

અધ્યાત્મ શું હતું ? શું થઈ
ગયું છે ? શું હોવું જોઈએ ?

— શ્રીરામ શર્મા આચાર્ય

અધ્યાત્મ શું હતું ? શું થઈ ગયું ? શું હોવું જોઈએ ?

: લેખક :

બ્રહ્મવર્યસુ

: પ્રકાશક :

યુગ નિર્માણ યોજના વિસ્તાર ટ્રસ્ટ

ગાયત્રી તપોભૂમિ, મથુરા

ફોન (૦૫૬૫) ૨૫૩૦૧૨૮, ૨૫૩૦૩૯૯

ફેક્સ (૦૫૬૫) ૨૫૩૦૨૦૦

મો. ૦૯૯૨૭૦૮૬૨૮૯, ૦૯૯૨૭૦૮૬૨૮૭

: પ્રાપ્તિસ્થાન :

ગાયત્રી જ્ઞાનપીઠ

પાટીદાર સોસાયટી, જૂના વાડજ,

અમદાવાદ-૩૮૦ ૦૧૩

ફોન : ૨૭૫૫૭૨૫૨

સુધારેલી આવૃત્તિ-૨૦૧૦

કિંમત રૂ. ૧૯.૦૦

પ્રકાશક :

યુગનિર્માણ યોજના, વિસ્તાર ટ્રસ્ટ

ગાયત્રી તપોભૂમિ, મથુરા

ફોન : (૦૫૬૫) ૨૫૩૦૧૨૮, ૨૫૩૦૩૯૯

ફેક્સ : (૦૫૬૫) ૨૫૩૦૨૦૦

લેખક :

બ્રહ્મવર્યસુ

કિંમત રૂ. ૧૯.૦૦

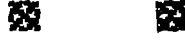
સન્ : ૨૦૧૦

મુદ્રક :

યુગ નિર્માણ યોજના પ્રેસ

ગાયત્રી તપોભૂમિ, મથુરા.

વિષય સૂચી

- (૧) વિજ્ઞાન અને તેની પૃષ્ઠભૂમિ.
- (૨) અધ્યાત્મમાં બ્રાહ્મિઓનો સમાવેશ
- (૩) પ્રત્યક્ષવાદની કસોટી પર
- (૪) અધ્યાત્મથી પૂરેપૂરા જીવનને ઓતપ્રોત ઠરો
- (૫) વર્તમાન અને ભવિષ્યનો ક્રિયાકલાપ
- (૬) નવસર્જનની વિશાળ કાર્યપદ્ધતિ
- (૭) વિશાળ ક્ષેત્રમાં પ્રચાર પ્રસાર
- (૮) વાવો અને લઘુઓનો સુનિશ્ચિત સિદ્ધાંત
- (૯) પરિવર્તનશીલ પ્રચંડ મહાકાળીનું અવતરણ
- (૧૦) આત્મક્ષેત્રનો ભાવી સંકેષ

* યે યોલ * *

આત્મિકી એક સર્વાંગમૂર્ધુ આત્મસુધારનું વિજ્ઞાન છે. અધ્યાત્મ, ધર્મધારણા વગેરે નામોથી તે ઝોળખાય છે. અધ્યાત્મ ક્ષેત્રને વિજ્ઞાન વડે હ મેશાં પકકારવામાં આવે છે, કેમકે એની પર ભ્રાન્તિઓ, મૂઢમાન્યતાઓનું એક ધુમસ છવાયેલું છે. અધ્યાત્મના શાશ્વત, સનાતન, અનાદિ રૂપને ઋષિઓએ આપ્તાવચનોના માધ્યમથી પ્રકટ કર્યું, અને એજ આજે આપણી સમક્ષ બદલાયેલા સ્વરૂપે હયાત છે. એનું શું કારણ છે? આખરે શા માટે વિજ્ઞાનને એવી તક મળી કે જેથી તે અધ્યાત્મ ઉપર ઘા કરી શક્યું? અધ્યાત્મે વિજ્ઞાન દ્વારા ઉભી કરાયેલી શંકાઓ પર વિવેકયુક્ત જવાબ આપવાને બદલે ખીજ ઉત્પન્ન કરી. આજ કારણે અધ્યાત્મ વિજ્ઞાન સંદેહ, વહેમ, અપ્રમાણિકતા વગેરે આરોપોનું શિકાર બનતું ચાલ્યું, એજ મધ્યકાળના સમયની પતન કે પરાભવની ફલશ્રુતિ માની શકાય.

હવે સમય આવી ગયો છે પોતાના વ્યક્તિગત અનુભવોના આધાર પર પ્રમાણિત કરીને જનસાધારણને બતાવવામાં આવે કે અધ્યાત્મ અનુશાસન અને સાધનાઓ એટલી જ વિજ્ઞાન સમ્મત છે કે જેટલી પદાર્થ વિજ્ઞાનની વિધાઓ! અધ્યાત્મ ખરેખર શું હતું? મધ્યકાળમાં એણે શું રૂપ ધારણ કર્યું અને આજની પરિસ્થિતિ ઓમાં એ કેવું હોવું જોઈએ? એ આ પુસ્તકકો વિષય છે. આ બંનેય વિધાઓના જાણકારો માટે લાભ-કારી છે. સામાન્ય માણસો માટે તો છે જ! એનાથી વિશ્વાસને મજબૂત થવામાં મદદ મળશે કે અધ્યાત્મ મૂલ્યોને જીવનમાં દેવા સ્વરૂપમાં ઉતારવાં જોઈએ અને એ કોઈપણ સ્થિતિમાં નુકસાન-કારક નથી જ પરંતુ પૂર્ણતઃ નફોનો વેપાર છે.

પ્રદાવર્યસ

૧. વિજ્ઞાન અને તેની પૃષ્ઠભૂમિ

આ વિશ્વ-બ્રહ્માંડ ચેતના અને પદાર્થ વડે બન્યું છે. પદાર્થ 'વિષેનું' જ્ઞાન અથવા પ્રયોગને ભૌતિક વિજ્ઞાન કહેવામાં આવે છે અને ચેતન વિષયક તત્ત્વજ્ઞાન યા ઉત્કર્ષની વિવિધ-વ્યવસ્થાને અધ્યાત્મ વિજ્ઞાન કહેવામાં આવે છે. બંનેના સંયોગથીજ "વિજ્ઞાન" શબ્દની સમગ્રતા અને સાર્થકતા સિદ્ધ થાય છે.

ભૌતિક વિજ્ઞાનની શરૂઆત તો આગ સળગાવવી, પશુપાલન, ખેતી, વસ્ત્ર, રહેઠાણ, વાસણો, હથિયાર વગેરેની સાથે જ થઈ હતી, પરંતુ તેની ચસ્મ સ્થિતિનો વિકાસ આ સદીમાં થયો છે. જેટલા પ્રકારનાં યંત્ર સાધનો, આયુધ-રસાયણ અને સાધન-સંગ્રહ આ સદીમાં બન્યાં છે. એટલાં ભૂતકાળમાં ક્યારેય થયાં ન હતાં.

ભૌતિક વિજ્ઞાન પ્રત્યે આમ જનતાનો રસ અસાધરણ રૂપે વધ્યો છે. અને તે એટલા સુધી કે, નાનાં મોટાં બધાંજ વિદ્યાલયોમાં ફરજિયાત રીતે વિજ્ઞાનની બાલુકારી લેખવી દેવાઈ છે. એને અયોગ્ય દિશા મળે તો જેટલો વિકાસ થયો છે, તેટલો વિનાશ પણ થઈ શકે છે. આ વિષયમાં અહીં વધારે ચર્ચા કરવી અપ્રાસંગિક ગણાયે. ફક્ત એટલું જ કહેવામાં આવે છે કે આ પ્રગતિક્રમમાં અધ્યાત્મ વિજ્ઞાન પાછળ રહી ગયું છે. એની એવી સંતુલન પ્રગતિ ન થઈ શકી કે, જેવી રીતે ગાડીનાં બે પૈડાં અને પક્ષીની બે પાંખો સંતુલન બનાવી રહે છે. આ અસંતુલનને કારણેજ વિજ્ઞાનને ઉદ્ધત બનીને વિનાશનું વાતાવરણ બનાવવાનો અવસર મળ્યો છે. બે બનેય એકબીજા સાથે સહયોગી રહ્યાં હોત તો સર્વાંગી પ્રગતિ થાત અને ધરતી પર સ્વર્ગનું અવતરણ સંભવિત બન્યું હોત !

વિજ્ઞાનનો મૂળ અભ્યાસ છે કે તે સિદ્ધાંતોને પ્રત્યક્ષવાદની

સોટી પર કસે છે. એથી ઓછામાં એને ન તો સંતોષ થાય છે કે
 । સમાધાન. ભૌતિક વિજ્ઞાનના સિદ્ધાંતને કસોટી પર કસી શકાય
 છે, તથ્યની યથાર્થતા પારખવાની દરેકને છૂટ છે. આને કારણે
 તેની પ્રામાણિકતા શંકારહીત મનાય છે. જેને જે રીતની જેટલી
 જરૂરિયાત હતી, તેણે તેને સંકોચ વગર સ્વીકાર્યું પણ છે.

પરંતુ અધ્યાત્મ વિજ્ઞાનની બાબતમાં સોટી મુશ્કેલી એ છે કે
 તેના સિદ્ધાંત-માન્યતાઓ પ્રત્યક્ષની કસોટી પર સાચા જણાતા
 નથી. જે કહેવામાં આવે છે તે અદૃશ્ય સાથે સંબંધિત હોય છે.
 વર્ક, તથ્ય, પ્રમાણ અને પ્રત્યક્ષના આધારે તેને વિશ્વસનીય રીતે
 સિદ્ધ કરી શકાતું નથી. બીજી મુશ્કેલી એ થઈ કે અનેક ધર્મ સંપ્રદાયો
 અને દર્શનોએ એને એક રૂપે વર્ણવ્યું નહીં. એમનાં કથનોમાં
 ઘણું અંતર છે ક્યાંક ક્યાંક તો એમના સિદ્ધાંતોમાં-માન્યતાઓમાં
 ભીન-આસમાનનો તફાવત છે. એમનો પરસ્પરનો વિરોધી મત-
 સંઘર્ષ એવી શંકા ઉભી કરે છે, બ્યારે ભૌતિક વિજ્ઞાનની બધી
 માન્યતાઓ એક સરખી જ છે તો પછી અધ્યાત્મમાં આવી બાબતનું
 અંતર કેમ છે? અગર તેમાં એક સાચુ છે અને બીજું ખોટું,
 અથવા બધું જ ખોટું છે? પ્રત્યક્ષવાદની કસોટી પર તથ્યે આમાં
 ન જણાવાં, અને અનેક વર્ગો મારફતે અનેક પ્રકારની એકબીજાથી
 વિરોધી વાતો કરવી-આ બે એવાં પ્રત્યક્ષ કારણ છે, જેને કારણે
 અધ્યાત્મને પદાર્થવિજ્ઞાન જેવી માન્યતા મળી નહીં. સાચુંતોં એ
 છે કે, આ ભુદ્ધિવાદી યુગમાં એની પ્રત્યે ઉપેક્ષા જ નહીં, અવિશ્વાસ
 અને મશ્કરી પણ થઈ રહ્યાં છે.

ચેતના પદાર્થથીય સોટી છે,-શ્રેષ્ઠ છે. પ્રાણી જ પદાર્થોનો
 મશ્કળ મુજબ ઉપયોગ કરે છે. બાકી તે અધ્યાત્મની શ્રેષ્ઠતા સાબિત

અર્થ. ભૌતિક વિજ્ઞાની પદાર્થ જ્ઞાનને બાણીને પોતાની બાલ્યકારી તથા સ્વમતાને ઉપયોગ કરીને ભરપૂર લાભ ઉઠાવે છે. ત્યારે અધ્યાત્મ-વિજ્ઞાનીઓએ પોતાના ક્ષેત્રમાં એ રીતે સફળ અને સમુન્નત કેમ ન થવું ભેધએ ? પરંતુ દેખાય છે આનાથી તદ્દન વિપરીત કે, અધ્યાત્મવાદી કલ્પનાઓમાં ઉડે છે, અને ઠંતકથાઓનો સહારો લઈ અમલકારીક એવી શિદ્ધિ-સિદ્ધિઓનું વલ્લુંન કરે છે, પરંતુ એમાંથી એકને પણ પ્રત્યક્ષ બતાવી શકતા નથી. પોતાના મનની શાંતિ અને પરલોકમાં સ્વર્ગમુક્તિ જેવી સદ્ગતિની શક્યતાને પ્રમાણિક કેવી રીતે કહી શકાય ? એને મૂઠમાન્યતા ગણીને કેમ જૂઠી પાડવામાં ન આવે ?

આ અસમંજસને કારણે વિજ્ઞાનનો ભૌતિક પક્ષજ લોકોને ગળે ઉતર્યો, બ્યારે અધ્યાત્મપક્ષ માત્ર શ્રદ્ધા અગર ભાવનાના કાચા તાંતણે લટકતો રહ્યો. શુદ્ધ સૌનાને આગમાં તપાવવામાં અને કસોટી પર સો વખત ચકાસવામાં કોઈનેય મુશ્કેલી પડતી નથી તો અધ્યાત્મને કલ્પના ક્ષેત્ર સુધીજ કેમ મર્યાદિત રહેવું પડે ? એ કેમ પોતાની માન્યતાઓને એ પ્રકારે રજુ ન કરે કે, જેને કોઈ પડકાર કરેકે જૂઠી પાડવાનો પ્રયત્ન ન કરી શકે. જે વ્યક્તિ અધ્યાત્મનું ભેરશોસ્થી પ્રતિપાદન કરે છે, એણે તો પોતાની બંને એવા બનવાનું હવું કે તે દીન-હીન અથવા અસહાય જેવી પરિસ્થિતિમાં એ ઘેરાએલો ન બળાય. એ પોતાની વિશિષ્ટતાથી સમાજ ને કોઈક રીતે તો પ્રભાવિત અને સમુન્નત તો કરે જ એની નજીકનું વાતાવરણ અને વર્તુળ એવું તો હોય કે, જેની આબતમાં ચોખ્ખુંજ કહી શકાય કે કહેવાનું તેમજ કરવાનું એક સરખુંજ છે-એકરૂપ છે.

ભૌતિકવિજ્ઞાનીઓને તો એમ, સન્માન પદ, વેતન વગેરે

મળે છે. તેમની કૃતિઓને જનતા દ્વારા વખાણવામાં આવે છે અને લાંબા સમય સુધી યાદ કરવામાં આવે છે. અગર અધ્યાત્મની વસ્થિતતા છે તો તે પ્રયત્નમાં સંલગ્ન રહેવાની ઉપલબ્ધિઓ એનાથી ઓછી નહીં, પરંતુ વધારે મળવી જોઈએ. પરંતુ એવું જણાતું નથી. ભારતમાં ૬૦ લાખ સંત-મહાત્મા છે. ધર્મને જ ધંધો બનાવીને જીવતા પ્રાણીવૃક્ષ વર્ગની પણ એટલી જ સંખ્યા માનવામાં આવે તો સાધુ-પ્રાણીઓ મળીને ૬૦+૬૦=૧૨૦ લાખની સંખ્યા થાય છે. આનો અર્થ એ થયો કે ભારતના નાગરિકોમાં ૫૦ વ્યક્તિઓની પાછળ એક ધર્મ અગર અધ્યાત્મના માધ્યમથી આજીવિકા મેળવનાર છે. જો આને ફક્ત હિંદુ સંપ્રદાય પૂરતી જ ગણવામાં આવે તો એ રીતે સંખ્યા યમણી બની જાય છે. દરેક ૨૦ કે ૩૦ હિંદુઓની પાછળ એક સંત, મહંત, પ્રાણીવૃક્ષ, ધર્મોપદેશક કે પૂજારી આવે છે. આટલા અધ્યાત્મવાદીઓની પોતાની સ્થિતિ હકિકતમાં ઉચી હોવી જોઈએ. પરંતુ તેમ ન થતાં આ બધા શ્રમ ફેલાવતા અને જેમતેમ પોતાની આજીવિકા મેળવતા હોય છે. એમની સ્થિતિનું અવલોકન કરવામાં આવે તો સામાન્ય નાગરિકોની સરખામણીમાં આરોગ્ય, શિક્ષણ, ચારિત્ર્ય, પ્રતિભા અને ઉપયોગિતાની દૃષ્ટિએ નબળા જણાય છે.

દેશમાં સાતલાખ ગામડાં છે, ૬૦ લાખ સંત છે જે પૂરેપૂરો સમય ધર્મ અને અધ્યાત્મના નામે જ ગાળે છે. એક ગામની પાછળ આ રીતે ગણતાં સાડા આઠ સંત આવે છે જેનું ખર્ચ જનતાનેજ ભોગવવું પડે છે. આ સમુદાય જો અધ્યાત્મની ગૈરજ્ઞાનિક વિધિ વ્યવસ્થાથી અજાણ છે તો ઓછામાં ઓછું સમાજસેવક તરીકેનું કે પછી સુધારકના સ્તરનું જીવન જીવી કે નિભાવી શકે છે. એટલાથી જ પ્રૌઠ શિક્ષણ, વૃક્ષારોપણ, વ્યાયામ શાળા, સ્વચ્છતા, સહકારિતા, અને કુરિવાજને દૂર કરવાનાં સરળ કામો

આસાનીથી કરી શકે છે. જે આટલું જ થઈ શક્યું હોત તે દેશની નૈતિક, બૌદ્ધિક અને સામાજિક ક્ષેત્રોની અંદર કાચકલ્પ જેવી સ્થિતિ પેદા થઈ ગઈ હોત. પરંતુ આ સીતનું અવલોકન કરતાં સ્થિતિ નિરાશાજનક જણાય છે. જેની મારફતે સેવા કાર્યો થઈ રહ્યાં હોય અને જે દેશ, ધર્મ, સમાજ, તેમજ સંસ્કૃતિની પ્રગતિ માટે કંઈક કરતા હોય એવા સન્માનનીય સંતોની ગણના આંગણીઓના વેદે ગણાય એટલી જ છે.

ધાર્મિક ક્ષેત્રોમાં જે પ્રવૃત્તિઓ ચાલે છે, એમાં તીર્થયાત્રા, ધાર્મિક મેળા, સ્નાન, પ્રતિમા-દર્શન, કીર્તન, બગરજી, ભંડારા તથા અન્ય પ્રકારનાં ખર્ચાળ કર્મકાંડોની જ વધુમતિ જણાય છે. આ પ્રયોજનોમાં લાગેલી માનવશક્તિ મારફતે જે દેશની અસ્ત-વ્યસ્તતા અને દુર્દશાને સમજી શકાય હોત અને એને સુધારવા માટે સુધાર કાર્યો સ્વંકાર્યાં હોત તે, સ્થિતિ એવી ન રહેત કે જેવી આજે છે. ગાંજો, ભાંગ, ચરસ અને ધૂમ્રપાનની વધુમતિ-અંધવિશ્વાસને વધારનાર ક્રિયા કલાપો જ આ ક્ષેત્રમાં વધતા જણાય છે.

આ નિરીક્ષણથી ભૌતિક અને આધ્યાત્મિક વિજ્ઞાનવાદીઓની કૃતિઓ અને ઉપલબ્ધિઓમાં મોટો તફાવત જણાય છે. એજ પ્રમાણમાં ખંને વર્ગોની વસ્થિતા-કનિષ્ઠતાનું મૂલ્યાંકન કરવામાં આવે છે. અને દૂર્ભાગ્ય માનવું જોઈએ કે અધ્યાત્મ તત્ત્વજ્ઞાનનું ગૌરવ, ભૌતિક વિજ્ઞાનની મહિમા આગળ નબળું પડી રહ્યું છે. વ્યક્તિઓના કૃતિઓના આધારેજ એનું સ્તર ગણવામાં આવે છે. ત્રાજવામાં તોળવામાં આવે છે તેો વૈજ્ઞાનિક વજનદાર જણાય છે અને ધર્મ-સેવી હલકો ! એનાથી ખબર પડી જાય છે કે, તથ્ય કયા નિષ્કર્ષ પર પહોંચ્યું છે. પોતાની જાતની જ મહાનતા જતાવતાં કોઈક

અજ્ઞાની લોકોજ બ્રમમાં પડી શકે છે બાકી બહુધારેને તે વસ્તુથિતિ સમજાવવાનું, તથ્યેના આધારેજ બની શકે છે.

આટલી મોટી જન સંખ્યા અને એના નિર્વાહ તથા પાખંડ પર થનારું મોટું ખર્ચ બ્યારે નકામું જતું જણાય છે તેો વિચાર-શીલોમાં ક્ષોભ, આક્રોશ, વિરોધ, તિરસ્કાર ઉત્પન્ન થાય એ સ્વાભાવિક છે. એમને શબ્દોના આડંબરથી સંતોષી શકાતા નથી.

શું અધ્યાત્મની પ્રકૃતિ જ આવી છે? એના જવાબમાં સ્પષ્ટ રીતે 'નહીં' જ કહેવું પડ્યું; કેમકે ઇતિહાસનાં પાન ઉકેલી બ્યારે જૂતકાળનું અવલોકન કરવામાં આવે છે તેો જણાય છે કે, અધ્યાત્મનું ગૌરવ હિમાલય જેટલું ઊંચું, સફેદ-ઉજળું અને શાંતિભરી ઠંડક અર્પી રહ્યું છે. ઋષિ-મનીષિઓની સંખ્યા ઓછી હોવા છતાંય એમાંના દરેકનું ગૌરવ, સાધન્ય તેમજ લોકસેવા એવી હતી કે, જેની યાદ આવવા માત્રથી જ આજેય આંપહું મસ્તક ઉન્નત રહે છે.

આત્મવિજ્ઞાની પોતાના શરીર અને મનનો પ્રયોગશાળા તરીકે ઉપયોગ કરતા હતા અને એમાંજ શોધ કામગીરી બાજબી સખી વ્યક્તિત્વને અસંખ્ય વિશિષ્ટતાઓ વડે સંપન્ન કરતા હતા. ઋદ્ધિ-સિદ્ધિઓ એમને હસ્તગત હતી. પોતાને તપાવીને તપસ્વીઓ સેના જેવા ચમકતા હતા તેમજ કિંમતી બનતા હતા. વળી ત્વક્ષનની દર્શનપરક અને અધ્યાત્મની યોગ-પ્રયોગવાળી સંપૂર્ણ કૃતિઓ રચી કરતા હતા. એમના આશ્રમોમાં ગાય-સિંહ એકજ ઘાટ ઉપર પાણી પીતાં હતાં. જે ત્યાં રહેતા હતા તે પોતાનો દંડિકોણ સુધારી અને વ્યક્તિત્વને ઉત્કૃષ્ટ બનાવીને પાછા ફરતા હતા. એમનું સાનિધ્ય પારસમણી જેવું અને એમની કૃપા કહપવૃક્ષ જેવી સાબિત

થતી હતી. એ અમૃતમય રહેતા અને આનંદ વહેંચતા હતા. વ્યક્તિ તેમજ સમાજની મુશ્કેલીઓ હલ કરવામાં એમની ભૂમિકા એવી હતી કે જેને મુક્તકંઠે વખાણી શકાય.

આ પંક્તિઓમાં ઋષિકથાઓનાં ગુણગાન કરવાની શક્યતા નથી. છતાં પણ વ્યાસજીનું સાહિત્યસર્જન, જમદગ્નિનાં આરણ્યક, નાગાર્જુનનું રસાયણશાસ્ત્ર, ચરકનું વનસ્પતિ વિજ્ઞાન, સુશ્રુતની શલ્યચિકિત્સા (સર્જરી) યાજ્ઞવલ્ક્યની યજ્ઞ શોધખોળ, વિશ્વામિત્રની મંત્રશક્તિ, શંકરાચાર્યનો દ્વિગ્વિજ્ય, યુદ્ધનું ધર્મ ચક્રપ્રવર્તન, પરશુરામનું અનીતિ ઉચ્છેદન, વશિષ્ઠ દ્વારા રામના માધ્યમથી ત્રેતામાં સતયુગનું આગમન, દ્રોણાચાર્યની ધનુર્વિદ્યા, દધીચીનું ઇન્દ્રવજ્ર, લ.ગીસ્થનું ગંગાવતરણ, પાણ્ડિનિનું વ્યાકરણ, પાતંજલિનો યોગ, વૈષેશિકનું અણુવિજ્ઞાન, દક્ષનું લૌકિક વિજ્ઞાન, અર્જુનનું યુદ્ધકૌશલ્ય, અગસ્ત્યનું સમુદ્રપાન, નારાનું લોકાન્તર ગમન, વિશ્વકર્માની શિલ્પકલા, કૌંડિન્યનો ત્રિદેશમાં સંસ્કૃતિ પ્રચાર, ચાણક્યનું વિશ્વવિદ્યાલય, વગેરે અસંખ્ય કાર્યો એવાં છે, જેને હરેક દષ્ટિએ અપ્રાધરણજ કહી શકાય. શૌનક ઋષિ સ્વયં સ્થળે ધર્મપ્રચાર આયોજન કરતા હતા. આત્મશક્તિની પણ એવી પ્રખળતા હતી જેણે વાલ્મીકિ, અંગુલિમાલ જેવાને બદલી નાખીને શું ના શું બનાવી દીધા. સમર્થ રામદાસે સ્વતંત્રતા આંદોલનની યોજના બનાવી, અને શિવાજી, પ્રતાપ, છત્રસાલ જેવાના માધ્યમથી એને કાર્યસ્ત કરી. ચંદ્રગુપ્તની સફળતાનું શ્રેય ચાણક્યને હતું કળીર, રૈબંસ, જેવા સંતોએ ઉચ્ચ-નીચનો ભેદભાવ દૂર કર્યો. પરમહંસના શિષ્ય વિવેકાનંદે તૂટતી જતી લથડતી સંસ્કૃતિને પગ જમાવવાને અવસર આપ્યો. વિરબ્દનંદના શિષ્ય દયાનંદે પાખંડીઓનાં પાખંડ ખૂલ્યાં પાડી દીધાં. આવા હતા અનેક પ્રતિભાશાળી અધ્યાત્મવાદીઓ,

જેના વ્યક્તિત્વની કથા ગાતાં અને કર્તાવ્યની ગાથા ગાતાં ગાવા-
વાળા સુદ્ધાંમાં હર્ષના રોમાંચ પેદા થાય છે. એમણેજ હર્ષવર્ધન,
અશોક, કર્ણુ, હરિશ્ચંદ્ર, અશ્વપતિ, ચક્રવર્તી ભરત જેવાઓની આખી
હારમાળા ઊભી કરી દીધી હતી.

જેના સંરક્ષણમાં સાવિત્રી, સુકન્યા, કુંતી, ગાંધારી, અન-
સુયા અતે અરૂંધતી વગેરે મહિલાવર્ગ સાચા અર્થમાં દેવી તરીકે
સિદ્ધ થયો. ધ્રુવ, પ્રહલાદ, લવ-કુશ, અભિમન્યુ જેવાં બાળકો
ક્યાંથી ક્યાં પહોંચી ગયાં. જેની ગાયો રાજા દિલીપ સુદ્ધાંએ ચરાવી,
જેની અંદર પ્રવેશ મેળવવા માટે વિશ્વમિત્ર, ભતુહરી જેવાઓએ
રાજપાટ છોડી દીધાં, એ ક્ષેત્રને સાધરણ કહી શકાય નહીં.
સામાન્યને અસામાન્ય બનાવી દેવાવાળા એ વિજ્ઞાનને બખડજંતર
કહી શકાય નહીં.

એનાં અજસ્ર અનુદાન વિશ્વામિત્રને મળ્યાં હતાં. એના જ પ્રતાપે
ભારત જગતગુરુ કહોવાયું. વિશાળ ભારતના ૩૩ કરોડ નાગરિકો
જ ૩૩ કરોડ ઋષિઓ ગણવામાં આવ્યા. આ ઋષિઓ દ્વારા
યોજાએડી-પ્રયુક્ત થયેલી અધ્યાત્મની પરિણતિઓ છે. એમના શાપથી
પરિક્ષિતને અસર થઈ હતી વળી એમનાં વરદાનોથી દશરથને ચાર
ભગવાન જેવા પુત્રો પ્રાપ્ત થવાનો સુયોગ મળ્યો હતો, જે ઈન્દ્ર અને
ચંદ્રને પણ શાપ આપી શકતા હતા, જે ભારતભૂમિને “સ્વર્ગાદ્યપિ
ગરીયસી” બનવાનું સૌભાગ્ય પ્રદાન કરી શક્યા હતા.

દરેક મનુષ્ય એકજ જાતના છે, છતાંય એમાંથી વધારે પડતા
પ્રધારણુ સ્થિતિમાં રહેવા છતાં પણ કેટલાકનું અસાધારણ બની
શ્વું જ એ સિદ્ધ કરે છે કે, જેણે મહાનતા પ્રાપ્ત કરી તેની
સાથે કોઈ ને કોઈ સમર્થ-શક્તિશાળી સહારો ત્યો હશેજ.

આ સહારો ઔનું કંઈ નહીં પણ અધ્યાત્મજ છે જે આ હાડ-
માંસના પૂતળાને ધસ્તીના ઢેવ કહેવડાવવાનું ગૌરવ આપે છે. આ
માત્ર કથન જ નથી, અધ્યાત્મવેત્તા હોય છે પણ એવા જ.

સ્પષ્ટ છે કે અધ્યાત્મ વિજ્ઞાન પોતાની રીતે મહાન છે. એની
ક્ષમતા અને ગૌરવ ભૌતિકવિજ્ઞાન કરતાં કોઈ રીતે ઓછાં નથી,
પરંતુ બધારે જ છે. જો લોકો સાચા હીરા મેળવવા જરૂરી
સાધનો પ્રાપ્ત ન કરી શકે અને સાચા હીરાની લાલચને કાચનાં
નકલી સાધનોથી જ પૂરી કરવા ઇચ્છે તો તેમને ગૌરવ પ્રાપ્ત
થવામાંથી બાકાત જ રહેવું પડશે. આજે લોકો અલગ અલગ
પૂજા-પાઠ અને નામરટણ માત્રથી જ એ લાભોને મેળવવા ઇચ્છે
છે, પરંતુ તે તો યથાર્થતા સ્વીકારનારને જ મળે છે. કૃણસ્વરૂપ
એમને ઉપહાસના ભોગ બનવું પડે છે. ઘર છોડી દેવું, લિક્ષા
પર જીવન ચલાવવું, કપડાંને રંગાવી લેવાં એનાથી કંઈ સાચા
અધ્યાત્મવાદી બની જવાતુ નથી, પણ એણે સંપૂર્ણ જીવનમાં,
કણકણમાં, શરીરના ચેમરોમમાં અને પ્રત્યેક ચિંતનમાં અધ્યાત્મના
આદર્શોને સ્વીકારવા પડે છે. યોગ્ય ક્રિમત પરજ યોગ્ય ઉપત્રિધ
હસ્તગત થવાનો સિદ્ધાંત છે. એને છોડીને પગદંડીઓ પર લટકવા-
વાળા ધાકે, ભીડ, અસફળતા અને મશ્કરીજ પ્રાપ્ત કરે છે.

૨, અધ્યાત્મમાં બ્રાન્તિએનો સમાવેશ

અધ્યાત્મમાં પ્રવેશનારે તેની બારાખડી ભણવી જોઈએ અને સમજવું જોઈએ કે પ્રહ્લચેતનાનું અવતરણ કયા આધારે મનુષ્યની સત્તામાં પ્રવેશી તેને અસાધારણ રીતે શક્તિશાળી બનાવે છે- અને એ અદ્ભૂત કામ કરી બતાવવા કેમ કરીને સમર્થ બને છે? વ્યક્તિના વિકાસ અને પ્રતિભા-વિભૂતિઓથી સજ્જ થવા જેવી એની સ્થિતિનું સર્જન કેવી રીતે બની બાય છે?

પરપ્રહ્લ પ્રહ્લાંડ્યાપી ચેતના શક્તિ છે. એની નિયમન વ્યવસ્થા અંતર્ગત જ આખી સૃષ્ટિનો વહેવાર ચાલી રહ્યો છે. એ કોઈથી રાગ-દ્વેષ નથી રાખતી. મનુષ્યની જેમ પોતાના કે પારકાના ભેદભાવ એના મનમાં નથી હોતો, કે નથી એને કોઈની તારીફ જોઈતી અને નતો કોઈની ભેટ ! જે સમદર્શી અને ન્યાયકારી છે એને માટે કોઈની સાથે એ આધારે પ્રેમ નથી થઈ શકતો કે, તે એનું વારંવાર નામ રટણ કરે અથવા તો ફૂલ ચોખા ચઢાવે !

ઈશ્વરકૃપા કોઈ કારણ વિશેષથી વરસે છે. અને ત્યાં લેગી થાય છે કે ન્યાં તેણે લેગા થવું જોઈએ. ગરમી પછી જ્યારે જળ-સ્થળ બધું જ ગરમ થઈ બાય છે ત્યારે એનું સંતુલન ખેસાડવા વર્ષા ઋતુ આવે છે. ચારે બાજુ પાણી વરસે છે, પરંતુ તે જમા ત્યાં થાય છે જ્યાં નીચાણ છે, ખાડો છે. પરત્થરો પર-પહાડો પર વરસવા છતાંય તે પાણી ત્યાં લેગુ થતું નથી.

પરપ્રહ્લ સાથે જોડવા અને એની ક્ષમતા-કૃપાઓ તથા વિભૂતિએને પોતાની પાસે ખેંચવા માટે પોતાનું જ ચુંબકત્વ જોઈએ. લોહચુંબક પોતાની આગુબાગુ પડેલા લોખંડના ટુકડાને પોતાની તરફ ખેંચી લે છે અથવા બંતે જ કોઈ મોટા ચુંબક તરફ ખેંચાઈ બાય છે. પરમાત્મા એક મોટા ચુંબક જેવા છે.

આપણે એમની બાબુ ખેંચાઈને, પોતાનામાં એ વિશેષતાઓને ધારણ કરી શકીએ છીએ કે જે એમનામાં છે.

જ્યાં ગાઠ જંગલ હોય છે ત્યાં ખૂબ વરસાદ પડે છે. વૃક્ષોનું આકર્ષણ વાદળોને નીચી તરફ ખેંચે છે. અને તેને વરસવા મજબૂર બનાવે છે. વરસાદનું પાણી જ્યાં ઉંડાણ હોય ત્યાં ભેગું થાય છે. નદી-નાળાં, તળાવ એટલા માટે પાણીથી ભરેલાં હોય છે કે તેમાં ખાડા હોય છે. આપણે આપણી પાત્રતાનો વિકાસ કરવો જોઈએ જેથી એને અનુરૂપ પરમાત્માનો અનુગ્રહ અને જન-સમુદાયનો સહકાર-સન્માન ખૂબજ પ્રમાણમાં હસ્તગત થઈ શકે.

માનવ શરીર બદ્ધ પડાય છે. એના કણકણમાં અદ્ભૂત ક્ષમતાઓના ભંડાર ભરેલા પડ્યા છે. નાના પરમાણુના અંતરાલમાં એ તમામ ગતિવિધિઓ ચાલે છે જે મોટા રૂપે સૌરમંડળના વિશાળ પરિવારમાં ચાલે છે. ફરક એટલો છે કે, તે પ્રસુપ્ત અને અદૃશ્ય સ્થિતિમાં-બીજા રૂપે પોતાના ગૈભવને છુપાવી રહેલ છે. જો એને યોગ્ય રીતે જાગૃત કરેવામાં આવે તો પિંડ રૂપે દૃષ્ટિ-ગોચર થતો મનુષ્ય બ્રહ્માંડીય ચેતનાનો પ્રતિનિધિ બની શકે છે. મસ્તકના ૭ ટકા ભાગનોજ ઉપયોગ જાણી શકાયો છે પણ તેના ૯૩ ટકા ભાગથી અજાણ્ય છીએ, જે અચેતન-સુપરચેતન વગેરે નામથી ઓળખાય છે. આ રીતે શરીરની નસ-નાડીઓમાં જે વિદ્યુત-પ્રવાહ વહે છે એનો એક બહુ નાનો-અદૃશ્ય અંશ શરીર સંચાલનમાં કામ આવે છે. કેટલીક વિજ્ઞાની વિચારવા-સમજાવા જ વપરાઈ જાય છે એનો ઉચ્ચસ્તરીય ભાગ, જે પ્રાણની પ્રચંડ શક્તિના રૂપમાં આપણી અંદર રહેલો છે એનો ઉપયોગ નહીં જેવોજ થાય છે. કદાચ ક્યારેક એ પ્રાણ-પ્રખરતાને જાગૃત, સશક્ત અને ક્રિયાશીલ બનવવામાં આવે તો એટલાથી જ મનુષ્ય સાધારણ

હોવા છતાં પણ અસાધારણ બની બચ છે. અને મહામાનવો, ઋષિઓ. દેવતાત્માઓના વર્ગમાં ખેસવાની પાત્રતા પ્રાપ્ત કરી શકે છે. આ સફળતા અને ઉપલબ્ધિ હસ્તગત કરવી એ પૂરેપૂરી એના હાથની વાત છે.

મનુષ્યની ક્ષમતાઓ તેના દોષ-દુર્ગુણો, કુકર્મો અને ખરાબ ચિંતનને કારણે દબાઈ બચ છે. અધ્યાત્મનું પહેલું પગલું જ એ છે કે આ બધી મલીનતા સામે ઝૂમવું અને એને દૂર કરીને જ જીવવું. આ પ્રક્રિયાને જ 'તપ' કહે છે. તપનો અર્થ છે-પોતાને તપાવવા. તપાવવાનું તાત્પર્ય એ છે કે, પોતાની બહારની તેમજ અંદરની આયોગ્યતાઓને તીક્ષ્ણ બુદ્ધિથી શોધીને બહાર કાઢવી અને તેની સાથે જોડાએલા-બંધાએલા સ્વભાવ તેમજ મનને કડકાઈ-પૂર્વક ઠીક કરવું. બહારના દુશ્મનો સાથે લડવું સહેલું છે. દરજ્જા કે તે બહાર હોવાથી આંખો વડે જોઈ શકાય છે. એમની ઉપર કેટલાંય સાધનો વડે પ્રહાર કે બચાવ કરી શકાય છે. પણ પોતાની સાથે કેવી રીતે ઝૂમી શકાય? દુષ્ટપ્રવૃત્તિઓ સ્વભાવનું અંગ બનીને અભ્યાસમાં ઉતરી બચ છે, અને ટેવ બનીને એવી રીતે આ શરીરમાં છૂપાઈ બચ છે કે તેને જોવી કે સમજવી પણ મુશ્કેલ પડે છે. આવી સ્થિતિમાં કોઈક સૂક્ષ્મદર્શી જ એને શોધી શકે છે, અને એને મિત્ર ન સમજતાં શત્રુ સમજી પોતાની માન્યતા બદલી શકે છે. એને પડકારવાની રજુનીતિ ત્યાર-પછી જ બને છે ?

ગીતામાં ભગવાને અર્જુનને આનાકાની કરતો હોવાથી, તેને જે યુદ્ધ માટે પ્રવૃત્ત કર્યો હતો, તેની આધ્યાત્મિક વ્યાખ્યા, પોતાની સાથીદાર-કુટુંબી જેવી જોડાએલી અવાંછનીયતાની વિરુદ્ધ પ્રબળ પરાક્રમ સાથે લડી લેવાના રૂપે જ હોઈ શકે છે. આ અનિવાર્ય યુદ્ધ જ તપ છે. માત્ર શરીરકષ્ટનો અતિરેક સ્વીકારવાને

જ તપ કહેવાય નહીં. એને માટે તો પોતાને ધોખીની જેમ કપડાં ધોવાનાં, જેવાં કે, લઠ્ઠીમાં મુકવાં, સાપુ લગાવવો, છબછ માવવા કે પછાડવા જેવાં કામ કરવાં પડે છે આ બધાંનો મેળ બેસાડવો પડે છે. તપસ્વિઓને આજ રીતિ-નીતિ અપનાવવી પડે છે.

તપના મુખ્ય ચાર આધાર છે. (૧) ઈન્દ્રિય સંયમ (૨) સમય સંયમ (૩) અર્થ સંયમ (૪) વિચાર સંયમ. આ ચારેમાં જીવન વહેંચાએલું અને વિખરાએલું પડ્યું છે. એને કાર્યાન્વિત કરવામાં ઘણું કરીને જીવનનો દરેક પક્ષ લપેટમાં આવે છે. એટલા માટે આ પરિશોધનમાં એક પ્રકારે આખા જીવનનું જ શોધન કરવું પડે છે. સંકલ્પ અને સાહસના આધારે અભ્યાસ કે આદતો સાથે ગૃહમયું પડે છે. કહેવાનું જ નહીં. પરંતુ દૂરદર્શી વિવેકશીલતાને મૂર્ધન્ય ગણીને તેના આદેશોનું પાલન અનિવાર્ય બને એને માટે જેના વ્યક્તિત્વને પ્રશિક્ષિત કરવું પડે છે.

આત્મશોધન અને પાત્રતા સંવર્ધન માટે જે બીજું પગલું ઉઠાવવું પડે છે તે છે—“યોગ.” યોગનો અર્થ ‘જોડવું’ એવો થાય છે. જોડાવું, કોની સાથે? પરમાત્માથી, પરબ્રહ્મથી. એનો એક જ ઉપાય છે કે માનવી ગરિમાની સાથે જોડાએલી મહાનતાને પોતાના જીવનક્રમમાં ભેળવવી, સતપ્રવૃત્તિઓનો સમુચ્ચય જ મનુષ્યનો પરમેશ્વર છે. એના સમગ્ર સ્વરૂપને તો અચિન્ત્ય કહેવામાં આવે છે મનુષ્યનો પરમેશ્વર શું હોઈ શકે છે? એને પરમેશ્વર ન કહેતાં વિરાટબ્રહ્મ અથવા વિશ્વબ્રહ્મ જ કહેવા જોઈએ વળી જીવનબ્રહ્મ પણ કહી શકાય.

જીવનનો યોગ આ પરમેશ્વર સાથે હોઈ શકે છે. ટુંકમાં સતપ્રવૃત્તિ સંવર્ધન પણ કહી શકાય છે. આ બાબતમાં વેદાંત દર્શનનાં સૂત્ર સ્થિતિને પૂરેપૂરી રીતે સ્પષ્ટ કરે છે. સોહમ,

શિવોડમ્ સચ્ચિદાન દ્વેહોડમ્, તત્સમસિ, અયમાત્મા બ્રહ્મ વગેરે શબ્દોમાં જે સ્વસ્થ છૂપાએલું છે, એનું એટલુંજ તાત્પર્ય છેકે, મનુષ્યનું અંતરલ અને બહિરંગ દ્વેષોપમ્ હોવું જોઈએ.

નરને નારાયણ, પુરૂષને પુરૂષોત્તમ, આલુને વિશુ બનાવવા માટે જે સાધન કરવા પડે છે એના બે પક્ષ છે—પ્રથમ 'તપ' બીજા 'યોગ' તપનો અર્થ છે—દુઃપ્રવૃત્તિઓને હાંકી કાઢવી અને યોગનો અર્થ છે—સત પ્રવૃત્તિઓને વધારવી-સંવર્ધન કરવું. ચિંતનમાં ઉત્કૃષ્ટતા, ચરિત્રમાં આદર્શવાદિતા, અને વ્યવહારમાં શાલીનતાનો સમાવેશ જે જેટલી માત્રામાં કરી શક્યો, સમજવું જોઈએ કે તે એટલા સ્તરની પ્રગતિ આત્માના ઉત્કર્ષમાં કરી શક્યો.

કપડાં રંગતાં પહેલાં એને ધોવાં પડે છે. બીજાને ખેતરમાં ન્યાપતાં પહેલાં ખેતર ખેડવું પડે છે. દિવાલ બનાવતા પહેલાં ખાચો ખોદવો પડે છે. દેવતાની સ્થાપના તથા પૂજા કરતાં પહેલાં સ્થાન અને સાધનેને શુદ્ધ બનાવવાં પડે છે. તપ પરિમાર્જન માટે અને યોગ પરિશ્કરને માટે હોય છે. જે આ બંને પ્રસંગોમાં ખેતરને સાચો સામિત કરી લે છે. સમજવું જોઈએ કે તેણે એટલો જ માર્ગ પ્રશસ્ત કરી લીધો. પરમલક્ષ્ય સુધી પહોચવાની તેની તૈયારી એટલી માત્રામાં પૂરી થઈ ગઈ.

માતા પ્રાણુથીય વધારે ખ્યાર ખેતાના બાળકને કરે છે. તેની સેવામાં લાગી રહે છે. પરંતુ બ્યારે તે કપડાંની અંદર અંધાર બન્ય છે અને એનાથી ખેતાની બતને ખરડી લે છે તે તે આગ્રહ કરે કે ઉછળફૂદ કરે છતાંય માતા ન તો તેને ખોળામાં લે છે કે ન તો દૂધ પીવડાવે છે એનો પહેલો પ્રયત્ન કે કાર્ય છે બાળકને ધોવાનું, સ્નાન કરાવવાનું, કપડાં બદલાવવાનું; આટલાં પ્રયોગો બ્યારે શુદ્ધતા પૂરી થઈ બન્ય છે. ત્યારેજ તે તેને ખોળામાં

લે છે અને દૂધ પિવડાવે છે અને ખવડાવે છે. ઇશ્વરની રીત-નીતિ પણ આજ છે. એ ત્યાંસુધી મનુષ્યથી દૂરદૂર અને અસંબંધીત રહે છે કે જ્યાંસુધી આત્મસુધારનું પ્રયોજન પુરું થઇ જતું નથી. આના અનુસંધાનમાં કરેલી ઉપેક્ષાજ એ સ્થિતિ છે, જેને કારણે તેને ઇશ્વરનાં વિશિષ્ટ અનુદાન પ્રાપ્ત કરવામાં મુશ્કેલીઓ પડે છે. આત્મસુધારજ તે કાર્ય એને સોથી પહેલાં કરવું પડે છે. અને તેના પછી આત્મિક પ્રગતિના પરિષ્કારનો ક્રમ ઝડપથી ચાલે છે.

પરીક્ષા-હરિકાઇ ની કસોટીમાં જે સાચા નીવડે છે, તેમને ઉત્તીર્ણ બાહર કરવામાં આવે છે. ઉચ્ચ શ્રેણી પ્રાપ્ત કરેલાને ઈનામ આપવામાં આવે છે. કયાંક કોઈ ઉંચા પદ પર નિમલ્યુક થવાની હોય તો આવેદન કર્યાંએને પરીક્ષામાં ખેસાડવામાં આવે છે. જે ઉપયોગી જણાય છે. તેને નિમલ્યુક પણ આપવામાં આવે છે. એની ઉપરાંત પણ કાર્ય કુશળતાની સમીક્ષા થતી રહે છે અને ખદવી નો સુયોગ ખનતો રહે છે. આ કાર્ય કોઈપણ બાતના પક્ષપાત રહિત ચાલવાનો નિયમ છે. લોકાચારમાં તેનો કદાચ વ્યતિક્રમ થઇ શકે છે, પરતું ઇશ્વરના દરબારમાં આ અકાટ્ય નિયમ છે. એટલા માટે ઇશ્વરની સ્તુતિ કરવા કરતાં એજ વધારે સુંદર અને ઉત્તમ છે કે પોતાની પાત્રતા, ઉત્કૃષ્ટતા વધારવાનો પ્રાણુ પ્રયત્ન કરીએ. અગ્નિ ઉપર તપાવવાથી અને કસોટી પર કસવા છતાં પણ તારવાર શુદ્ધ સોનાની જેમ પોતાની પ્રમાણિકતા સિધ્ધ કરતા રહેા. આ આધારે સંસારમાં તથા પરમાત્માના દરબારમાં કોઈકનું મૂલ્યાંકન થાય છે. આ આધાર પર જ કોઈને દૈવીપ્રાપ્તિ અનુદાન મળે છે. વિભૂતિરોપો. ત્રિહુઓ, સિધ્ધઓ હસ્તાત થવાનો આ એક સજ્માર્ગ છે. પચદંડીમાં બટકવાવામાંજ

નક્કામા ભટકાવમાં પડે છે. અને પેતાની ભતતને તૂટેલી ભળ કે જાંબળમાં ફેસાવી લે છે. એમને થાક. ખીજ અને નિરાશા જ હાથ લાગે છે.

જગતમાં ખૂબ જ અંધવિશ્વાસ ફેલાયેલો છે ઊંકરા ઊંકરીની વચ્ચે લેહલાવ કરવાની પાછળ કોઈજ તર્ક નથી. ભતિ પ્રમાણે ઉંચ-નીચની માન્યતાને પણ સાબિત કરી શકતી નથી. નથા-બાણથી કોઈનું ક્યાં ભલુ થયું છે! શુકન મુહૂર્ત વગેરેની માન્યતા કેટલીય શંકા-કુશંકાઓ પેદા કરે છે, તેાય પણ લોકો એને માનીને ચાલ્યા જ કરે છે. ઔદ્ધિક બાનિનો ફેલાવો પણ કંઈ જોઈએ નથી, એણે તો અડધી દૂનિયાના ભિંતનને ભમિત કરી દીધું છે. આવીજ ભતતો એક એ ભ્રમ છે કે, ઈશ્વરને નમસ્કરણ અને પૂજા-પાઠ વડે વશ કરી શકાય છે. આ ઈશ્વરની શાનમાં ખૂબ મોટો આક્ષેપ કરવા જેવું છે. ઈશ્વરની વિવેકબુદ્ધિને ન્યાયશીલતાને કલંકિત કરવા સમાન છે. ચારણને મોંએથી વખાણ સાંભળીને જે રીતે મધ્યયુગમાં સામંતો ફૂલાઈને ખુશ થઈ જતા હતા અને, કરેલા યશગાનના બદલામાં એમને કિંમતી ભેટો આપ્યા કરતા હતા, એવી કક્ષાના કે સ્તરના ભગવાનને માનીને, અને તેમને આંપલાવે. ચમચાગીરી, ચાપલુસીના આધારે ફેસલાવવાનો પ્રયત્ન કરીએ તો, સમજવું જોઈએ કે ઈશ્વરની મહાનતાને સમજવામાં આપણે સમર્થ થયા નથી. ભોગ-પ્રસાદની, વસ્ત્ર કે છત્ર ચઢાવવાની લાંચ આપીને જો આપણે તેના પ્રિયપાત્ર બનવા ઈચ્છતા હોય અને મરણ મુજબ ઉચિત-અનુચિત કામ કરાવવા ઈચ્છતા હોય તો તેને પુષ્ટતાજ કહેવામાં આવશે. આવી હલકટતાથી આપણે કોઈ ખેંક મેનેજર પાસેથી મનમાં ધારેલી રકમ મેળવી શકતા નથી, પરીક્ષક પાસે ભ્રષ્ટકામ કરાવી શકતા નથી, ન્યાયધીશને છેતરી શકતા નથી અને યોગ્યતા વગર કોઈ બિંચા હોદ્દા પર

એસવાનો દાવ ચલાવવામાં સફળ થવાતું નથી તો પછી ઇશ્વર પાસે આવી રીતનું ઓછાપણું-હલકટપણું અપનાવવાની અપેક્ષા કયા આધારે કરી શકાય ? એ એટલો બધો સૂત્ર-જૂઝ વગરનો નથી કે જેને લગ્નનાંદી લોકો માછલી કે ચકલીની જન્મ પ્રવૈલન-લાલચ આપીને ફસાવી શકે અને એની મહાનતાને તોડી શકે.

સાધના ઉપાસનાનો એકમાત્ર હેતુ આત્મશોધન અને આત્મ-પરિષ્કાર છે. એક શબ્દમાં પાત્રતાનું સંવર્ધન-વધારો-છે, કહેવાઈ ગયું છે કે, દુષ્ટપ્રવૃત્તિઓને દૂર કરવાનું 'તપ' અને સતપ્રવૃત્તિઓનું અભિવર્ધન 'યોગ' છે. આ આધારોને જે જેટલી દૃઢતા અને તત્પરતા સાથે સ્વીકારે છે, તે પોતાની પાત્રતામાં વધારો કરતાં કરતાં પરમેશ્વરના પ્રાણપ્રિય બને છે. ચતુરાઈને લકિતનું નામ આપી એના સહારે ન તો ઇશ્વરના પ્રિયપાત્ર બની શકાય છે કે ન તેની કૃપાથી મળવાવાળી વિભૂતિઓના અધિકારી....!

જપ, ધ્યાન, પૂજા, ઉપચાર, કીર્તન, કર્મકાંડ વગેરેનો હેતુ એવો છે કે, એ માધ્યમો દ્વારા આપણે આપણી શ્રેષ્ઠતા અને ઉદારતાને વધારેમાં વધારે વિસ્તૃત અને પરિપક્વ કરીએ. આ ઉપચારોનું સ્વસ્થ, સંકેત વગેરે સમજીને કાર્ય કરીએ, જે નિયંતાને ગમે છે.

મનુષ્ય જન્મને 'દેવોને પણ દુર્ગલ' એમ ગણે છે. સૃષ્ટાની આ સર્વશ્રેષ્ઠ કલાકૃતિ છે. એને જીવના હાથમાં એવી આશા-અપેક્ષાએ થાપણના રૂપમાં સોંપેલી છે કે તે પોતાની અપૂર્ણતાને પૂર્ણતામાં વિકસિત કરે. અને સાથે સાથે જ આ વિશ્વકોધાનને વધારેમાં વધારે સમુન્નત, સુવિકસિત બનાવવાની સેવા સાધનામાં સ્થેયો પચ્ચો રહે. આ દૃઢશી વિવેકશીલતાને વ્યવહારિક જીવનમાં ઉતારવાથીજ કોઈકે સાચા અર્થોમાં લકત કે સાધક બની શકે

દે. સંયમ સાધનાથી પૂણ્ય સધાય છે, અને સેવા સાધનાથી પરમાર્થ મેળવી શકાય છે. આ બંને મળીને એ જરૂરિયાતને પૂરી કરે છે જેનાથી જીવનને સાર્થક બનાવવાવાળી ગૌરવ-ગરિમા પ્રાપ્ત થાય છે.

જો અધ્યાત્મ ક્ષેત્રમાં પ્રવેશેલી બ્રમજ્ઞાનમાંથી નીકળીને તેના વાસ્તવિક સ્વરૂપ અને ક્રિયાકલાપને સમજવામાં આવે તો તેનું પ્રતિક્ષણ નિશ્ચિતરૂપે એજ હોઈ શકે છે જે શાસ્ત્રકારોએ લખ્યું છે અને આપ્તજનોએ કહ્યું છે. વિજ્ઞાનનો પહેલો સિદ્ધાંત છે કે કોઈક વાતને સાચી ત્યારેજ માનવામાં આવે, જ્યારે પ્રતિ-પાદનને અનુરૂપ એનું પ્રતિક્ષણ પણ ઉપદ્રવ્ધ થઈ શકે. પ્રત્યક્ષને પમાણુ માનવાની વાત બધાને ગળે ઉતરે છે. એટલા માટે ભૌતિક વિજ્ઞાને માન્યતા પ્રાપ્ત કરી લીધી. અધ્યાત્મ વિજ્ઞાન આ દૃષ્ટિએ પાછળ પડ્યું. પરિણામે અવજ્ઞા અને ઉપેક્ષાનું સાધન બની રહ્યું છે.

પ્રત્યક્ષ વાદની કસોટી પર

અધ્યાત્મ ક્ષેત્રમાં પ્રવેશ અને પ્રયાસ કરવાવાળામાંથી અધિકાંશને એમ કહેતા સાંભળવા મળ્યા છે કે, આટલા દિવસ પૂજા પાઠ કરવા છતાંય કોઈ કહેવાલાયક એવી ઉપદ્રવ્ધિ પ્રાપ્ત થઈ નથી. સમય ખરબાદ થયો અને નિરાશાજ મળી.

મોટી આશાઓ બાંધી અને એને માટે જરૂરી સાધનો એકઠાં કર્યા પછી પ્રયાસ કાણા કુલડાની જેમ અધુરું રહે અને તેનું પ્રતિક્ષણ એવું નથી હોતું કે જેવું હોવું જોઈએ. ક્રિયા પ્રદ્વિતિમાં અથવા યોજના બનાવવાની વિધિ વ્યવસ્થામાં ખોટ રહે તે ઇચ્છિત પ્રતિક્ષણ પ્રાપ્તિથી વંચિત રહેવું પડે છે. ખૂબ ઉંચે ચઢીને પડવાથી ઘેરી ચોટ લાગે છે. મહાત્માઓને સાંભળીને મોટી

આશાઓ બાંધી અને એ સંદર્ભમાં કંઈજ હાથ ન લાગે તો આવી હાલત થાય છે.

લોકો ઈશ્વરદર્શનની આશા રાખે છે. અને મોટી મોટી મહત્વકાંક્ષાઓ દેવી કૃપાથી જલદી જલદી પૂરી થઈ જવાની આશા કરે છે. એના માટે કંઈક પૂજા-પાઠ પણ કરે છે. પણ ન્યારે ઇચ્છિત ફળ મળતું નથી તો તે સમયે પોતાની ભૂલ શોધવાનું તો કોઈનિયમન થતું નથી. અરે....સિદ્ધાંતોના ક્રિયા-કલાપોની ત્રુટિ શોધવાનીય ઇચ્છા નથી થતી. પરંતુ એવું બને છે કે મૂળ સિદ્ધાંતને જ ખોટો કે ઢોંગ માનવાનું મન ઇચ્છે છે. પ્રતિપક્ષમાં કોઈ જવાબ આપવાવાળું ન હોય તો પછી ગમે તેની પર ગમે તેવો આક્ષેપ કે દોષારોપણ કરવાની છૂટ રહે છે. બિચારૂં અધ્યાત્મજ પોતાની ઉપર બધાય દોષો વહોરી લેવા જેવી અસહાય સ્થિતિમાં હોય છે.

પરિણામ એવું આવતું ગયું કે બુદ્ધિભવીઓ સિદ્ધાંતને જ ખોટા ઠરાવવા લાગ્યા. ભૌતિક વિજ્ઞાને પોતાના બાળપણ અને અદલતપણના શરૂઆતના દિવસોમાં ભરેશોસ્થી એવું કહ્યું હતું કે ઈશ્વર નામની કોઈ વસ્તુ જ નથી પ્રકૃતિનું સ્વસંચાલિત ચક્ર જ પોતાનો આખો ક્રમ ચલાવી રહ્યું છે. એજ પ્રમાણે આત્માના અસ્તિત્વને પણ જૂઠું ઠરાવ્યું. કહેવામાં આવ્યું કે મનુષ્ય હરતુ કરતું ઝાઝ માત્ર છે. સમય આવતાં સૂકાઈ જાય છે અને પૂરું થઈ જાય છે. પરલોક નામની કોઈ વસ્તુ નથી. સમર્થ અસમર્થોનું શોષણ કરતા રહે છે જેથી દુનિયામાં અસમર્થતાનું એકાગ્રપણ વધવા પામે નહીં! ન્યારે ચેતનાની કોઈ સ્વતંત્ર સત્તા નહીં, માત્ર મસ્તકની હલચલોથી જ શરીરનાં અંગ અવયવોની જેમ ક્રમ કરે છે. આવી દશામાં ચેતના વિજ્ઞાનનું, અધ્યાત્મ તત્ત્વજ્ઞાનનું કોઈ અસ્તિત્વ જ નથી રહેતું. પછી એનાથી કોઈક

પ્રકારનાં અવિચાર પ્રતિક્રિયાની આશા રાખવી જ નકામી છે.

ભૌતિકવાદે પોતાના બાળપણમાં તોતડીવાણી વડે જે કંઈ કહ્યું હતું એને અપરિપકવ લોકોએ વગર અભ્યાસે અને વગર શોધ-ખોળે યથાવધ રીતે સાચું માની લીધું અને વાસ્તવિક થઈ ગયું.

નવા મુદ્દલા ભેર ભેરથી અવાજ લગાવે છે એ રીતે કહેવાતા બુદ્ધિવાદિઓએ નાસ્તિકતાનો એ પક્ષ વધારે ભેરશેરથી આલાપવાનું શરૂ કરી લીધું.

ખીલે પક્ષ તત્વજ્ઞાની દાર્શનિકોનો હતો. એમણે તર્ક, તથ્ય, પ્રમાણ અને ઉદાહરણની જરૂરિયાત સમજી નહીં. શાસ્ત્ર વચનનેજ સર્વ કંઈ માનતા રહ્યા. ‘બાળા વાક્યં પ્રમાણ’ સિવાય એમને કશુંજ સુઝ્યું નહીં. એને લીધે તે પોતાની વાતો શાસ્ત્રો અથવા હંતકથાઓના આધારે પ્રસ્તુત કરતા રહ્યા. એમનાથીય એ ન બની શક્યું કે ગદલાતા યુગમાં બુદ્ધિવાદને-પ્રત્યક્ષવાદને આશ્રય નળેલો છે. આપણે એને અનુરૂપ નાસ્તિકવાદની વિરૂદ્ધ રચુનીતિ બનાવવી જોઈએ. તર્કથી તર્કને, તથ્યથી તથ્યને, પ્રમાણથી પ્રમાણને અને ઉદાહરણથી ઉદાહરણને કાપવું જોઈએ. આધ્યાત્મવાદિઓને ભૌતિકવાદના સિધ્ધાંતોની કંઈજ બાણકારી નહોતી, સાયન્સ એ ભણ્યા ન હોતા. એટલા માટે એક ખોખડો અને ખીલે બહરો એવી સ્થિતિ બની ગઈ. વિજ્ઞાને અધ્યાત્મની ઊંડાઈ સુધી પહોંચવાનો પ્રયત્ન ન કર્યો, અને અધ્યાત્મને વિજ્ઞાનનું દર્શન સમજવાની જરૂરિયાત ન જણાઈ-કૂરસદ મળી નહીં. પરિણામ એ આવ્યું કે અધ્યાત્મને વિજ્ઞાનની સામેજ નહીં, દર્શનની સંમુખ પણ હારવું પડ્યું. નીતસે, માર્કસ, રસોલ જેવા નાસ્તિકવાદી દાર્શનિકોના કથનને યોગ્ય ખ્યાતી મળી. અને અધ્યાત્મની પ્રખરતાને ધૂંધળી બનાવવાવાળો ખીલે આધાર ઉભો થઈ ગયો.

ત્રીજા પક્ષની બાબતમાં પહેલેથીજ કહેવાઈ ગયું છે કે, એ ઇશ્વરને ફ્રાસલાવવા-પટાવવા અને એનાથી પોતાનો સ્વાર્થ સાધી લેવાની વાત વિચારતા હતા. જે બનતી નહોતી. પ્રત્યક્ષ દર્શન કરીને તેની લંગોટી ઉતારવાનું ઇચ્છતા હતા, પણ સર્વ-વ્યાપી શક્તિ તો નિરાકારજ રહી શકે છે એ સાકાર અને કેવી રીતે ? મનુષ્યોની જેમ કોઈ સાથે વાર્તાલાપ કે વ્યવહાર કરે કેવી રીતે ? પરંતુ દંતકથાઓ એમનું સાહસ વધારતી રહી અને આશા માંડીને એઠા કે ઇશ્વરનાં દર્શન થશે કે એમને પકડી એસી જઈશું અને પોતાનું કામ કરાવી લેવું ખૂબ સરસ થઈ જશે. પણ એવી વાત બની નહીં, મનોકામના પૂરી થઈ નહીં. ચમત્કારી રિદ્ધિ-સિદ્ધિ પ્રાપ્ત કરીને, લોકોને આશ્ચર્યમાં નાખી તેમની શ્રદ્ધાનું દોહન કરવાનું કામ એટલું જટિલ હતું કે જેને બહુગર સ્તરના લોકોજ પોતાની ચતુરાઈના બળે પ્રદર્શિત કરતા હતા. આ દિવસોમાં માત્ર એવા બાહુગરજ કહેવાતા સિદ્ધ-પુરુષોના નામથી પ્રખ્યાત છે. પોત ખૂલતાં પહેલાંજ પોતાની દુકાન એક જગ્યાએથી ઉઠાવી બીજી જગ્યાએ જમાવી દે છે.

ઉપર જણાવેલા ત્રણે આધાર અધ્યાત્મ પ્રત્યે જનતા જનાર્દનની એમાંજ મૂલ્યવત્વે બુદ્ધિજીવીઓની શ્રદ્ધાને ડામગાવે છે. એમને આ વાતોથી બચવા બચાવવાને માટે ચિત્તેજીત કરે છે. હવે ફક્ત પરંપરાવાદિઓ, અંધવિશ્વવાસુઓ અને ધર્મભીરુઓનો એક વર્ગજ એવો બચ્યો છે, જેને આધારે આ ક્ષેત્રનું માળખું મુશ્કેલ ભરી રીતે કોઈક રીતે ઊભું રહ્યું છે. અને ન્યાં ત્યાં ધર્મ સંપ્રદાયના નામ ઉપર અધ્યાત્મની ઉંઘી સીધી ગતિવિધિઓ ચાલી રહી છે.

સ્થિતિનું નિરિક્ષણ કરવાથી લાગે છે કે, અધ્યાત્મનો પક્ષ દિન-બ-દિન નબળો પડતો જાય છે. સમજદારી એનો સાથ

છોડતી બન્ય છે. અંધવિશ્વાસના આધારે કોઈ પણ આધાર લાંબો સમય ઉભો રહી શકતો નથી. એ આજે નહીં તો કાલે કે પરમ દિવસે ઘઈજ જશે. રેતીની દિવાલ ક્યાં સુધી ટકી રહેશે ? બહુગર લોકો ક્યાં સુધી પોતાનો ધંધો ચલાવવા માટે ધર્મભીરૂ લોકોનું દોહન કરતા રહેશે ? આખી પરિસ્થિતિને એક દૃષ્ટિએ નિરખતાં ભવિષ્ય અંધકારમય નજર આવે છે—દેખાય છે.

એક આશાનું કિરણ ક્ષિતિજ્યાં નવા રૂપે ચમક્યું છે. એણે આશ્વાસન આપ્યું છે કે સત્યમાં હબ્બર હાથનું બળ હોય છે. તે મરતું નથી આખો સંસાર વિરૂધ્ધ પડી બન્ય તોય તે પોતાના પગ ઉપર એકલું ઉભું રહી શકે છે. ચેતના મિથ્યા ન હોઈ શકે ! જ્યારે જડ પદાર્થોની ઉત્પત્તિ પલટથી સામર્થ્યના લંડાર અને સુવિધાના ઢગલા ઉભા કરી શકાય છે તો ચેતનાનું અવલંબન સર્વથા નકામું સિંધ થાય એવું બની શકે નહીં. આત્માનું સામર્થ્ય એટલું તુચ્છ નથી કે જેને કટલાક અપરિપક્વો અથવા ઉતાવળાઓની ધમાલમાં ભૂતી જવામાં કે તિરસ્કૃત કરવામાં આવે.

અધ્યાત્મના શાશ્વત સિંધ્યાંતોના આધારે પ્રાચીન કાળમાં સાબિત કરાતા હતા. ત્યારે તે તમામ વ્યવસ્થા પોતાની રીતે ક્રમબદ્ધ રૂપે ચાલી રહી હતી. પરંતુ સમયમાં પડતો આઠો તો બુદ્ધિવાદ, પ્રત્યક્ષવાદ અને પદાર્થવિજ્ઞાનને વિચારશીલ વર્ગે માન્યતા આપી. આવી સ્થિતિમાં એ જરૂરી હતું કે, શ્રદ્ધાના આધારને પ્રત્યક્ષની કસોટી પર પણ સાચું સાબિત કરવામાં આવે. સમયની માગણી હતી કે અધ્યાત્મને જો જીવીત અને સમ્માનિત બની રહેડું હોય તો તેણે પ્રત્યક્ષવાદની અગ્નિ પરીક્ષામાં એવી રીતે પસાર થતુ પડશે કે જે રીતે લંકાથી પાછા કૃષ્ણાબાદ સીતાએ પોતાની પવિત્રતા સાબિત કરવા માટે અગ્નિમાં પ્રવેશ કર્યો હતો.

આ દિશામાં છૂટા છવાયાં કથન અને પ્રયાસ તો કેટલાય મંચો પરથી થતા રહ્યા છે. પણ કોઈ કાર્યક્રમ ન બન્યો કે જેને સર્વાંગપૂર્ણ કહી શકાય. સંત વિનોબાએ અનેક વાર કહ્યું કે અધ્યાત્મ અને વિજ્ઞાનનું એકત્રીકરણ થવું જોઈએ. પણ એ કેમ થાય? કોણ કરે? એની ખારીકાઈમાં એ પણ ન જઈ શક્યા. જગતના ખીજા કેટલાય મનીષી આ જરૂરિયાતની પૂર્તિ માટે કહેતા અને લખતા રહ્યા છે. પણ એમનું ચિંતન એક ડગલું આગળ વધી એ ને સમજી શક્યું કે આ કાર્યની રૂપરેખા શું શું હોઈ શકે છે.

સૃષ્ટાની સંતુલન શક્તિએ, સમયની માંગને પૂરી કરવા માટે એક કઠપૂતળી ઉભી કરી છે. અને એનું સૂત્ર સંચાલન કરવાવાળા તાર પોતાના હાથમાં રાખ્યા છે. બ્રહ્મવર્ચસ શોધ સંસ્થાન યુગની આ અગત્યની જરૂરિયાતને પૂરી કરવા માટે જે તત્પરતાથી જોડાઈને એક એક કરીને અનેક ડગલાં સફળતાની દિશામાં તેજથી ઉઠાવી રહ્યું છે. એનો સંકલ્પ છે—માન્યતા મેળવેલ પદ્ધતિ વિજ્ઞાનના સિદ્ધાંતો સાથે તાલમેળ બેસાડીને, અધ્યાત્મના શાશ્વત સિદ્ધાંતોને સાચા સાબિત કરવા સમજાવતું હતું કે બંને દિશાએ એકબીજાથી જૂદી છે. એક પ્રત્યક્ષને જ બધું સમજે છે જ્યારે બીજું પરોક્ષને. એકને ઈન્દ્રિયો અથવા સાધનો ના આધારે પ્રગટરૂપે પ્રસ્તુત કરી શકાય છે. પરંતુ ચેતના તો સૂક્ષ્મ છે અને એનો પ્રભાવ અનુભૂતિઓ સાથે સંબંધીત છે આવી દશામાં પ્રતિકૂળને અનુકૂળ કેવી રીતે બનાવી શકાય? પરંતુ શંકાઓ નિર્મૂળ સાબીત થઈ અને એવી વ્યવસ્થા બની ગઈ. એ રસ્તો મળી ગયો જેને સહારે ભવિષ્યમાં નાસ્તિકોનેજ સર્વ પ્રથમ કહ્દર અસ્તિક બનાવી શકાયે ભૌતિક વજ્ઞાન તથ્ય પર આધારિત છે જ્યાર

તથ્ય અધ્યાત્મનો પક્ષ પ્રસ્તુત કરશે તો ઈમાનદાસીના અંબધે એને એ પણ સ્વીકાર કરવું પડેશે જેનું એણે પાછલા દિવસોમાં ખંડન કર્યું હતું. વિજ્ઞાન દુરાગ્રેહી નથી. ન્યુટને જે વિચાર્યું અને કહ્યું હતું એમાં આજની માન્યતાઓ તેની વિરૂધ્ધની છે છતાં પણ હઠવાદિતાએ કેઈ અડચણ નાખી નહીં. સંપ્રદાયવાદની જેમ એ મંચ પરથી એવું નથી કહેવામાં આવ્યું કે 'હમ સહી' ચૌર સબ ગલત' અમારું છે, સાચુ છે એ ન કહેતાં બુદ્ધિમત્તા હંમેશાં એમ કહેતી રહી છે કે જે સાચું તે અમારું. એ આધારે તે ક્ષેત્રમાં ભૂલ સુધારનો કમ ચાલી રહ્યો છે અને યથાર્થતાને વધુ આગળ સુધી શોધવાનો પ્રયાસ થતો રહેશે.

બ્રહ્મચર્યસ શોધસંસ્થાને અધ્યાત્મને વિજ્ઞાનની કસોટી પર સાચું સાબિત કરવા માટે પ્રયોગશાળામાં ઔદ્યક અનુસંધાનના માધ્યમથી અનેક અવલોકન કર્યાં છે. એને વિતેલા દિવસોમાં "અંખડ-જ્યોતિ ના માધ્યમથી પ્રગટ કરવામાં આવી રહ્યાં છે. અંધમાળા પણ ચાલી રહી છે. શરૂઆતનું કાર્ય થઈ ગયા પછી આગલા દિવસોમાં એથીય વધારે નક્કર અને વ્યાપક કાર્ય થવાની આશા વધારે બળવાન બની ગઈ છે.

એ સિવાય એક જરૂરિયાત એ પણ હતી કે સાબિત થયેલ પ્રયોગો વ્યક્તિઓ પર પ્રયુક્ત કરીને બતાવવામાં આવે. ઓષધિઓની શોધખોળ થાય છે. તો તેમાં નાખેલ રસાયણોની પ્રસંશા કરવા માત્રથી જ માન્યતા મળી જતી નથી પરંતુ પહેલાં નાના જીવો પર, પછી મનુષ્યો પર એના પ્રયોગનો પ્રભાવ સાબિત કરવો પડે છે. ત્યારેજ તે શોધખોળ માન્યતા પ્રાપ્ત કરે છે. સમાધાન થયા પછી જ કોઈક વાતને હૃદયંગમ કરવાની પ્રવૃત્તિ આ દિવસોમાં ચાલી રહી છે. એની ઉપેક્ષા પણ કેવી રીતે કરી કરી શકાય ?

બ્યક્તિ પર પ્રયોગ કરવાથી એક મોટી મુશ્કેલી એ છે કે આધ્યાત્મના મૂળ અને શરૂઆતના સિદ્ધાંત, જીવનની કાયાકલ્પ સ્તરની શોધખોળ સ્વીકારવા માટે આ ક્ષેત્રના લોકો તૈયાર નથી. માત્ર વિધિ-ઉપચાર જ કરવા ઇચ્છે છે. આત્મપરિષ્કારનો મોર્ચો મુશ્કેલ ભયો છે, પછી ઉપલબ્ધિઓનો પ્રયોગ સંકુચિત સ્વાર્થ નિમિત્તો ન કરતાં વિશ્વમાનવન માટે, પરમાર્થને માટે કરવાની શક્તિ એથીય વધારે કઠણ છે. લોકો સરળતા ઇચ્છે છે. લોટરીમાં એક રૂપિયો ખર્ચોને લાખ રૂપિયાનું ઇનામ લેવાની ઇચ્છા રાખે છે.

આ વાતાવરણમાં એછા ગૌરવમાં કિંમતી ચીજ ખરીદવાની લાલચ કેવી રીતે પૂરી થાય? લાકડાની બનેડી તલવારથી વિજય મેળવી કેવી રીતે પાછા અવાય? માત્ર તંત્ર-મંત્ર, પૂજા-પાઠની ખાલ રમત જેવી સરળ પ્રક્રિયા કેવી રીતે ક્ષાયદાકારક બન? આ મુશ્કેલીનો પણ માર્ગ કાઢવામાં આવ્યો છે. અને કરોડો-કરોડો જન સમુદાયે અધ્યાત્મની પ્રત્યક્ષઅદિતા સિદ્ધ કરવાની પણ જવાબદારી એઠી અને નિભાવે છે. જે કાર્ય કાથમાં લેવામાં આવે તે સમગ્ર અને સાથે પ્રમાણિક હોવાથીજ તેની પ્રતિષ્ઠા અને પ્રસંસા છે.

અધ્યાત્મથી પુરેપુરા જીવનને એતપ્રેત કરેા

ઈશ્વરનો સ્વભાવ, સ્વરૂપ, અને વિધાનની ખાબતમાં લોકોમાં જેટલી ખાન્ટીઓ છે, તેનાથીય વધારે સાધકના સ્તર, અને સાધના વિધાન, સમય અને માર્ગદર્શક જેવા સંબંધિત પ્રસંગોમાં પણ છે.

ઉપનિષદોએ નિરાકાર બ્રહ્મનું સ્થાન હૃદય ગુફા અને સ્વરૂપ અંશુઠા જેટલા ન્યોતિવાળા આકારનું લખ્યું છે. આ ધ્યાન અને ભાવનાનો વિષય છે. અંતર્મુખી બનીને ધ્યાનમગ્ન સ્થિતિમાં આ પ્રકારની ભાવના પરિપકવ કરવામાં આવે તે આત્મસાક્ષત્કારની

વિધા શરૂ થાય છે. અંતરંગમાંજ ઇશ્વરનો વાસ છે અને એના ઘરને-શરીરને દેવાલય જેવું પવિત્ર બનાવી રખાય, આત્મ-નિર્ભર રહેવામાં આવે, આત્મપરિષ્કારમાં જોડાઈ જવાય. આ ઇશ્વર દર્શનનો નિરાકાર માર્ગ છે.

સાકાર દર્શન માટેનો આગ્રહ અર્ચુન, યશોદા, કૌશલ્યા, અને કાકભુસુન્ડિ વગેરેને હોતો. એ દરેકને ભગવાને પોતાનું પ્રત્યક્ષ શરીર વિરાટ વિશ્વના રૂપમાં અનુભવ કરાવ્યું. અને એની સાધના માટે લોકમંગલનાં પરમાર્થ કાર્યોમાં, સત્પ્રવૃત્તિ સંવર્ધનની સેવા સાધનામાં ગ્વ્યા પર્યા રહેવાના રૂપમાં સમજાવ્યું.

સાધનાત્મક કર્મકાંડોનો ઉદ્દેશ પણ એજ છે કે એ માધ્ય-મોને અપનાવીને ચેતનાને શ્રેષ્ઠ સમુન્નત બનાવવામાં આવે. ઇશ્વર સ્મરણુ નિમિત્તે કરવામાં આવેલા જપ, ધ્યાન વગેરેનો ઉદ્દેશ છે કે, જીવન ધનીને, તેની આકાંક્ષાને, થાપણુને ધ્યાનમાં રાખીને જીવન-ચર્યાની ઉદાત્ત યોજના બનાવવામાં આવે. ચંદનના માધ્યમથી વાતાવરણુ સુવિકસિત કરવાનું, ચોખાના માધ્યમથી અંશદાનનું, દીપના માધ્યમથી સદ્જ્ઞાનનો આલોક હૃદયંગમ કરાવવાનો અને સુવિકસિત જેવાં કાર્યોની પ્રેરણા ધારણુ કરવાનું નિર્ધારણુ છે. આ બધી શાલીનતાજ ઇશ્વરની પ્રસન્નતાનું કેન્દ્ર બિંદુ છે.

સાધનામાં શ્રદ્ધા મુખ્ય છે. શ્રદ્ધા અને વિશ્વાસને ભવાની શંકર બતાવતાં રામાયણુમાં કહેવામાં આવ્યું છે કે, આ બંનેનો પ્રથમ સહારો લેવો પડે છે. એ પછીજ પરમ સિદ્ધિનો આધાર બને છે. મીરાંતા ગિરધર ગોપાલ, રામકૃષ્ણ પરમહંસની કાલી એકલવ્યના માટીના બનાવેલ દ્રોણાચાર્ય એની સાબિતિ છે કે, શ્રદ્ધા રાખીને કોઈ પણ માધ્યમ સિદ્ધિ પ્રદાન કરવાનું માધ્યમ છે. પત્થરના રમકડાને એ શ્રદ્ધાના આધારે દેવના રૂપમાં પ્રતિષ્ઠિત

કરવામાં આવે છે. શ્રદ્ધાના અભાવમાં તો તે માત્ર રમકડું જ બનીને રહી જાય છે. આજ વાત મંત્રની બાબતમાં પણ—જો વિશ્વાસ હોય તો મંત્ર નહીં તો પછી અક્ષરોનું રટણુ. દેવતામાં, મંત્રમાં જે સામર્થ્ય પ્રગટ થાય છે તે ઘણું કરીને સાધકની શ્રદ્ધા જ મહાન બનીને પ્રગટ થાય છે. ઈશ્વર આપણી જ પ્રતિબદ્ધતા અને પ્રતિધનનિ છે. એ ઠીક છે કે ઈશ્વરે મનુષ્યને બનાવ્યો અથવા એ પણ ખોટું નથી કે તેને મનુષ્યની શ્રદ્ધાએ જ પોતાના સાંચમાં ઢાળ્યો છે. અન્ય જીવજંતુઓમાં તો કોઈનેય ઈશ્વરનું ભાન કે અનુભવ થતો નથી.

ધનુષની પણ છ કડક અને બરાબર હોવાથી જ તીરનું અંતર અને માર પ્રભાવશાળી બની રહે છે. નહીં તો બિચારા તીરને ખોસવાથી તો માત્ર એક નાનો ખાડો જ થઈ શકે છે. સાધકનું વ્યક્તિત્વ જ સાધનાને મજબૂત બનાવે છે. તે હવડું અને છીછરું હોય તો શબ્દોના રટણુમાત્રથી શું થઈ શકવાનું છે? વાલ્મિકી ઉવડું નામ જાપ્યા તેય સિદ્ધ પુરૂષ બની ગયા હતા. અને રામના ઘરમાં વસતી કૈકેયી, મંથરા વગેરેને અપયશ જ મળ્યા હતા. રામથી પણ ખોટું રામનું નામ એ ઉકિત યથાર્થ જ છે. રાજકુમાર રામ તો પોતાના સંપર્કવાળાએને જ પ્રભાવિત કરતા હતા, પરંતુ રામનામ તો હજુ પણ લોકોને તારે છે. ગાંધીજી જેવાનું ઈષ્ટ બને છે, કારણ કે તેની સાથે શ્રદ્ધા જોડાય છે, જે માટીના ઢેકાને પણ પૂજા પ્રયોજનોમાં દેવાધિદેવ ગણેશ બનાવી દે છે.

ગુરૂકૃપા કે, ગુરૂના માર્ગદર્શનની વાતને બધે જ ખૂબ મહત્ત્વ આપવામાં આવે છે. ક્યારેક ક્યારેક તો તેને ગોવિંદ કરતાંય શ્રેષ્ઠ બતાવવામાં આવે છે. એની શોધખોળમાં બહુ લોકો રહે છે અને એવો લાગ જોઈ રહે છે કે કોઈ સિદ્ધ પુરૂષ મળે તો અમને

પાર ઉતારે. પરંતું તેઓ એ ભૂલી બય છે કે નદીની સપાટી ઉપર લાકડાનીજ નાવ ચાલે છે. પત્થરના ટુકડા તો તેમાં મૂકતાંજ રૂખી બય છે. યાદ રહેવું જોઈએ કે, આ દુનિયામાં સુયોગ્ય, ઘાતાઓની અછત નથી, તે તરસ્યા બનીને ફરે છે, કે કોઈક સત્યાત્ર મળે અને તેઓ કેને પોતાની પરંપરા સોંપીને દેવચલુથી મુક્ત બને. પરંતુ સત્યાત્ર ન મળવાને કારણે કોણ દુરૂપયોગને માટે પોતાની મહેનતની કમાણી કુપાત્રના હાથમાં સાંપે? એવી કુપાથી તો તેનામાં અહંકાર અને વિનાશનું કાર્યજ વધશે. રાવણ, કુંભકર્ણુ, મારીચ, હિરણ્યકશિપુ, વૃત્તાસુર, ભસ્માસુર, મહિસાસુર વગેરે રાક્ષસો કઠણ તપશ્ચર્યા કરીને મોટાં વરદાન પ્રાપ્ત કરવાને સફળ થઈ ગયા. પરંતુ એ ઉપલબ્ધિથી એમનું કથુંજ બન્યું નહીં, તુકસાનજ થયું છે.

કન્યાના પિતા પોતાની સુયોગ્ય લાડકી બેટી ઉંમરલાયક થઈ બય ત્યારે તેને સુયોગ્ય છેકરો શોધવા દૂર દૂર સુધી બય છે. એવું પાત્ર મળે ત્યારે તે પોતાના ભાગ્યને વખાણે છે. પરંતુ જો કોઈ કુપાત્ર છેકરીના પિતાને પ્રાર્થના કરે કે એ છેકરીને મને આપી દો તો તે તેનો તિરસ્કાર કરશેજ. મિત્ર પુરૂષ એટલા બધા મૂર્ખ હોતા નથી કે, કોઈ સ્વાર્થી અને છીછરા આદમીની વસ્તુ સ્થિતિ પારખી ન શકે. અને એમજ પોતાની મહેનતની કમાણી એવી તપ-સાધનાને માત્ર ચમચાવેડના બહલામાંજ લૂંટાવી દે!

આત્માની પ્રગાત ક્રમિક ગતિથી થાય છે. એમાં સમય લાગે છે અને ધીરજ રાખવી પડે છે. ચોર્યાસી લાખ યોનિયોના કુસંસ્કારોનું પરિશોધન કરવા માટે કેટલાક જન્મો થાય તો તેમાં ઉતાવળા થવું જોઈએ નહીં. પાણીના પરપોટાની જેમ ફૂલવું અને ઝાકળની જેમ બેસી જવું જેવી કહેવત ચરિતાર્થ ન કરવી

જોઈએ. શિવજીએ હનર વર્ષની સમાધિ લીધી હોવા છતાંય પાર્વતીએ પોતાનો નિશ્ચય બદલ્યો નહોલો. પરીક્ષા લેનાર સાતે ઋષિઓને એકજ ઉત્તર આપ્યો હતો—“કાટિજનમ લગી રગર હમારી ! વરઉં શંભુ ન ત, રહઉં કુમારી” ધૈર્ય, સંકલ્પ અને એને સાહસજ સાધકની સંપત્તિ છે. જેની પાસે એ છે એને માટે વહેલા કે મોડા પણ લક્ષ્ય પ્રાપ્ત થવાનું સુનિશ્ચિત છે. ઉતાવળાજ અધિરા હોય છે, નિરાશા વ્યક્ત કરે છે અને સ્વીકારેલો માર્ગ ઝેડી દે છે. આ બધાં તથ્યોને હૃદયંગમ કરી લેવાં ફરેક સાચા સાધક માટે જરૂરી છે.

દેવીશક્તિઓ અને સિદ્ધિઓ મળે તો છે, પણ એમની સાથે એક શરત જોડાએલી હોય છે કે એને ઉપયોગ લેલ, મોહ અથવા અહંકારની પૂર્તિને માટે કરવામાં ન આવે પરંતુ એને પુરેપુરે ઉપયોગ માત્ર પરમાર્થને માટે, સતપ્રવૃત્તિ સંવર્ધન માટે જ કરવામાં આવે. તૃષ્ણા, ત્રિપ્સાની પૂર્તિ માટે જો કંઈક જરૂર છે તો તે પોતાની મહેનત, બુદ્ધિબળ અથવા કૌશલ્ય વડે કમાઈ લેવું જોઈએ. સંતોનું તપ અથવા દેવતાઓની કૃપા એને માટે સુરક્ષિત રાખવી જોઈએ કે જેઓ વિશ્વ બગીચાને સ્ત્રીચીને સમુન્નત કરવામાં સંલગ્ન હોય. એમનો હક્ક એવા લોકો કેમ ચૂંટવે કે જે પોતાનીજ સગવડ, સંપત્તિને માટે લકત કે શિબ્યનો ઢોંગ બનાવીને હાથ કરી લેવા માગે છે. સાધકનું સ્વરૂપ છે જીવનની સર્વતોજીથી ઉત્કૃષ્ટતા, એનાજ સ્વરૂપમાં પોતાના વ્યક્તિત્વને અનુકરણીય, અલિનંદનીય અને પ્રેરણાપ્રદ બનાવવું અને વિશ્વવાટિકાને સમુન્નત બનાવવામાં પોતાની મહેનત, સમય તથા સાધનેને ઉદારતાપૂર્વક સમર્પણ કરવાં. જે આ રાજમાર્ગ પર ચાલે છે, તેમને હાથે હાથ તેનો બદલો મળે છે—આત્મસંતોષ,

લોક સન્માન અને સહયોગની સાથેજ દેવી અનુગ્રહની અદ્વિત્ય લોકથી અનુદાન વર્ષા. આટલું મેળવીને કોઈ પણ વ્યક્તિ ધન્ય બની શકે છે. સંગ્રહખોર, વિલાસી અને અહંકારી તો એક પ્રકારના ઉન્માદી-ગાંડા-લોકો હોય છે. એમની ખૂમારી વધારવા અને દુર્ગતિ કરાવવા માટે ઉચ્ચસ્તરીય શક્તિઓ પોતાનાં અનુદાનોને વરદાનના રૂપમાં આપતી નથી. પડતાના ગળામાં પત્થર ખાંધવાની કૃપા કોઈ શા માટે કરે? કે જેનાથી એનું પતન વધારે સુનિશ્ચિત બની જાય.

આ છે તે મુખ્ય સિદ્ધાંત, જેને અધ્યાત્મસાધના ક્ષેત્રમાં પ્રવેશતી દરેક વ્યક્તિએ કંઈક નિષ્કૃય કરતાં પહેલાં જ સમજ લેવા જોઈએ.

અધ્યાત્મ પ્રવૃત્તિઓ અપનાવવાથી સંસારને ભવખંધન, માયા, મિથ્યા બતાવવા જેવાં દોષા-રોપણની જરૂરિયાત નથી કે નથી શિક્ષા માટે જ્યાં ત્યાં ભટકવાની જરૂર. આપણા યુગના આદર્શ સંતોમાં ગાંધીજી, વિનોબાની નીતિ સર્વોપરી છે. સામાન્ય પહેરવેશમાં રહીને આહુ જીવન ઉચ્ચવિચારની નીતિ પાળવામાં આવે એટલું જ પૂરતું છે. મનને લોભ, મોહ, અહંકારની કુત્સાઓમાં ભટકવા દેવામાં ન આવે તો નાના કુટુંબની જવાબદારીઓનો નિભાવ કંઈ જ મુશ્કેલ પડતો નથી. પરિજનોને સ્વાવલંબી, મુસંસ્કારી બનાવવામાં આવે તો એમના માટે વારસામાં વિપુલ સંપત્તિ છેડીને મરવાની કંઈજ જરૂર નથી. મેળ એવો ભેસાડવો જોઈએ કે અડધું આયુષ્ય કૌટુંબિક આજીવિકા સંબંધી કાર્યોમાં લગાડવામાં આવે અને બાકીની અડધી જીંદગી-આયુષ્ય વાનપ્રસ્થ સ્તરનાં પરમાર્થ કાર્યોમાં લગાડવા સુરક્ષિત રાખવામાં આવે. આજની પરિસ્થિતિઓમાં અને સર્વોપરી મહત્ત્વ તથા પ્રાથમિકતા

આપવા યોગ્ય એક જ પરમાર્થ છે—જનમાનસનો સુધાર, એને માટે જનસંપર્ક સાધવામાં આવે અને ઘેર ઘેર અલખ જગા-વવામાં આવે.

દરેક અધ્યાત્મપ્રેમીએ પોતાના જીવનનું સ્વરૂપ પ્રાહ્મણ્ય, સાધુ જેવું બનાવવું જોઈએ. આવી જ પરંપરાઓ જીવીત રહેવાને કારણે વ્યક્તિત્વવાન લોકસેવિઓનો મોટો સમુદાય ઉત્પન્ન થતો રહેતો હતો. અને—એના દ્વારા દેશની જ નહીં, આખા સંસારની ભાવનાત્મક સંરચના બનતી હતી. આવી સેવા સાધનાઓના કૃળ સ્વરૂપ ભારત જગતચુરૂ બન્યું હતું, અને એનાં અજરૂર અનુદાનોને વિપ્રવના દરેક ક્ષેત્રમાં ભારોભાર વખાણવામાં આવ્યાં હતાં. દેવ માનવોની ઉત્પત્તિ સાધુ-પ્રાહ્મણ્ય પરંપરા દ્વારા જ સંભવ બની હતી. આ બંધુમાંથી કિંમતી નરરત્નો નિકળતાં રહ્યાં હતાં. આજે પ્રાહ્મણ્યવંશ અને સાધુવેશ જ જીવતા રહી ગયા છે. એની એ વિશિષ્ટતાઓ અને વરિષ્ટતાઓ એક પ્રકારે નષ્ટ થઈ જ ગઈ છે. એને કારણે ફક્ત દેશ જ નહીં પરંતુ આખું વિપ્રવ ચિંતન અને ચરિત્રની દૃષ્ટિએ નકામું બની ગયું છે. વાતાવરણમાં દુષ્પ્રવૃત્તિઓ ભળી તો અનેકાનેક મુશ્કેલીઓ ઉત્પન્ન થઈ અને વિપત્તિઓ તૂટી પડી. એને સંભાળવા માટે ફરીથી સતયુગ આવવાની આવશ્યકતા છે. આ કાર્ય સાધુ-પ્રાહ્મણ્યોની નવી પેઢી નવેસરથી તૈયાર કરવાથી સિદ્ધ થશે. એની પૂર્તિ યુગ અધ્યાત્મને જ કરવાની છે, એને શુભારંભ દરેક ભાવનાશીલ-અધ્યાત્મવાદીએ પોતાનાથી જ કરવો પડશે.

જીવનને અધ્યાત્મમય બનાવવા માટે પૂર્વાઈ જીવન પ્રાહ્મણ્યના રૂપમાં અને ઉત્તરાર્ધ સાધુના રૂપમાં વ્યતીત કરવું જોઈએ. ઘરના સંજોગે સ્થિતિ સારી ન હોવાને કારણે રોજ કુલો ખોલીને

રાજ પાણી પીવા જેવી સ્થિતિ બની શકે છે.

તો સાત કલાક સુવા માટે, પાંચ કલાક નિત્યકર્મ જેવાં કે બબરમાંથી ખરીદી વગેરે કામો માટે, અને આઠ કલાક કમાવા માટે જો યોજનાબદ્ધ રૂપથી ગોઠવી દેવામાં આવે તો વીશ કલાકમાં સ્વાર્થ પ્રયોજન પૂરાં થઈ શકે છે, અને ચાર કલાક પરમાર્થ હેતુ માટે બચી શકે છે. એમાંથીય એક કલાક દરરોજ પ્રજ્ઞાયોગની સાધના માટે અને બચેલા ત્રણ કલાક લોકસંપર્ક મારફતે લોકમાનસના સુધાર નિમિત્તે વાપરી શકાય છે. આ રીતે જીવનનો પૂર્વાર્ધ પણ બ્રાહ્મણ સ્તરનો બની શકે છે. ઉત્તરાર્ધનો સાધુ-પરંપરાને અનુરૂપ, પૂરેપૂરો સમય લોકમંગલને માટે કાઢવો જોઈએ. આનેજ વાનપ્રસ્થ ધારણ કહેવાય છે. કંઈક બચત હોય તો એને ખેંકમાં જમા કરીને તેના વ્યાજમાંથી પોતાનું ગુજરાન ચલાવી લેવામાં આવે અથવા પ્રજ્ઞા મિશનના માધ્યમથી પોતાના નિર્વાહનો પ્રબંધ કરવામાં આવે. ઘેર ઘેર જઈને લિક્ષા માગવાની રીત ક્યારેક યોગ્ય ગણાતી હશે, પણ આજે તો તેમાં અપમાન અને કુધાન્ય એમ બંને સંભાવનાઓ જોડાઈ ગઈ છે. એટલે નિર્વારની દૃષ્ટિએ નિષ્ક્રિયંત બનીને અધ્યાત્મ જીવન વ્યતીત કરવાની યોજના બનાવવી જોઈએ. આ કાર્ય ફક્ત છૂટી છવાઈ પૂજા વગેરેથી સંભવ્ય થઈ શકતું નથી.

અધ્યાત્મ તત્ત્વજ્ઞાન અને વિધિ-વિધાનની કાયમી રૂપરેખાનું સ્વરૂપ સ્પષ્ટ થઈ ગયા પછી, પેલી બ્રાહ્મણીઓનું નિરાકરણ થઈ જવું જોઈએ કે જે આજે આ ક્ષેત્રને અંધકારમય બનાવી રહી છે. એનું કોઈ સાદું પરિણામ આવી રહ્યું નથી. માત્ર વિડંબના-ઓજ ચાલી રહી છે. આંધળું અનુકરણ થઈ રહ્યું છે. ધૂણી ધખાવવાં એ વનવાસી અધ્યાત્મ પ્રયોજનોને માટે એટલા માટે

જરૂરી હતું કે એ ઠંડા એવા હિમાલય ક્ષેત્રમાં રહેતા હતા. ભ્યાં વસોનું, ભોજનનું અને હિંસક પશુઓને ભગાડવાનું પ્રયોજન પૂરું થતું હતું. જંગલોમાં ઢગલાગ્રંથ સૂકાં લાકડાં નકામાં પડ્યાં રહેતાં હતાં. એને ઉપયોગમાં લેવાથી વન-પ્રદેશની સફાઈ થતી રહેતી હતી. પણ આજે તો સ્થિતિ જ વિપરીત છે. લાકડાં કેટલાં મોંઘાં છે. વૃક્ષે કપાવાથી ઉભી થયેલી મુશ્કેલીઓથી બધા જ પરિચિત છે. જે સાધુ સામાન્ય તાપમાન ધરાવતાં ક્ષેત્રોમાં રહે છે, વસ્ત્રો પણ પહેરે છે, હિંસક પશુઓને પણ ભય નથી, પછી ધૂણી કેમ ધખાવવામાં આવે અને એને માટે આટલી બધી ઝોટી રકમ શા માટે ગુમાવવામાં આવે ?

ગૈરજાનિક શોધખોળ કરનારાઓ માટે એકાંતમાં રહેવું જરૂરી હોય છે જેથી વિશ્લેષ પડે નહીં. પ્રાચીન કાળમાં જે અધ્યાત્મ ક્ષેત્રના મૂર્ધન્ય શોધખોળની અંદર સંલગ્ન રહેતા હતા, એમને પોતાની શરીર રૂપીપ્રયોગ શાળામાં અનેક પ્રકારનાં પ્રયોગ, શોધખોળ વગેરે કરવાનાં હતા, આ કાર્યને માટે હિમાલય જેવાં ક્ષેત્રોમાં મકાન બનાવવા કરતાં પ્રકૃતિથી ઉત્પન્ન થયેલી ગુફાઓ ઉપયોગી થઈ પડતી હતી. એમાં જ રહીને તેઓ પોતાનું કાર્ય સુવિધાપૂર્વક ચલાવી લેતા હતા. ઉપલાબંધીઓનો ક્ષાલ જનસાધારણ સુધી પહોંચાડવાની ઈચ્છા થતી ત્યારે પ્રવાસ પર, તીર્થયાત્રા પર નીકળી પડતા હતા. આ રીતે એમની કાર્ય પ્રધતિનું નિશ્ચિત રૂપ ચાલતું રહેતું. પણ આજ તો એની આંધળી નકલ જ થાય છે. લોકો શહેરોની વચ્ચે મકાનો બાંધીને ગુફાનું નામ આપે છે અને એમાં પડ્યા પડ્યા દિવસો પસાર કરે છે.

શરીર પર ભસ્મ લગાડવાનો સ્વાજ એટલા માટે હતો કે એ ભગવાનથી એક પ્રકારનું પડ શરીર પર ગ્રંથાય છે અને તેથી

કંડી કે ગરમીનો પ્રકોપ શરીરને ત્રાસ આપતો નથી. પરંતુ જેની પાસે ઢગલો કપડાં હાજર છે એ શા માટે એવી જાતનો ઢોંગ રહે? વાળ કપાવવાની સગવડ ન હોવાને કારણે લાંબા વાળ શખવામાં આવતા હતા પરંતુ એની નકલ કરવા માટે નકલી વાળ જટાઓ ખરીદી તેને પીનને આધારે મસ્તકના વાળ ઉપર શા માટે ગોઠવીને ફરવામાં આવે? શા માટે લોકને વસ્તવિકતા રહીત ભ્રમમાં નાખવામાં આવે છે ?

વનવાસીઓ માટે દૂધીનાં અથવા નારિયેળના કમડાં હાથથી પ્રવાવીને તેનાથી વાસણ તરીકેનું કામ ચલાવવામાં આવતું હતું. પણ આજે ન્યારે ધાતુઓનાં વાસણો ખનવા માંડ્યાં છે તો ખુશતા અને સુવધાની દૃષ્ટિએ એનો જ ઉપયોગ કરવો જોઈએ. થપિયો, ત્રિશુળ, ફરસી એ દિવસોની એ સ્ત્રોત્રોની જરૂરિયાતની પુજાનાં સાધનો રહ્યાં હશે. એનાથી દૈનિક જરૂરિયાતોની પૂર્તિ થઈ જતી હશે પણ આજે તો એનો કોઈ હેતુ રહ્યો નથી, પછી નાટકોનો વેષ ખદ્દીને શું ના શું થઈ જવાની નટોની કાર્યપ્રધતિ શા માટે અપનાવવામાં આવે ?

તીર્થયાત્રાનું પ્રયોજ્ય ધર્મ પ્રચારની પ્રદયાત્રા સાથે હતું. પરંતુ કાર્ય પ્રજ્ઞાલીનો ત્યાગ કરી દેવામાં આવ્યો તો વગર ટિકિટો યાત્રાની ચોરી કરતાં કરતાં ગમે તે પ્રકારે પૃથ્થ પ્રાપ્ત કરવા માટે દેવાસય જળાશય જોતા રહેવામાં શા માટે સમયને ખગ્ગડ કરવામાં આવે?

અધ્યાત્મકનો વેષ-પરિધાન અથવા ઢોંગ ધારણ કરવાની નકલ ખનાવવાની જરૂર નથી પ્રાચીન કાળના આદર્શો અને ક્રિયા કલાપોને જ ન્યારે ભૂલવામાં અને ઉપેક્ષિત કરવામાં

આવ્યા છે તે એવા પ્રકારની વેષ પરિધાનની લીલા સચવાથી શું લાલ? દુકાનમાં જે માલ જ નથી તેના વેચાણ માટેનું સાઇન બોર્ડ શા માટે લગાડવું જોઈએ? આપણે અધ્યાત્મ તત્ત્વ-વિજ્ઞાનનો હાસ્યાસ્પદ આડંબર નથી બનાવવો, પરંતુ એ મહાન પરંપરાને નવી ફીતથી ફરી પૂનર્જીવિત કરવી છે.

સ્વર્ગમુક્તિ, સિદ્ધિ પ્રાપ્તિ મેળવવાનું લક્ષ્ય લઈને જે ચાલે છે, એણે પોતાના અંગત સ્વાર્થની પૂર્તિને માટે સ્વપુરુષાર્થથી પોતાની રોજી રોટી ચલાવવી જોઈએ. સાર્વજનિક ધન પર આભુષિકા ચલાવવાનો અધિકાર એને જ છે કે જેણે લોક મંગલને માટે પોતાનું જીવન સમર્પિત કરેલું હોય જેને લૌકિક અથવા પરલૌકિક સ્વાર્થ સાધન કરવાં છે, તેને માટે ભિક્ષા નિર્વાહનો કે સાર્વજનિક ધનના ઉપયોગની કોઈ વાત બંધ બેસતી નથી.

વર્તમાન અને ભવિષ્યનો ક્રિયા કલાપ

સિદ્ધાંતો અને પ્રયોગોનું સ્વરૂપ અગર બરાબર હોય તો ચોક્કસ એનાં પરિણામ પણ ઉત્સાહવર્ધક હોવાં જોઈએ. શાસ્ત્રકારોએ માત્ર અતિશયોક્તિ ભરેલું નથી લખ્યું. આપ્ત પુરૂષોએ પોતાના અનુભવનો સાર જે રૂપે પ્રસ્તુત કર્યો છે, એમાં છેતરપીંડી કે બહેકાવ ન હોઈ શકે. શરત એકજ છે કે તથ્યોને સમજાવવામાં આવે અને પ્રયોગોને તે પ્રમાણે સંપન્ન કરવામાં આવે. આ કેન્દ્રબિંદુની ઊપેક્ષા કરવાથી એનું પરિણામ તે પ્રમાણે ન મળે તે હોષ નિર્ધારણોને નહીં પણ આપણી જ્ઞાનિતિએ અને તુરિ-ઓને આપવો જોઈએ.

માત્ર સિદ્ધાંતોને સમજી લેવાથીજ સમાધાન થઈ જતું

નથી. લોકો પ્રત્યક્ષ પ્રયોગ અને એનું પરિણામ જોયા વિના સંતોષ પામતા નથી, અને એ રસ્તાને અપનાવવાનું સાહસ કરતા નથી. અહીં એક ઉદાહરણ પ્રસ્તુત કરવાની જરૂર પડી, એના વિના કામ ચાલી શકે તેમ નથી. એમાં પણ એક વાત એવી જોડાય છે કે જેવાં ઉદાહરણ સાથે હોય, જેના સંબંધમાં કહેવાયેલી વાતોની તપાસ થઈ શકે, નહીંતો, દાંતકથાઓ અને અતિશયોક્તિએ તો અનેક સ્વર્ગવામી લોકોના જીવનક્રમમાં એમના નોકરોએ જોડી રાખી છે. એને સાંભળવાથી પણ વાત બનતી નથી, કેમકે એ જાણવું મુશ્કેલ છે કે, અમુક સંતની સિધ્ધિઓ સાથે જેટલી ચમત્કારિક વાતો જોડાયેલી છે, તેમાંથી કેટલો અંશ વાસ્તવિકતાનો છે, અને કેટલો ભેળસેળનો? આ મુગ્ધને દૂર કરવા માટે એક જીવિત વ્યક્તિનું એવું ઉદાહરણ રજૂ કરવું પડે છે કે, જેની સાથે જોડાયેલી અસાધારણ ઘટનાઓની કોઈ પણ વ્યક્તિ તપાસ કરીને પોતાનું સમાધાન મેળવી શકે છે, અને એ પરિણામે નિષ્કર્ષ પર પહોંચી શકે અધ્યાત્મ વિશુદ્ધ વિજ્ઞાન છે, અને તેના પરિણામે ભૌતિક વિજ્ઞાનના ક્ષાયદા કરતાં કોઈ પ્રકારે ઓછા નથી.

આ સંદર્ભમાં પ્રજ્ઞાઅભિયાનના સૂત્ર સંચાલક શ્રી રામ શર્મા આચાર્યજીને ઉદાહરણના રૂપમાં રજૂ કરવા વધુ યોગ્ય જણાશે. એમના ૭૫ વર્ષના જીવનક્રમને એક રીતે ૭૫ પાનાંના એક એવા પુસ્તકના રૂપે વાંચી અને સમજી શકાય છે કે જેના પ્રત્યેક પાન ઉપર અધ્યાત્મ વિજ્ઞાન અને તેના પ્રતિકૂળનું સ્વરૂપ દર્શ્યમાન છે. એમને અપનાવેલો રાજમાર્ગ ખીંજાઓને માટે પણ અનુકરણીય થઈ શકે છે. જેના ઉપર ચાલતાં પ્રત્યક્ષ અને પરોક્ષની ઉપલબ્ધિઓને હસ્તગત કરી શકે અને લક્ષ્ય સુધી પહોંચી શકે.

પ્રસંગોમાંથી એટલો જ ઉલ્લેખ પર્યાપ્ત હોવો એક એ, જેનાથી તમ્બ, સિદ્ધાંત અને પ્રયોગ પર જરૂરી પ્રકાશ પડી શકે.

ઘટના—પ્રસંગક્રમ ગુરૂદેવની ૧૫ વર્ષની ઉંમરથી શરૂ થાય છે. જે દિવસે તેમને એક દિવ્ય આત્માનો ઘેર બેઠાં જ સૂક્ષ્મ શરીરથી સાક્ષાત્કર થયો. એમણે પ્રકાશપુંજની મધ્યમાં પોતાના શરીરનું દર્શન આપ્યું આ રીતની અદ્ભૂત ઝાંખીથી એક બાળક ડરી બચ એ સ્વાભાવિક હતું. વાર્તાલાપ શરૂ થયો સૂક્ષ્મ શરીરથી પ્રગટ થયેલા દિવ્ય પુરુષે કહ્યું,—“હું તારા આ જન્મને યોગ્ય માર્ગ પર ચલાવવાનું માર્ગદર્શન આપવા માટે આવ્યો છું. અનેક જન્મોમાં પણ તારી સાથે રહ્યો છું. આ લાંબા સમયમાં પાત્રતા એટલી બધી પરિપક્વ થઈ ગઈ છે, કે તારે પ્રકાશ શોધવા ક્યાંય જવું ન પડ્યું, પરંતુ પ્રકાશ બાતે જ ચાલીને માર્ગદર્શન માટે આવી ગયો.”

માત્ર એકલા કથન પર વિશ્વાસ કરવાની પરંપરા હાલ રહી નથી, સાંભળનાર ભ્રમચરત બની શકે છે. પરંતુ સાંભળનારાઓમાં પણ એવાની અછત નથી જે ભુલાવામાં નાખીને છેતરખીંડી આદરે છે. આ રૂપમાં કોઈ ભૂત-પ્રેત કે પોતાને બુદ્ધિશ્રમ પણ હોઈ શકે છે. આવી શંકા અને મુઝવણ મનમાં ઉભી પણ થઈ રહી હતી.

દિવ્ય પુરુષે બાળકના મનને બાણી લીધું અને એવું કયું કે જેનાથી અનુભૂતિ અંદરને અંદર જ પેદા થાય. આંખો બંધ કરવા માટે કહેવામાં આવ્યું. અને પાછલા જન્મોની સ્થિતિને દર્શનક્રમ શરૂ થઈ ગયો. ઘણું કરીને પાછલા ૭૦૦ વર્ષની ઘટના-ઓને ક્રમ દેખાડતા ગયા. બધા જ જન્મ અધ્યાત્મ સિદ્ધાંતોને કાર્યાન્વિત કરતાં કરતાં પોતાની પાત્રતા અચરસ કરવાની દિશામાં

એક એક ડગલું આગળ વધતા હતા. આ સમયમાં ખાસ કરીને દશ જીવનોની હારમાળા હતી. જેમાંથી ત્રણ વિશેષ મહત્વપૂર્ણ છે. કપીર, સમર્થ રામદાસ, અને રામકૃષ્ણ પરમહંસ. બધા જન્મોની ઘટનાઓ એકજ માર્ગ પર ચાલવાની હતી. સમયની જરૂરિયાતને અનુરૂપ કાર્યક્રમો તો બદલાતા રહ્યા, પણ દિશા એક રહી અને પ્રકાશલયા માર્ગદર્શનનું કેન્દ્રબિંદુ પણ એનો પ્રત્યક્ષ અને યથાર્થ હોવો જેવા પ્રભાવ ઉત્પન્ન થયો. આત્મબોધ પેદા થયો અને આ જન્મનો ઉપયોગ કેવા પ્રકારે કરવો? એ જિજ્ઞાસા ઉત્પન્ન થઈ. મનની વૃત્તી જાણવા-વાળાને કંઈ કહેવું ન પડ્યું. એમણે પોતાની જાતેજ એ કહેવાનું શરૂ કરી દીધું. જન્મથી માંડી મરણ સુધીની તમામ યોજના બતાવી દીધી. અને જરૂરી ક્ષમતા પ્રાપ્ત કરવા ૨૪ વર્ષોમાં ૨૪ લાખનાં ૨૪ ગાયત્રી પુસ્તકો પૂરાં કરી લેવા માટે કહ્યું. જ્યારે પણ કરવામાં આવે ત્યારે જવની રોટલી અને માત્ર છાશનો જ આહાર ગ્રહણ કરવાનો નિર્દેશ થયો. પરિશોધન અને સંકલ્પની પ્રખરતાને માટે એ જરૂરી બતાવવામાં આવ્યું. વધુમાં એ દિવસોમાં ચાલી સ્કેલ સ્વતંત્રતા સંગ્રામમાં લાગ લેવાની સાથે વયમાં વયમાં આ કમને ચલાવવાનો ઉદ્દેશ પણ પૂરો કરતા સ્કેવાનો સમન્વિત કાર્યક્રમ નક્કી થયો.

આ તપશ્ચર્યાનો પરોક્ષ પક્ષ થયો. એના સિવાય જીવનની પ્રત્યક્ષ રૂપરેખાની બાબતમાં સમજાવવામાં આવ્યું કે તે ઉપાસના સાધના અને આરાધનાની સાથે ગુંથાએલું હોવું જોઈએ. આજીવિકાની જરૂરિયાત પૂર્વજન્મોની એકઠી થયેલી સંપત્તિથી આ જન્મમાં પૂરી થઈ ગઈ. ભૂતકાળમાં કરેલું દાન-ધર્મ આ જન્મમાં પૈકૃતક-સંપત્તિ રૂપમાં પ્રાપ્ત થઈ ગયું. એટલાં માટે ધન પ્રાપ્ત

કરવામાં કોઈ પણ પ્રયાસ કરવો પડ્યો નહીં. જીવનવ્યયનિષ્ઠે જ આધાર પર નક્કી કરી દીધી, જેમાં ઉપાસના, સાધના અને આરાધનાનાં ત્રણેય પ્રયોજનો સાથે સાથે નિભાતાં રહે.

ઉપાસના અર્થાત ઈશ્વરની નજીક ખેસવું એના નિમિત્તે પોતાના પૂરેપૂરા સમર્પણની મનોભૂમિ બનાવવી. ગાયત્રીને મહાપ્રજ્ઞાને પરમેશ્વરનું પ્રતિક માનીને તેની સાથે પોતાને એકાકાર કરવાનો ભાવનાત્મક પ્રયત્ન ચાલ્યો. નદીનાળાની જેમ, આગ અને ઈંધણની જેમ, સમુદ્રનાં જળ-ખિંદુની જેમ, પતિ-ગત્નીની જેમ આ આત્મ-સમર્પણ, એકીકરણ, અદ્વૈત ચાલતું રહ્યું. ક્રીડા અને ભમરાની ગતિ બની ગઈ. સ્થિતિ એકાકાર જેવી થઈ ગઈ.

ખીજે પ્રયાસ હતો-સાધના “સાધના” કેની ? પોતાની જાતની. અણુગઠને સંસ્કારી બનાવવાની માળીની કાપકૂપ, ધોળીની ધોલાઈ, મદારીની પશુઓને કલાકાર બનાવવાની આવડત યાદ આવતી રહી. પોતાની જાત સાથે ઠડકાઈ અને ખીજની સાથે નમ્રતા રાખવાની નીતિ સ્વીકારવામાં આવી. લોભ, મોહ અને અહંકારના મહિષાસુર વૃત્તાસુર સાથે ઝઝુમવાની રણનીતિ એ રીતે બનાવવામાં આવી કે એમાંથી કોઈ હારી ન બની બચ. સાથે સાથે જ્ઞાન સંપત્તિ વધારવાનો પ્રયાસ પણ જોડાયો. ઠાલ અને તલવાર બંનેનો અભિવર્ધન અને નિષ્ક્રસનમાં પ્રયોગ થતો રહ્યો. આજીવન સાધના આજ રીતે સધાતી રહી.

વ્યાવહારિક અધ્યાત્મનું ત્રીજું ચરણ—“આરાધના”. આરાધના અર્થાત ઉદારતા, સેવા, સંલગ્નતા, પરમાર્થ પરાયણતા, લોકમંગલ પોતાની મહેનત, સમય, પ્રભાવ, કૌશલ્ય અને સાધના આજ નિમિત્તે ઉપયોગમાં લેવાતાં રહ્યાં.

પરમાર્થનાં જે સ્વરૂપ છે—એક પડેલાને બેઠે કરવે, પછતો ને આગળ લાવવા, દુઃખિયાંની પીડા પર મલમ લગાડવે. તાત્કાલીક અહંના રૂપમાં જે કંઈ બની શકે એમાં નિષ્કુસ્તાને પ્રવેશ થવા દેવો નહીં. કરૂણા અને ઉદ્ધસ્તાને ચસ્તિાર્થ કરવાનો કોઈ પણ પ્રસંગ ચૂકી ન જવો. આશાધનાનો બીજો પક્ષ છે—સત્પ્રવૃત્તિ સંવર્ધન અને દુઃપ્રવૃત્તિ ઉન્મૂલન. એકને માટે રચનાત્મક ક્રિયા-કલાપ અપનાવવા પડે છે અને બીજાને માટે સંઘર્ષરત રહેવું પડે છે. સુધાર અને ઉત્કર્ષ બંનેનો સમન્વય છે. આ સમન્વયનું નામ યુગનિર્માણ અને પ્રજ્ઞા અભિયાન આપવામાં આવ્યું. આત્મશોધનની જેમ જ આ પ્રયોજનો ને કાર્યાન્વિત કરવાની ઉભય પક્ષીય સક્રિયતા અધિકને અધિક પ્રબળ અને પ્રખર થતી રહી.

અધ્યાત્મિક જીવન આજ સાંચામાં ઢળતાં રહ્યાં છે. આમાં આત્મશોધનનું તપ અને સદ્ઉદ્દેશ્યોનો સાથ જોડાવાના યોગનો સમન્વય થઈ બધ છે. સિદ્ધાંતની દૃષ્ટિએ ગુરૂદેવની જીવનચર્યાનો શરૂથી આજ સુધીનો પ્રવાહ આજ દિશાધારામાં વહેતો રહ્યો છે. એમણે સ્વાધ્યાય, સત્સંગ, ચિંતન અને મનનનો હંમેશાં પ્રયોગ કર્યો. પરિણામે એવી સમજ ઉત્પન્ન થતી રહી, જેના આધારે સામયિક ક્રિયાકલાપોનો શુભારંભ કરવાથી માંડી, સાધન ભેગાં કરવાં, સહયોગ પ્રાપ્ત કરવાથી લઈને પ્રયત્નને પૂર્ણતા સુધી પહોંચાડવા માટે જે સંલલિત હતું, કરતા રહેવામાં આવ્યું. યોગ્ય અને પૂરતી સતર્કતા, બગરૂકતા અને સુવ્યવસ્થાને રાખવાથી, જાગ્યે જ કોઈ કાયૌની અંદર અસફળતા મળે છે. એમને મળી જાય નથી. જે કામમાં હાથ નાંખ્યો, તે પ્રગતિની ચરમ સીમાએ પહોંચી ગયું, વરવે વિન્યા ન આવ્યાં હોય એવું નથી. ધર્મને વધતો એવું અધર્મ તરપે છે, અને આક્રમણ કરવા, ચોટ પહોંચાડવાનું પણ

ચૂકતો નથી પૂતના અને તાડકા, સુરસા, ત્રિજટા જેવી મુશ્કેલીએ વિશિષ્ટિકા અવરોધ બનીને અનર્થ કરી શકે છે. કરે છે, પણ જ્યાં આધાર મજબૂત છે ત્યાં એને અથડાઈને પોતાનું જ માથું ભગાવવું પડે છે. ગુરૂદેવની સાથે પણ અનેક વખત આવા અગ્નિ પરીક્ષાના પ્રસંગો આવતા રહ્યા છે પરંતુ તેઓ ખરા સોનાની જેમ એમાંથી પસાર થતા રહ્યા છે.

લાંબા સમય સુધી પોતાની ધોલાઈ અને રંગાઈ પછી પ્રગટ થયેલ પાત્રતા અને સંકલ્પ, સાહસ, સંયમ, અને અનુશાસનની અગ્નિપરીક્ષામાં જ્યારે પ્રમાણિકતા સાબિત થઈ ગઈ તો દેવીકૃપા અંતરિક્ષામાંથી અનાયાસે વરસવા લાગી અને એ અમૃતવર્ષાએ સાધકને ધન્ય બનાવી દીધો. જેવી રીતે શરૂઆતમાં માર્ગદર્શનને માટે પેલા સૂક્ષ્મ શરીરધારી દેવપુરૂષે બંતે પધારવા માટેનો અનુબ્રહ્મ કર્યો હતો. એવી રીતે ૨૫ વર્ષની લાવના અને ક્રિયાનું પર્યાવેક્ષણ કરવા ઉપરાંત, ખીજવાર ખબર લીધી અને પોતાના સામર્થના ભંડારને એક મોટો અંશ અનુદાનના રૂપમાં આપવાનો નિશ્ચય કર્યો. એના માટે હિમાલય આવવાનું અને ત્યાં રહેઠાણ પર હાજર રહેવા માટેનું નિમંત્રણ આપ્યું.

ગુરૂદેવની ત્રણ વાર હિમાલયની યાત્રા થઈ. એમાં સુમેરૂ પર્વત ક્ષેત્ર કિનંદન ઘાટી ઉત્તરખંડ પરિધીમાં બાણીતું પ્રતિષ્ઠિત અપ્રખ્યાત કેલાશ માનસરોવર વગેરે ક્ષેત્રોની યાત્રા કરાવવામાં આવી. જે ઋષિ, તપસ્વી સૂક્ષ્મ શરીરથી એ પ્રદેશની ગુફાઓમાં તપ કરે છે એમની સાથે પરિચય અને સંપર્ક કરાવવામાં આવ્યો. ઘોર અભાવગ્રસ્ત એવા એ વાતાવરણમાં પોતાનું સંરક્ષણ આપીને સખવામાં આવ્યો. એ ઉપરાંત બતાવવામાં આવ્યું કે યુગધર્મ નિભાવવામાં ક્યાં ક્યાં પગલાં કેવી રીતે ઉઠાવવાં અને એની

સફળતા માટે દિવ્ય સહકાર કેવી રીતે અને કેટલી માત્રામાં મળશે. વળી જાતે કેટલી મહેનત અને ઉચ્ચ આત્માઓ શોધી કાઢવાનું કાર્ય કેવી રીતે સંપન્ન કરવું પડશે. સાથે સાથે એ વચન પણ આપવામાં આવ્યું કે, મુરકેલીના દરેક પ્રસંગે એમની મદદ કયા માધ્યમ વડે મળતી રહેશે.

ગુહા ગુહા વખતે થયેલા આ હિમાલયના પ્રવાસોમાં ઉત્તરખંડની રહસ્યમયી ભૂમિકાઓ બાબતે જે જાણવા જેવું હતું તે જણાવવામાં આવ્યું અને જોવા જેવું હતું ને બતાવવામાં આવ્યું.

ભવિષ્ય નિર્ધારણમાં જે કામો સોંપવામાં આવ્યાં તે આ હતાં.

- (૧) યુગપરિવર્તનની ભૂમિકા લજ્જવાવાળાં મુખ્ય એ કેન્દ્રો યમુના અને ગંગાના કિનારા પર સ્થાપિત કરવાં (૨) સુસંસ્કારી આત્માઓ શોધી કાઢી તેમનામાં પ્રાણ કૂંકીને સર્જનાત્મક પ્રયત્નોમાં જોડવા માટે તેમને કટિબંધ કરવા (૩) યુગાંતરીય ચેતનાને વ્યાપક બનાવવા એક સંગઠન ઊભું કરવું (૪) દરેક સ્થળે યુગધર્મને જીવંત બનાવવા માટે ધર્મ સંસ્થાનો ઊભાં કરવાં (૫) શોધેલા સંસ્કારવાન આત્માઓનું એક વિશાળ એવું સંમેલન બોલાવી તે દરેકને એકબીજાથી પરિચિત કરાવવા, અને કાર્યશૈલી નક્કી કરવી. (૬) આર્ષ સાહિત્યને સર્વસુલભ બનાવવું (૭) યુગસાહિત્યનું સુવિસ્તૃત સર્જન અને તેનો વિવિધ ભાષાઓમાં અનુવાદ કરી વિસ્તાર વધારવો. (૮) યુગસ્ત્ર જેતાઓ માટે નાનીમોટી પ્રશિક્ષણ માટેની વ્યવસ્થાનો ક્રમ ચલાવવો. (૯) અધ્યાત્મ અને વિજ્ઞાનને પરસ્પર મેળ બેસાડી પ્રત્યક્ષવાદી બુદ્ધિજીવીઓનું સમાધાન કરવું (૧૦) ગાયત્રી મહામંત્ર અને યજ્ઞાવજ્ઞાન જે ભુલાએલ છે તેને શોધીને બહાર કાઢી સતયુગી ગૌસ્વ અને ગરિમા પાછી આપવી. (૧૧) સાધુ-બ્રાહ્મણની પહેલાંની વાનપ્રસ્થ પરંપરાને પુનર્જીવીત કરવી.

(૧૨) ચરક, સુશ્રુતની આયુર્વેદિ રીતિનીતિને પશ્ચિમી ચિકિત્સા વિજ્ઞાનના જેવી જ સમતુલ્ય પ્રતિષ્ઠા પ્રાપ્ત કરાવવી. (૧૩) પરદેશોમાં, વિશ્વમાં યુગચેતનાનો ફેલાવો કરવો. (૧૪) વાયુમંડળ અને વાતાવરણના શોધન માટે પ્રજ્ઞાપુરસ્કરણની સુનિયોજિત વ્યવસ્થા કરવી.

સમુદ્રમંથન કરવાથી ૧૪ રત્ન નીકળ્યાં હતાં એમાં દેવ-દાનવોની તો માત્ર મહેનત જ હતી. મુખ્ય ભૂમિકાતો કુચ્છપ લગવાન અને શેષનાગની હતી. આ ઉદાહરણ મૂકીને કહેવામાં આવ્યું કે, આપણે બંન્નેએ મળીને આ ૧૪ સૂત્રી યોજના સંપન્ન કરવી જોઈએ એને માટે સાધન અને સહયોગ મેળવવામાં સામર્થ્ય જોડવો જ પ્રયત્ન કરવો જોઈએ.

આમ તો સમયના પ્રભાવથી લોકમાનસમાં નિકૃષ્ટતા ઘર કરી ગઈ છે, અને લોભ, મોહ તેમજ અહંકારે તો દરેક વ્યક્તિને ઉન્માદી બનાવી દીધેલ છે, છતાંય પણ મહાનતાનું ખીજ નષ્ટ થતું નથી. દેવમાન તો કોઈને કોઈ રૂપમાં કયાંક તો હાજર હોય છે જ. એ મણિ-મુક્તકોની શોધમાં નીકળવામાં આવે. ઊંડા દરિયામાં ટૂંકી મારીને મોતી શોધનારા મરણીયા જેવું સાહસ એકઠું કરવામાં આવે તો મુશ્કેલ જણાતું કાર્ય પણ સહેલું બની જાય છે. મુશ્કેલને સરળ કરી દેખાડવું જ આપણા બંન્નેના સહયોગથી સંભવ બનીને રહેવું જોઈએ.

આખી યોજનાને ત્રણ ચરણોમાં વિભાજિત કરવામાં આવી જેમાં ૨૪ ગાયત્રીનાં મહાપુરસ્કરણ, કરવાં અને ઉપાસના, સાધના તથા આરાધનાના અભ્યાસ વડે વ્યક્તિત્વને અષ્ટ ધાતુની તોપની જેમ પાકું કરવાનું હતું.

ખીલ ચરણમાં ઉપરની ૧૪ સૂત્રી યોજનાને કાર્યાન્વિત

કરીને, યુગ પરિવર્તનને અનુરૂપ વાતાવરણ સર્જી એના માટે જરૂરી સાધનો અને સહયોગ મેળવીને શક્તિશાળી માનવું જિજ્ઞાસુ કરવું.

ત્રીલોક ચરણમાં એવી ક્રિયાઓ છે. જેમાં પ્રત્યક્ષ નહીં પણ પરોક્ષ ભૂમિકા સંપન્ન કરવાની છે અદૃશ્ય જગતની પ્રતિકૂળતાને અનુકૂળતામાં બદલવાની છે. સર્વનાશના કિનારા પર ઊભેલી આ ધરતી અને માનવી સભ્યતાને સર્વનાશની વિભીષિકાથી બચાવવાની છે. એ સિવાય જીવંત આત્માઓની અનેકાનેક યોજનાઓને કાર્યાન્વિત કરવા માટે એમની અંતઃચેતનાને પ્રભાવિત અને ઉત્તેજિત કરવાની છે.

પ્રથમ એ ચરણો કેવી રીતે સંપન્ન થયાં, એની કમી કેવી ઝડપથી પુરાઇ રહી છે. આ બધું પ્રસ્તુત પ્રગતિરીત પ્રયાસોથી જ આ દિવસોમાં સંપન્ન થઈ રહ્યું છે. આશા સખવી એઈએ કે પ્રત્યક્ષમાંતો એક વ્યક્તિના માધ્યમથી ચાલતી આ ક્રિયાઓ અસંખ્યોના ભાવભર્યા 'પુરૂષાર્થ' અને એનુભવોથી સંપન્ન થઈ રહી હતી.

ત્રીજા ચરણના સંદર્ભમાં કામકાજ શરૂ જ થઈ ગયું છે. પૂ. ગુરૂદેવની એકાંત સૂક્ષ્મીકરણ સાધના ચાલુ થઈ ગઈ છે. અન્ન-મય, પ્રાણમય, મનોમય, વિજ્ઞાનમય અને આનંદમય એ પાંચ કોષોને પાંચ સ્વતંત્ર વીરભદ્રોના રૂપમાં વિકસિત કરી રહ્યા છે. જે શક્તિશાળી, સમર્થ થતાં જ અદૃશ્ય જગતમાં એવી હલચલો પેદા કરશે કે જેથી દૃશ્ય જગતમાં એની પ્રતિક્રિયા એવી દ્રષ્ટિ-ગાયર થવા માંડશે કે જાણે વિશ્વ વ્યવસ્થાનો કાયાકંઠ જ થવા માંડ્યો છે.

૬. નવસર્જનની વિશાળ કાર્યપદ્ધતિ

ચોવીસ વર્ષમાં ચોવીસ લાખ જપનાં ચોવીસ મહાપુરસ્કરણ પુરાં ધ્યેયો એ જપની આહુતિઓનો સનાતન ક્રમ પણ પૂરો કરવાનો જ હતો. એના સિવાય તો એ અસાધારણ તપ અધુરું જ રહી જાત. એને માટે ચોવીસ લાખ આહુતિઓનો મહાયજ્ઞ જરૂરી હતો, એને ઘણાં વર્ષો સુધી લાંબું ખેંચવા કરતાં એ જ યોગ્ય ગણવામાં આવ્યું કે હજાર કુંડવાળા ગાયત્રી મહાયજ્ઞનું આયોજન કરવામાં આવે અને એમાં એક લાખ યાજ્ઞિકો વડે પાંચ દિવસ સુધી યજ્ઞ ચાલુ રાખવામાં આવે. જે સને ૧૯૫૮ના કારતક સુદ ૧૬થી પુનમ સુધી ચાલ્યો.

મુશ્કેલી એ હતી કે આટલા યાજ્ઞિક લાવવા ક્યાંથી ? આટલા મોટા યજ્ઞમાં હવન-સામગ્રી, ધી, સમિધ યજ્ઞમંડપ, પ્રવચન ખંડ આંગતુકો માટે રહેઠાણ, લોજન, પાણી, સફાઈ, વીજળીપ્રકાશ વગેરેનો પ્રબંધ કેમ કરવો ? આટલા બધા લોકોને માટે એક સાથે તંબુ બાંધવાની જમીન ક્યાંથી મળશે ? લોજન બનાવવાની, પીરસવાની વગેરે જાની નાની ક્રિયાઓ એવી હતી જેને માટે ખૂબ પ્રમણમાં ધનની વ્યવસ્થા કકવી પડે આટલા બધા ગાયત્રી સાધકોને આમ જીવે કેવી રીતે પહોંચે ? મોટરો, રેલ્વેનો આટલો મોટો પ્રબંધ અને એક જ દિવસમાં લાખોની ભીડનું આવવું—એક જ દિવસમાં જવું—કેવી રીતે શક્ય બનશે ?

ગુરૂદેવના ખિસ્સામાં માત્ર પાંચ હજાર રૂપિયા હતા. અને ખર્ચ હતું પચાસ લાખનું. સામાન્ય ભુદ્ધિ કામ નહોતી કરી શકતી કે આ અસંભવ જેવું જણાતું કામ સંભવ કેવી રીતે થશે ? અને ખાસ કરીને ત્યારે કે જ્યારે સાર્વજનિક ક્ષણે ઉલ્લસવાની નીતિ શરૂ થી તે અંત સુધી નથી કાર્યકર્તાએ એક ઝનથી વધારે

नहोता. विद्यास्वामां न धरुणु समय पसार थड गये. परंतु कंठ
न करी शक्युं नहीं

समय आवी पडोन्वये अने हैवी यमत्कारनी भाकठ ओक
ओक कस्तां जधी समस्याओ उकेलाती गर्ध, देशना भूले भूले
गायत्री उपासकेने आमंत्रण पत्र पडोन्वये. जे लोक समयसर
आवी पडोन्वये. ओक लाण याज्ञक, त्रणु लाण दर्शनार्थी अने
तीर्थयात्री हे जे साथे आव्या हुता. यार लाणने रडेवा जमवानी
सगवठ करवी पडी, जधां न कामे ओवी सुंदरता अने सुव्यवस्था
साथे संपन्न थयां के, सात भाषलना विस्तारमां ऋषियोनां नाम
उपर नल्ले सात नगर वस्ती गयां. तंभुओनी लाधने कुंलना
भेजानेय किंके जनावी हीथे. सात विशाल जेवां मङ्गल लोचन-
भाटेनां रसेाडां रात-दिवस सतत आलतां रहयां. स्वच्छता अने प्रकाश
अंगेनी कोर्ध अछत न रडी. कोर्ध भूभुं के ओढवा-पाथरवा
वगरेनुं न रहुं. तमाम कुमजध रीते लव्य यज्ञ मंडपमां आहुतिओ
आपता रहया. नतो ओक पौसानी योरी थर्ध के नतो कोर्धने ठोकर
लागवा जेवी दुर्घटना जनी. अन्न लंडार नल्ले अक्षय जनी गये.
आसपासना दर्शनार्थीओया नल्ले भेजे लराध गये. आ आणे
सहभुय दश लाणनी संचया सुधी पडोन्वी गये. लव्यता अने
अने श्रद्धा उलराती हुती. लोक द्वारा ओक न वात कडेवातो
सांलणवामां हुती के, आटलुं लव्य विशाण अने सुव्यवस्थित
जेवुं आयोजन जेभनामांथी कोर्धजे जेभुं नहोतुं. हुनरो लाउ-
स्पीकर, हुनरो जनरेटर, पाणी, प्रकाश सूचना वगरे काम करी रहयां
हुतां साते सात नगरमां टेवीङ्गननी सगवठ कराओली हुती. स्वयं-
सेवके ओटवा हुता के तमाम काम जेभले हाथे हाथ उठावी लीधुं.
अव्यवस्था जेवी कोर्ध वस्तु कयांच नष्टाती नहोती आवती ज्यां

ત્યાં સ્થળે સ્થળે દાનપેટીઓ રાખેલી હતી. એમાં પડેલા દાનથી બધે-જ બચત નીકળી ગયો. ન તો પૈસાની અછત વરતાઈ કે ન બચત થઈ.

આ પ્રસંગે ભાવનાશીલ યજમાનોને પ્રવચન મંડપમાં એકઠા કરીને ‘ ગાયત્રી પરિવાર ’નું જોડાણ કર્યું. સભ્ય શ્રી રાખી નિત્ય એક માળા ગાયત્રી જપ, સંગઠન અને પ્રચાર કાર્ય માટે દરરોજનું એક કલાકનું સમયદાન. રાતોરાત મિશન બનીને ઊભું થઈ ગયું અને ઉપાસના, સાધના, આરાધનાનો કાર્યક્રમ સ્થાનિક સંજોગો પ્રમાણેની મનસ્થિતિ મુજબ શરૂ થઈ ગયો. યજ્ઞ આયોજન જેટલું જ ચમત્કારિક હતું આ પણ કે જે એક જ રાતમાં એક લાખ સહયોગી સંગઠન બની ભય અને વિદાય પછી નકકી કાર્યક્રમોને પૂરા કરવામાં તન-મનથી લાગી ભય. આ પ્રક્રિયાને અધ્યાત્મનો પ્રથમ ચમત્કાર કહી શકાય છે. આગંતુકો, સ્વયંસેવકો, વ્યવસ્થાપકો, સહાયકોની પાસે કોઈ દિવ્ય વ્યક્તિ પડેલી અને એણે બપાને આ આયોજનમાં ભૂમિકા ભજવવાને માટે સક્ષમતાનું શ્રેય કોઈ વ્યક્તિને નહીં પણ એ દિવ્ય સત્તાને જ મવુંળા જોઈએ જેના હાથોમાં ગુરૂદેવે પોતાને વેચીને એમને ખરીદી લીધા હતા.

ખીજે ચમત્કાર હતો આટલા ઊંચા સ્તરના ભાવનાશીલ અને કર્મઠ કાર્યકર્તાઓનું અનન્ય સહયોગીના રૂપમાં, કોઈપણ ભતના પગાર સિવાય મળી જવું આના પ્રથમ શ્રીગણેશ માતાશ્રી થયા ગુરૂદેવનાં ધર્મપત્ની માતા ભગવતીદેવીને દરેક જણ માતાશ્રી કહે છે એ જે દિવસથી જોડાયાં તેજ દિવસથી તેમની કાયા છાયા બની ગયાં. ઘર-ગૃહસ્થીનું કામ તો સુધ-રતી જેટલું જ હતું પરંતુ પૂરેપૂરું કાર્ય-જવાબદારી મિશનની હતી એના કાર્ય-

કર્તાઓનો પ્રબંધ કર્યો. તે અન્નપૂર્ણા બનીને રહ્યાં અને સાથે સાથે સ્નેહ વાત્સલ્યનું અમૃત પણ સંપર્કમાં આવનારને પિવડાવતાં. રહ્યાં. પૂ. ગુરૂદેવની પ્રજા અને પૂ. માતાજીની શ્રદ્ધાનો સમન્વય એક બહુ બની ગયો એના સહારે લાખોનાં હૃદયે જીતી લેવામાં આવ્યાં જેની પણ આત્મીયતા સઘન બની એને નવસર્જનમાં જોડવાની પ્રેરણા મળી માતાજીની શ્રમશીલતા, સ્પષ્ટાઈ, શાલીનતા, મમતા, અને વ્યવસ્થા બુદ્ધિએ જોટલું મહાન કામ કર્યું કે જે કોઈ એમના સંપર્કમાં આવ્યું તે જન્મભર પોતાને તેમનાં જ બાળકો માનતા રહ્યાં. આ ભાવનાનું ગૌરવ એમની આ ઘડપણની અવસ્થામાં ઘટ્યું નથી પરંતુ ઉંમરની સાથે વધારે થતો રહ્યો છે. પૂ. ગુરૂદેવ ક્યારેક ક્યારેક સુવિધા અનુસાર તેની ચર્ચા કરે છે તો તેમને સ્ત્રી-શરીરમાં દિવ્યલોકમાંથી અવતરિત થયેલ પવિત્રતાની મૂર્તિગંગા સમાન કહે છે. પતિપત્ની વચ્ચે અગ્રધ આત્મીયતા છે, પરંતુ તેમાં વિશુદ્ધ શ્રદ્ધા સિવાય બીજા કોઈ કારણનો આધાર નથી. ગુરૂદેવનાં કાર્યોમાં અડધાથી વધારે સફળતાનું શ્રેય માતાજીને જ છે. એમની મમતા અમૃતોપમ છે. તે થાકેલામાં નવજીવન અને હારેલામાં પ્રચંડ પ્રાણ પૂરે છે. કોઈ ઈચ્છેતો સ્વર્ણીય સુયોગને પણ અ યાત્રાનો એક ચત્તકાર કહી શકે છે.

પ્રકાશ રેલાયો તો તેમણે અગણિત એવા ભાવનાશીલોને પ્રભાવિતજ નહીં તરંગિત પણ કર્યા-કાર્યસ્ત બાબ્યા. ગાયત્રી તપોભૂમિ, યુગ નિર્માણ ચોખના શતિકુંજ અને પ્રહ્લવચસમાં જે કાર્યકર્તાઓ કામ કરે છે તેમાંથી મોટાભાગના ત્રૈભુએટ કક્ષા સુધી ભણેલા અને જોષામાં જોષા મહિને જે હજાર રૂપિયા કમાવાવાળા હતા. હરિદ્વાર અને મથુરાના આશ્રમોમાં તેમની.

સંખ્યા પાંચસોથી વધારે છે. કામક્ષેત્રમાં ફેલાયેલા તે ઘણું કરીને દશ હજાર જેટલા છે. એ પોતાનો સમય ઘરકુટુંબને માટે તે નામ માત્રનોજ આપે છે. સુતાં મીશનને માટે જ વિચારતા રહે છે. આ સમુદાયમાં અડધાથી વધારે સંખ્યા એવી છે, જે પોતાની પહેલાંથી સંચિત કમાણીના આધારે જ ખર્ચ કાઢી છોડી ગુબારે છે. જેની સ્થિતિ એટલી સારી નથી—સંપત્તિ નથી, તે લોકો મિશનમાંથી માત્ર લોજન અને વસ્ત્રની જરૂરિયાત જેટલી સ્કમ લે છે. બલિયને માટે—આપત્તિકાળને માટે કોઈ કંઈ બચાવતું નથી. એવા પ્રસંગ આવે છે તે તેની જરૂરીયાત મિશનજ પૂરી કરી દે છે. એને સાધુ પ્રાદાણ પરંપરાનું આધુનિક અને ઉપદેશપૂર્ણ સંસ્કરણ ઠહી શકાય છે. આવી બાતના કર્મઠ અને આદર્શવાદી સહયોગી ણીબ કોઈને બાગ્યેજ આવા દિવસોમાં મળી શક્યા હોય. ગતીવીધીઓમાં અગ્રગમી રહેવાનું એમનું ઘણું મોટું શ્રેય છે. પ્રે બધાંનાં નામો યેચ્ય-તાઓ, મહેનત ત્યાગનો ઉદ્દેશ કરવો અહીં સંભવ નથી, પણ એમાંના દરેક એવા છે જેમની ગુણગાથાઓનું પણ એક એક પુસ્તક લખી શકાય એમ છે. આ યુગમાં આવી પ્રતિભાઓનું એકજ છત્રછાયા હેઠલ લેગા થવું એ કોંગ્રેસના સ્વતંત્રતા આંદોલન અને પુદ્ધતા લિલ્લુ સમુદાયોની યાદ અપાવે છે, અને એક ચમત્કાર જેવું જણાય છે.

પ્રજ્ઞામિશનની પોતાની જ પાંચ ઇમારતો છે (૧) ગુરૂદેવની જન્મભુમિ—આંબવખેડા (૨) મથુરાની ગાયત્રી તપો ભુમિ અને (૩) યુવનિર્માણ ચોજના; (૪) હરિદ્વારનું શાંતિકુંજ—ગાયત્રી નગર અને (૫) પ્રદ્યવર્ચસ ચોધ સંસ્થાન. આ બધી ઇમારતો વીડ વર્ષની અંદર જ બની છે. આ બધાને એક જ જગ્યાએ એકત્રિત કરવામાં આવે તે કોઈ મોટા વિશ્વવિદ્યાલયથી એછી નહીં, પરંતુ

મોટી જ ગણુશે. એની શરૂઆત ગુરૂદેવે પોતાની જ મિલકત, જમીન. અને વિશાળ જમીનદારીને કાઢીને મેળવેલી રકમમાંથી કરી હતી. એ રકમ એક લાખથી વધારે નહોતી. પરિવારને વારસામાં મળેલી મિલકત ન આપી પરંતુ એમને સ્વાવલંબનના આધારે નિર્વાહ કરવાની સલાહ આપી. ભવ્ય ઈમારતોને જોતાં એ રકમ નજીવી જ ગણી શકાય ક્ષણે એકત્રિત કરવાનો સિવાજ પહેલેથી જ સ્વીકારવામાં આવ્યો નથી. શેઠ શાહુકાર પાસેથી કે સરકાર પાસેથી પણ કોઈ આર્થિક મદદ મળી નથી. પરિજનો એક સુક્રી અનાજ અને દશ પૈસાની રકમ કાઠતા રહ્યા એનો એક અંશ સંસ્થા માટે આપતો રહ્યો. સ્વેચ્છાએ કેટલીય વ્યક્તિઓએ આ કાર્યના મહત્ત્વને જોતા સહયોગ પણ આપ્યો. આ પ્રક્રિયાથી જે સહયોગ પ્રાપ્ત થતો રહ્યો એણે જ આ ભવ્ય ઈમારતો બનાવી દીધી.

આંબલખેડા (આગ્રથી ૧૭ માઈલ દૂર સડકના કિનારા પર) માં એક હાઈસ્કૂલ, એક કન્યા વિદ્યાલય. હોસ્પિટલ, પોસ્ટ ઓફિસ સહકારી સમિતિ, નર્સ કાર્યાલય, સહકારી બેંક વગેરે ચાલે છે. એમાં ચાલતી ગતિવિધિઓથી. સેંકડો વિદ્યાર્થીઓ સેંકડો વિદ્યાર્થીનીઓ, સેંકડો દરદીઓ, સ્ત્રીઓ તથા ગૃહઉદ્યોગોને (કુટીર ઉદ્યોગો) પ્રોત્સાહન મળે છે. નજીક રહેલા ગાયત્રી મંદિરમાં પણ કથા કીર્તનનો ક્રમ ચાલતો રહે છે.

ગાયત્રી તપોભુમિ મથુરામાં ભવ્ય દેવાલય, તીર્થોત્તુ' જળ અને રજ, ૨૪૦ કરોડ ગાયત્રી મંત્રલેખન, નિત્ય યજ્ઞ, સ્વાવલંબન વિદ્યાલય, નિયમિત જપ અને ધ્યાન જેવા કાર્યક્રમો ચાલે છે. વિદ્યાર્થીઓ માટે મફત શિક્ષણ તથા છાત્રાલયની સગવડ છે.

યુગ નિર્માણ યોજનાનું મુખ્ય કામ યુગ સાહિત્યનું પ્રકાશન છે. પોતાનો જ વિશાળ પ્રેસ છે. જેમાં કેટલીક ભાષાઓમાં પત્રિકાઓ પ્રકાશિત થાય છે તેમજ યુગ - સાહિત્ય છપાય છે. સાહિત્ય સ્ટોરનો વિસ્તાર તો જોતાં જ ખબર પડે. શુદ્ધ હવન સામગ્રી પડતર કિંમતે આપવાનો પ્રયત્ન કરવામાં આવેલ છે. પ્રજા પુસ્તકાલય, સ્વાધ્યાય મંડળોનું સૂત્ર સંચાલન પણ અત્રેથી જ કરવામાં આવે છે.

એના કાર્ય વિસ્તારને જોતાં સરાકારે આજ ઇમારતમાં ગાયત્રી તપોભૂમિ પોસ્ટ ઓફિસ પણ ખોલી આપી છે. જે કામગીરીમાં અને કર્મચારીઓની દૃષ્ટિએ મથુરા હેડ ઓફિસ પછી ખીબા નંબરની મોટી પોસ્ટ ઓફિસ છે. એક પણ આજ લવ્ય ઇમારતમાં છે. એનાથી સાહિત્ય, પાસવૈા, તથા પત્રિકાઓને દેશ-દેશાંતરોમાં એકલી આપવાની વ્યવસ્થા સરળ બની જાય છે. મિશનની બધીજ પવિત્રાઓની ત્રાહક સંખ્યા લગભગ ત્રણ લાખ જેટલી છે. એકલી અખંડ બ્યેટિંગ જ દોઢ લાખની સંખ્યામાં છપાય છે. એની ઓફિસ પણ આ ઇમારતોની સાથેજ જોડાયેલી છે.

મથુરા આવતા તીર્થયાત્રીઓની મોટી સંખ્યા આ લવ્ય આશ્રમના દર્શને આવે છે અને એને જોઈને અંદાજ બાંધે છે કે ખ્રિસ્તી મિશનની જેમજ આ યોજના પણ પોતાની રીતે ભારતમાં અભાયણી ભરી છે.

હરિદ્વારના શાંતિકુંજમાં જ ગુરૂદેવ અને માતાજી રહે છે. યોગ્ય સ્થળ અને યોગ્ય માર્ગદર્શન હેઠળ સાધના કરવાવાળા પરિજનો અત્રે આવીને રહે છે. પાંચ પાંચ દિવસનાં પ્રજ્ઞા પરિજન સત્ર અને એક એક મહિનાની મુશ્કટનાં યુગશિલ્પી સત્રોનો ક્રમ અહીં હંમેશાં ચાલતો રહે છે. યુગશિલ્પીઓ ખાસ કરીને

સંગીત, પ્રવચન અને પુરોહિતનું કર્મકાંડનું કાર્ય શીખે છે. આ માધ્યમ વડે અત્યારસુધીમાં હજારો પ્રચારકો પ્રશિક્ષિત થઈ ચૂક્યા છે કે જે, પોત-પોતાના વિસ્તારમાં જન બગરણ અને પ્રજા મિથનનું રચનાત્મક કાર્ય ખૂબજ તત્પરતા અને સફળતાની સાથે સંપન્ન કરી રહ્યા છે.

શાંતિકુંજમાં દેવાત્મા હિમાલયનું અનોખુ એવું ભવ્ય મંદિર છે. તીર્થ પરંપરાને અહીંની ગતિવિધિઓમાં પૂરેપૂરી સમાવવામાં આવી છે. પ્રાચીન કાળનાં તીર્થોમાં વિદ્યાર્થીઓનું ગુરૂકુલ, વાનપ્રસ્થોનું આરણ્યક, અને સર્વ સાધારણ માટે જીવનકાળનું પ્રશિક્ષણ એવી પુણ્ય પરંપરાને શાંતિકુંજની કાર્યપ્રવૃત્તિમાં સમગ્ર રીતે સમાવેશ કરેલ છે. ભારતનાં મુખ્ય મુખ્ય તીર્થોનાં વિશાળ ચિત્રોને મંદિર સમાન ખંડમાં સબવવામાં આવ્યાં છે. ગાયત્રી માતાનું મંદિર અને ઋષિઓની ભવ્ય પ્રતિમાઓની પણ આજ ક્ષેત્રમાં સ્થાપના કરાએલી છે. નવ કુંડો યજ્ઞશાળામાં દરરોજ જે કલાક ગાયત્રી યજ્ઞ થાય છે અને અખંડ ડ્રાભિષેકની પ્રક્રિયા પણ ચાલે છે. જે અખંડ ધીના દીવા પર ગુરૂદેવે પોતાનાં મહાપુરસ્કરણ પૂરાં કર્યાં હતાં, તે છેલ્લા સાઈઠ વર્ષોથી અવિરતપણે સળગી રહ્યો છે. એ દીપદર્શન પણ એના નિશ્ચિત સમયે થાય છે.

તીર્થ પરંપરાના અનેક પક્ષ એવા છે, જેને આ પૂણ્યભૂમિમાં મૂર્તિમાન અને ગતિશીલ બનતા જોઈ શકાય છે. દાખલા તરીકે ચરક પરંપરાનું પુનર્જીવન લઈ શકાય છે. ગાયત્રી નગરમાં ખૂબ જ વિશાળ એવો જડીબૂટીનો બગીચો છે. એમાં દેશના ખૂણે ખૂણેથી દુર્લભ જડીબૂટીઓ લાવીને બગીચો બનાવેલ છે. એના નવા ગુણધર્મોનું પણ વૈજ્ઞાનિક પરીક્ષણ કરવા માટે આધુનિક ધંત્ર

સાધન આમશ્રીવાળી પ્રયોગશાળા પણ બનાવેલી છે. જેમાં એ સાળિત કરવામાં આવે છે કે કયા રોગના નિવારણાર્થે કઈ બતની વનોપધિ વડે, કઈ રીતથી ઉપચાર કરવો સંભવિત છે. એલોપેથી ફાર્માકોપિયાની જેમજ વનોપધિ વિજ્ઞાનને પણ એવું સ્વરૂપ આપવામાં આવી રહ્યું છે કે જેને સંસારભરના ચિકિત્સકો માન્યતા આપી શકે.

સાધના કરવા માટે જે લોકો અત્રે આવે છે તેમની શારીરિક અને માનસિક તપાસ કરવાનાં સાધનો પણ પ્રયોગશાળામાં છે. સાધના બતાવતાં પહેલાં એ જોવામાં આવે છે કે કોની કેવી સ્થિતિ છે અને એને કેવા પ્રકારની સાધના કરવી જોઈએ. જતી વેળાએ પણ જોવામાં આવે છે કે તેની સ્થિતિમાં શું ફેરફાર થયે તથા ભવિષ્યમાં એણે શું કરતા રહેવાનું વ્યક્તિની સ્થિતિને અનુરૂપજ સાધનાઓ બતાવવાની પ્રક્રિયા માત્ર આ એકજ સ્થળે ચાલે છે. ખીજે સ્થળે તો બધાંય ઘોડાં ગધેડાંને એકજ ઠંડે હાંકવામાં આવે છે. પરિણામે કરવામાં આવેલી સાધનાઓ અસ્તવ્યસ્ત બની બાય છે. પાંચ દિવસ કે એક મહિનાવાળાં સત્રોમાં શિક્ષાર્થીઓની શારીરીક તેમજ માનસિક જરૂરિયાતો માટે જે વનસ્પતિઓની જરૂર છે તે અંગે સલાહ સૂચન સાથે, માર્ગદર્શન પણ આપવામાં આવે છે અને શક્ય હોય ત્યાં સુધી એને મેળવી આપવામાં પણ આવે છે. આ વ્યવસ્થા હવે એ સ્તર પર પહોંચી ગઈ છે કે, યુગશિક્ષી સત્રમાં જોડાયેલાઓને પ્રાર્થમિક સારવાર હોમનસિંગ વગેરે અભ્યાસક્રમ પણ પૂરા કરાવવામાં શિખવાડવામાં આવે છે. વનોપધિઓને પોતપોતાને સ્થળે ઉગાડીને તેનો ઉપયોગ કૌટુંબિક આરોગ્ય રક્ષા માટે કરવાનું શિખવાડવામાં આવે છે.

પ્રશિક્ષણનો ક્રમ આશ્રમની સંપૂર્ણ વ્યવસ્થામાં એતપ્રોત

છે. આશ્રમવાસી ગૃહસ્થોનાં બાળકો માટે ગુરૂકુલની પણ વ્યવસ્થા છે. આ ગુરૂકુલને સરકારી માન્યતા પણ મળેલી છે. મહિલાઓ માટેના શિક્ષણ વર્ગો પોતાની રીતે અનોખા છે. એમને એવા વિષય લઘાવવામાં આવે છે જે પરિવાર નિર્માણની બાબતમાં ખૂબજ આવશ્યક છે.

મિશનનું કાર્યક્ષેત્ર હજુ હિંદી ભાષી લોકો સુધી સીમિત છે. અનાયાસેજ એનો વિસ્તાર દેશભરમાં થઈ રહ્યો છે અને એની લપેટમાં આવરણમાં બધીજ ભાષાઓનાં ક્ષેત્રો આવી રહ્યાં છે. બધાજ ધર્મસંપ્રદાયોમાં પણ વિચાર ક્રાંતિનાં સૂત્રો લેખવાનાં છે, માત્ર હિંદુ ધર્મ અથવા હિંદી ભાષી લોકો સુધી તેને સીમાબદ્ધ કરી શકાય નહીં. આ સંભાવનાને જોતાં એક નવાજ પ્રશિક્ષણનો ક્રમ આ વર્ષથી શરૂ થયેલો છે. જેમાં દેશની અધિકાંશ પ્રમુખ ભાષાઓનું જ્ઞાન આપવામાં આવે અને બાણીતા ધર્મસંપ્રદાયોનું સ્વરૂપ સમજાવતાં એને એકતા અને સમતાના કેન્દ્ર પર લાવવામાં આવે,

આશ્રમમાં શિક્ષાર્થીઓ તથા આગંતુકોની ભારે ભીડ રહે છે. એ બધાંનું સાર્વજનિક શિક્ષણ સાચાંકાળે પ્રજ્ઞા પુરાણ કથા, સંગીત કીર્તન ના માધ્યમ વડે આપવામાં આવે છે.

આશ્રમનો એક વિશિષ્ટ વિભાગ વિડિયો ફિલ્મોનો છે. મિશનની વિચારધારાને વ્યાપક બનાવવા માટે બધાંજ કેન્દ્રોમાં આ વિડિયો ફિલ્મોને લવિષ્યમાં અનવરત રૂપે એકલવારું આવશે. વિતેલા દિવસોમાં તે માત્ર ગુરૂદેવ અને આવજી વગેરેનાં જીવનોત્કર્ષ અને અધ્યાત્મ વિજ્ઞાનનું સ્વરૂપ સમજાવતાં પ્રવચનોજ આ માધ્યમ વડે સંભળાવવામાં આવી રહ્યાં છે. હવે પછીના આવતા દિવસોમાં આ વિષયનું એટલું વધારે વિશાળ અને

સમગ્ર સ્વરૂપ તૈયાર કરવામાં આવી રહ્યું છે, જેમાં આજની સ્થિતિએ અનુરૂપ લોકશિક્ષણનું સ્વરૂપ લોકપ્રિય માધ્યમ દ્વારા કરી શકાય. ક્રિત્તિમદ્દર્શક સમાચાર સાંભળનાર વાંચનારથી ક્યાંય વધારે છે. એટલા માટે બધાં લોકપ્રિય માધ્યમને અછૂત ગણીને છોડી શકાય નહીં. તેથી શાંતિ કુંજનો નવો નિશ્ચય -સંકલ્પ છે કે પ્રેસ પ્રકાશન ની જેમ જ વીડિઓ ક્રિત્તિમોની એક સુવિસ્તૃત યોજનાને એવી રીતે ચિકિત્સિત કરવામાં આવે કે જનાથી બધી ભાષાઓ અને બધાજ સંપ્રદાયોના લોકો સમાન રૂપે લાભ ઉઠાવી શકે.

મિશનનો વિસ્તાર ૨૪ લાખ લોકો સુધી થઈ જવાને કારણે તેના સભ્યો તીર્થયાત્રા નિમત્તે હરદ્વાર આવતા રહે છે, જેને રહેવાથી માંડી લોજન સુધીનો પ્રબંધ કરવામાં આવેલ છે. અવિરત પણે આ ભંડારો ચાલતો રહ્યો છે.

પ્રજ્ઞા પરિજનોની પોતાની અંગત આધ્યાત્મિક અને સાંસારિક મુશ્કેલીઓ પણ હોય છે. એને ઉકેલવા માટેનું માધ્યમ માત્ર પત્ર-વ્યવહાર જ છે. રચનાત્મક કાર્યોમાં સંલગ્ન થવા, ઉત્તાર ચઢાવનો સામનો કરવાને માટે પણ અટકા બધા લોકો સાથેનો સંપર્ક આજ માધ્યમ દ્વારા સંભવી શકાય છે. એટલા માટે “પત્રાચાર વિદ્યાલય” વિભાગના રૂપમાં એક વધારાની કાર્ય પદ્ધતિ અહીં ચાલે છે. આશરે એક હજાર પત્રોનું આવવું અને એને તેનો પ્રયુક્તર પણ યોગ્ય સમયે પહોંચાડી દેવો એ પણ કાર્ય પોતાની રીતે જ જાણે અદ્ભૂત છે. સરકારશ્રી એ પણ કાર્ય વિસ્તારને જોતાં શાંતિકુંજ નામની એક પેટ્ટીઓડીસની પણ વ્યવસ્થા કરી દીધી છે, જેની સાથે તાર ઘર પણ જોડાઈલું છે.

સાહિત્ય સર્જનનું કામ શાંતિકુંજમાંજ થાય છે. શરૂઆતના

દિવસોમાં ભારતીય સંસ્કૃતિનું સ્વરૂપ પ્રગતિ પરાયણ સિદ્ધ કરવા માટે આપા સાહત્યનો અનુવાદ અને પ્રકાશન વગેરે કાર્ય હાથમાં લેવામાં આવ્યું હતું. એના અંતર્ગત ચાર વેદ, ૧૦૮ ઉપનિષદો, છ ઈર્શન, ૨૪ સ્મૃતિઓ, આસ્પયક-બ્રાહ્મણ, યોગવશિષ્ઠ વગેરે પુરાણ પ્રથે ને ઓછી કિંમતે જન જન સુધી પહોંચાડવાનો પ્રયત્ન કરવામાં આવ્યો હતો, જે પૂરેપૂરી રીતે સફળ રહ્યો. આ પ્રમાણે ભારતીય સંસ્કૃતિના ચાહકો અને પ્રેમીઓને એક નવોજ પ્રકાશ આવ્યો. એઓ પ્રગતિશીલતા તરફ વળ્યા.

આ ઉપરાંત આ લેખન કાર્ય વ્યક્તિ નિર્માણ, પરિવાર નિર્માણ સમાજ નિર્માણની દિશામાં વળ્યું. જેમાં નૈતક કાન્તિને મુખ્ય સખવામાં આવી-પ્રાધાન્ય આપ્યું. એવા લગભગ ૫૦૦ પુસ્તીકાઓ આજ સુધીમાં પ્રકાશિત થઈ ચૂકી છે, જેમા અધ્યાત્મ અને વિજ્ઞાનના સમન્વયની એક સીરીઝ પણ સંકળાએલી છે.

દેશમાં કથાકીર્તન એ ધર્મ પ્રચાર માટેનું ખૂબ ઉપયોગી માધ્યમ સાબિત થયેલું છે. એ આધારને સ્વીકારી યુગ સંગીતની ટેપ કેસેટ અને છે અને પ્રસારિત થતી રહે છે. એને સારા એવા પ્રમાણમાં ખ્યાતી મળી છે. આજ રીતે 'પ્રજ્ઞા પુરાણ' નામના એક ગ્રંથનું નવીન રીતે સુજન થયેલું છે. એના પાંચ વિશાળ ખંડો અત્યાર સુધીમાં છપાઈ ગયા છે. એ બધા પ્રાચીન પુરાણો જેવા જ બનાવવામાં આવ્યા છે. સંસ્કૃતમાં શ્લોક અને ટીકા. એ એ સિવાય શ્લોકોની સાથે પુરાણી જુની કથાઓએવી રીતે મૂઠી દેવામાં આવી છે કે તેના માધ્યમથી આધુનિક ગૂંચવણો-સમસ્યાઓનું પ્રગતિશીલ સમાધાન પુરાતન ઇતિહાસ પુરાણોમાં શોધી શકાય છે. પ્રજ્ઞાપુરાણના ચાર ખંડોની કિંમત લગભગ ૧૦૦ રૂપિયા થવા છતાંય પણ બહુકાર સમાજમાં એની ભારે માંગ રહી છે.

અનેક સંસ્કારણ છપાયાં છે. અને અન્ય ભાષાઓમાં પણ અનુવાદ થઈ રહ્યો છે. મુદ્રણ પ્રકાશનનું કાર્ય મથુરા યુગ નિર્માણ પ્રેસમાં જ થાય છે. એક નાનો સરખો પ્રેસ શાંતિ કુંજ, હરિદ્વારમાં પણ 'યુગાન્તર ચેતના પ્રેસ'ના નામથી છે. જેમાં તત્કાલીક જરૂરિયાતની સામગ્રી છાપી લેવામાં આવે છે.

મિશનની દૈનિક પત્રિકાઓ પ્રકાશિત થાય છે જેનું લેખન, સંપાદન, વગેરે એકજ ક્ષમ વડે થાય છે. 'અખંડ જ્યોતિ' અને 'યુગ નિર્માણ' એ હિંદી પત્રિકાઓ છે. ગુજરાતી, ઉડિયામાં પણ 'યુગશક્તિ ગાયત્રી' નામથી જે માસિક પત્રિકાઓ છપાય છે. આ પહેલાં એને મરાઠી, બંગાલી, પંજાબીમાં પણ છપવામાં આવતી હતી. હમણાં હમણાં કામળની ખૂબજ મોંઘવારીને કારણે ત્રણેય બંધ છે, પરંતુ થોડીક અનુકૂળતા થતાંજ ફક્ત બંધ કરાએલી પત્રિકાઓનેજ ફરીથી શરૂ કરવામાં નહીં પરંતુ અંગ્રેજી તથા દક્ષિણ ભારતની ભાષાઓમાં પણ તેને પ્રકાશિત કરવાની યોજના છે. આ સમયગાળાની વચ્ચે અન્ય ભાષા-ભાષિઓ તથા પરદેશને માટે અંગ્રેજીમાં 'ફાલ્ડર પ્રકાશન' ની યોજના ચાલી રહેલ છે. અત્યારસુધીમાં મહત્વપૂર્ણ વિષયો પર ૫૦ ફાલ્ડર પ્રકાશિત થઈ ચૂક્યાં છે. આગળ એથીય વધારે છપાતાં રહેશે. હિંદીમાં તો આવી એછા મૂલ્યવાળી પુસ્તિકાઓ ૬૦૦ની સંખ્યામાં છે કે જેનું પ્રકાશન ઇલાચદા થઈ ચૂક્યું છે. ગુરૂદેવે પોતાની ઉપાસનાને પ્રાધાન્ય આપ્યા છતાંય લેખનકાર્યને માટે પણ સમય નક્કી કરેલ છે. અને તેઓ પોતાના એ નિયમ વિતેલાં ૪૫ વર્ષોથી અવિરતપણે ચલાવો રહ્યા છે. એકજ વ્યક્તિનું લખેલ આટલું સાહિત્ય કે જે લેખકના શરીરના વળન જેટલું ભારે થાય એવી મહેનત ભાષ્યેજ ક્યાંક થઈ હોય! એને

પણ લેખનની એક કીર્તિજ કહીએ છીએ.

હીરક જ્યંતી વર્ષથી એક હજારની સંખ્યામાં એવાં પ્રશિક્ષણ કેન્દ્ર જોડવામાં આવી રહ્યાં છે, જેને એક વર્ષના પાઠ્યક્રમના અનુબંધથી હંમેશાં ચલાવવામાં આવશે. વિદ્યાર્થીઓ માટે અઠવાડિક અભ્યાસક્રમ ટપાલથી મોકલવામાં આવતો રહેશે. એના આધાર પર શિક્ષણકાર્ય સ્થાનિક અધ્યાપક ઠીક સમયે નિયમિત રૂપે ચલાવતા રહેશે. આશા રાખવામાં આવે છે કે, આ માધ્યમથી ઘણું કરીને ૨૦ હજાર વિદ્યાર્થી નિયમિત રૂપે આત્મનિર્માણ અને સમાજ નિર્માણનાં તથ્ય અને વ્યવહાર સમજવામાં તથા સ્વીકારવામાં સમર્થ બની શકશે. વાર્ષિક પરીક્ષામાં પાસ થનાર વિદ્યાર્થીઓને પ્રમાણપત્રો પણ આપતા રહેવામાં આવશે. શરૂઆત હિંદીમાં થઈ છે પણ એનું કાર્યક્ષેત્ર ભારતની ખીણ ભાષાઓમાં પણ જલદી ચાલુ થઈ જશે. એ રીતે આવતા આગલા દીવસોમાં એનું સ્વરૂપ પત્રાચાર માધ્યમ વડે ચલાવતાં ખૂલતાં વિશ્વવિદ્યાલય જેવું બની જશે.

ઉપરોક્ત પ્રશિક્ષણ ત્રિવાય એક ખીનું પણ કાર્ય હાથમાં લેવામાં આવ્યું છે. જે છે આર્ષ ન્યોતિ-વિજ્ઞાનનું સંશોધન અને પરિષ્કાર. ખગોળ વિદ્યામાં ભારત અગ્રણી રહ્યું છે. ન્યોતિષની વ્યાપક અને સાચી શોધને ઇતિહાસ ભારતમાંથીજ શરૂ થાય છે. પણ કમનસીબી ગણવી જોઈએ કે એને ભ્રમજનક બની રીતે વિકસિત કરવામાં આવ્યું અને જ્યે તિષિઓએ એને ભવિષ્ય કથન કરવાનું માધ્યમ બનાવીને પોતાનો સ્વર્થ સાધવાની શરૂઆત કરી દીધી.

ન્યોતિવિજ્ઞાનનું સમયે સમયે ગ્રહ ગણિત દૃશ્ય અવલોકનના આધાર પર સંશોધન થતું રહ્યું છે. કારણ કે કલાક મિનિટના હિસાબે ગ્રહોની ચાલ એવી નથી કે, જેનાથી ગણિતના નિયમોમાં

મુશ્કેલી આવી શકે. એમાં સમયે સમયે અંતર પડતું રહે છે. એને દૃશ્યના આધાર પરજ સંશોધનની જરૂરિયાત રહે છે. આ કાર્યને માટે વેધશાળાઓ બનતી રહે છે. હજુ પણ દિલ્હી, જયપૂર, ઉજ્જૈન, બનારસ, ખેંગલોર વગેરે સ્થળે જૂની વેધ-શાળાઓ જે તે સ્થિતિમાં હયાત છે. નવીજ રીતે એનું હાલના સમય પ્રમાણે એને સાર સંક્ષેપ જેવું સ્વરૂપ શાંતિકુંજમાં સમગ્ર વેધશાળા ઉભી કરવાના રૂપે, બનાવવામાં આવ્યું છે. એમાં પ્રાચીન યંત્રો, સાધનો સિવાય આધુનિક દુરબીનોનો પણ ઉપ-યોગ અંતરિક્ષ શોધખોળે કરવા માટે કરવામાં આવે છે. આ વેધશાળાની કસોટી પર કસ્યા પછીજ દર વર્ષે પંચાંગ પ્રકા-શિત થાય છે. જેનું નામ ‘બ્રહ્મવર્ચસ દૃશ્ય ગણિત પંચાંગ’ રાખવામાં આવ્યું છે. કિંમત પણ અન્ય પંચાંગો કરતાં ઓછી રાખેલ છે.

સાથે સાથે આ પ્રકારનું જ્યોતિષ પ્રશિક્ષણ પણ ચાલે છે. કે દરેક સ્થળે પોતાની પતિલાના આધારે પંચાંગ બનાવવું દરેક ગણિતજ્ઞ માટે સંભવિત બની શકે. અંતઃગ્રહી પ્રભાવને ક્ષેત્ર-વિશેષ પર પડવાવાળા પ્રભાવને જાણવા માટે સ્થાનિક પંચાંગજ્ઞ સાર્થક માનવામાં આવે છે—સાર્થક હોય છે. સ્થાનિક પંચાંગ બનાવવાની વિધી બતાવવાવાળું દેશભરનું માત્ર આજ એક વિદ્યાલય છે.

એમાં સૂર્યમંદીર, ગ્રહવિધાનું પ્રદર્શન તથા સૂર્યશકતિથી ઉર્જા ઉત્પન્ન કરવાનું વિશાળ કિંમતી યંત્ર પણ જોવા જેવું છે. શાંતિકુંજની આ પ્રક્રિયા દર્શકોને આશ્ચર્યચકિત કરી દે છે. શાંતિકુંજના નિર્માણમાં અદૃશ્ય પ્રેરણાઓએ કામ કર્યું, પરંતુ તેની શુભ શરૂઆતમાં માતાજીનો ઉત્સાહ, જ. અગ્રણી

રહ્યો. એમણે આ આશ્રમની રૂપરેખા બનાવી. પ્રવેશ કરતાં જ છ વર્ષમાં પૂર્ણ થઈ બંધ તેલું અખંડ ગાયત્રી મહાપુસ્તકને કુમારિકાઓ દ્વારા સંપન્ન કરાવ્યું. જે કન્યાઓ એમાં ભાગ લેવા આવી એને ઉચ્ચ શિક્ષણ આપવામાં આવ્યું અને સંગીતનું પણ જ્ઞાન અપાવ્યું. અનુબંધન તેમ જ શિક્ષણ સાથે સાથે ચાલ્યું.

મહિલા જાગૃતિ ની બાબતમાં અત્યંત ઉત્સાહ હોવાને કારણે માતાજીએ 'મહિલા જાગૃતિ, નામની પત્રિકા પણ બહાર પાડી એ પત્રિકા એમના જ તત્વાવધાન માં છ વર્ષ સુધી પ્રકાશિત થતી રહી. એની આહક સંખ્યા પણ લગભગ વીસ હજાર સુધી પહોંચી ગઈ હતી પરંતુ મિશનનું એટલું બધું વધારે કામ એમના શિરે આવી પડ્યું કે સંપાદન અને પ્રકાશનનું બેવડું કામ એ ન ચલાવી શક્યાં અને તેને નવી વ્યવસ્થા બને ત્યાં સુધીના સમય માટે સ્થગિત કરવું પડ્યું.

એજ દિવસોમાં માતાજીએ એક કન્યા વિદ્યાલય પણ ચલાવ્યું. શાંતિકુળમાં જ માતાજીના સંરક્ષણ હેઠળ શિક્ષણ પ્રાપ્ત કરતી કન્યાઓએ જે આશાજનક પ્રગતિ કરી તે જોતાં મિશનના કાર્યકર્તા વર્ગે પોતાની કન્યા એને પણ ત્યાં મોકલવાનું શરૂ કરી દીધું. એને માટે સ્વતંત્ર જ પ્રશિક્ષણ વ્યવસ્થા ઉભી કરવી પડી, સંગીત પ્રવચનનું કૌશલ્ય પણ એમાં ભળેલું હતું. કન્યારે એ પ્રવિણ થવા લાગી તો એક પ્રયોગ કરવામાં આવ્યો કે પાંચ પાંચ સુયોગ્ય કન્યાઓના સમૂહને આશ્રમની મોટરોમાં બેસાડીને શાખા કેન્દ્રમાં મહિલા જાગૃતિ બાબતે અનેકાનેક સમસ્યાઓ પર પ્રકાશ ફેંકતાં ફેંકતાં મહિલા સંમેલન અને સંગઠન કરવા મોકલવામાં આવ્યો. એમના કામનું પ્રતિકૂળ ખરેખર આશાતીત અને ઉત્સાહવર્ધક રહ્યું એમનું ભવિષ્ય સંગીત અને

પ્રવચન સાંભળવા માટે દરેક જગ્યાએ હબરોની સંખ્યામાં ઉચ્ચ-વર્ગવાળા માનવ સમુદાય એકઠા થતો રહ્યો. જેણે પણ એ ઉદ્દેશ્યના સાંલગ્ય એ આશ્ચર્યચકિત બની ગયા કે આટલી નાની ઉંમરની કિશોરીઓ મોટા મોટા અભ્યાસી વક્તાઓ કરતાંય વધી જઈને કેવી રીતે આટલું ઉચ્ચ કોટીનું પ્રવચન કરી શકે છે? એમના શિક્ષણ અને સંરક્ષણની દરેક જગ્યાએ ભારોભાર પ્રસંસા થઈ

આ પ્રવાસ દરમિયાન જ ઘણા બધા પત્રો આવતા રહ્યા કે આ દેવિઓમાંથી એક અમારા ઘરની લક્ષ્મી બનવા દેવા માટે કૃપા કરવામાં આવે. કન્યા વિદ્યાલયની બધી જ કન્યાઓ સુયોગ્ય ઘરોમાં ગઈ અને ત્યાં તેમણે પોતાના પરિવારને સ્વર્ગથીય ચઢિયાતો બનાવી દેખાડ્યો. હમણાં એ વ્યવસ્થા એટલા માટે બંધ છે કે શાંતિકુંજમાં સૌ પુરુષોની ઘણીજ ભીડ રહે છે. જ્યારે કન્યા શિક્ષણને માટે એવી વ્યવસ્થા હોવી જોઈએ જેમાં પુરુષોનું આવાગમન ન હોય. ક્યાંક બીજે એવી વ્યવસ્થા બનશે તો એનો પ્રબંધ નવંસરથી કરવામાં આવશે. નારીશિક્ષા અને નારી ભ્રમરણની જરૂરિયાતનું મહત્વ કેટલું વધારે છે એ સમજતાં હોવાથી એ નિમિત્તે બીજી યોગ્ય વ્યવસ્થા પણ માતાજી દ્વારા વિચારવામાં અને બનાવવામાં આવી રહી છે.

શાંતિકુંજના તત્વાવધાનમાં એક બીજા આશ્રમ પ્રક્ષવર્ચસુ શોધસંસ્થાનના નામથી ચલાવવામાં આવે છે. જે શાંતિકુંજથી ત્રણ ફાર્લિંગ દુર બરાબર ગંગાજીના કિનારા પર અને સપ્ત-સરોવરની નજીક છે. આ આશ્રમ ત્રણ માળવાળો છે. નીચેના માળે આઠશકિત ગાયત્રીના ૨૪ અક્ષરોની ચોવીસ ઓરડાઓમાં ચોવીસ મૂર્તિઓ છે. એની સાથેજ એ ઉદ્દેશ્ય પણ છે કે ૨૪ અક્ષર,

૨૪ દેવતા, ૨૪ ઋષિ, ૨૪ યંત્ર કૃષ્ટ રીતે આ અક્ષરોની મહા-શક્તિ સાથે જોડાએલ છે. આ માળનું ધ્યાનપૂર્વક નિરીક્ષણ-અવલોકન કરવાથી દર્શનાર્થીઓની સમજમાં ગાયત્રી મહાશક્તિની ગરિમાનું સ્વરૂપ સહેજે સમજાઇ જાય છે.

આશ્રમના ણીજ માળ ઉપર અધ્યાત્મ અને વિજ્ઞાનના સમન્વયને નક્કી કરવાવાળી પ્રયોગશાળા છે. એમાં ખૂબજ કિંમતી એવાં યંત્રો લગાડેલાં છે. જે આપણા પ્રયોજનની જરૂરિયાતોને સારી રીતે પૂર્ણ કરી શકે.

ત્રીજ માળ પર એવું પુસ્તકાલય છે જેમાં શોધખોળની અંદર સહાયક સિદ્ધિ થઇ શકે તેવા ગ્રંથો દેશ-વિદેશમાંથી મંગાવીને ૨૪ ઓરડાઓમાં વ્યવસ્થિત રીતે રાખેલા છે.

નવી પેઢી પ્રત્યક્ષવાદ અને બુદ્ધિવાદને માન્યતા આપે છે. પ્રાચીન કાળમાંતો શાસ્ત્ર પ્રમાણ અને આપ્ત વચનોજ જનસાધારણનું સમાધાન કરી દેતાં હતાં. એ શ્રદ્ધા વિશ્વાસનો સમુચ્છવે નથી રહ્યો. આ દરેક સિદ્ધાંતની જાળતમાં તર્ક, તથ્ય અને પ્રમાણ માગવામાં આવે છે. એનાથી ઓછામાં વિચારશીલ વર્ગનું સમાધાન થતું નથી. સમયની જરૂરિયાતને ધ્યાનમાં રાખીને આ શોધખોળ માટે જરૂરી સંદર્ભ સાહિત્યનો સંગ્રહ ઉભો કરવામાં આવ્યો છે. એમાં ગાયત્રીની શબ્દશક્તિ અને યજ્ઞની આરોગ્યવર્ધક, વર્ષા વરસાવવાની ક્ષમતાની શોધખોળ કરવામાં આવે છે. અગ્નિહોત્ર પરની શોધખોળને માટે આશ્રમની વચ્ચેના ગ્રાંગણમાં એક યજ્ઞશાળા પ્રયોગ પરીક્ષણ માટે બનાવવામાં આવી છે, એમાં લગાડવામાં આવેલાં યંત્ર-ઉપકરણોને જોઈને આના સંદર્ભમાં સંસ્થાપકોની સૂઝ-ખૂઝ અને વિવિધ વ્યવસ્થા પર

વિજ્ઞાનમાં રસ લેનારા, મુક્ત ક'ઠે વખાણુ કર્યા વિના રહી શકતા નથી.

પ્રહ્લવચર્યાસના શોધકર્તાઓમાં એમ.ડી. એમ.એસ; પી.એચ.ડી. વિજ્ઞાનના અનુસ્નાસ્તક તેમજ ડબલ એમ. એ. ઠક્ષાના લોકો છે. એમણે પોતાની હબરો રૂપિયાની માસિક આવકને ઠોકર મારીને આ મહાન ઉદ્દેશની પૂર્તિ માટે વિના વેતને સમય આપ્યો છે. શંથેની શોધખોળ માટે સંસ્કૃત, હિંદી, અંગ્રેજીના સ્નાતક-સ્તરના વિદ્વાનો કાર્યરત છે. એમના પ્રયત્નોથી એવાં તથ્ય કામમાં આવ્યાં છે કે જેના આધાર પર ગાયત્રી મહામંત્ર અને અગ્નિ-હોત્રની જીવન ઉપયોગી ક્ષમતાનું જ્ઞાન ધાય છે અને દરૈક દંઠિથી લાલાન્વિત થવાનો અવસર મળે છે.

અધ્યાત્મ સિદ્ધાંતોની સિદ્ધિ વિજ્ઞાનની સાક્ષીમાં સિદ્ધ કરવામાં આવે. ઇન્નેને એક ખીજાનાં પૂરક અને સહયોગી ઇનાવવામાં આવે. આ આવશ્યકતાની પૂર્તિ માટે વિશ્વના ખૂણે ખૂણેથી આસ્તિક અને દાર્શનિક સમુદાય મારણી કરી રહ્યો હતો પરંતુ એ સમજમાં નહોતું આવતું કે આને કેવી રીતે સંલવિત ઇનાવી શકાય. આને દેવ સંસ્કૃતિનું સોભાગ્ય કહેવું જોઈએ કે એના દ્વારા જ આ પ્રયોજનની પૂર્તિ થઈ રહી છે. આ પ્રયત્ન નૈતિકતા, આદર્શવાદિત અને પરોક્ષ જીવનની મહાન ક્ષમતાના જીદ્ધિ સંગત આધાર પર સિદ્ધ અને પ્રત્યક્ષ કરવા જઈ રહ્યા છે. પ્રહ્લવચર્યાસ શોધ સંસ્થાનનું લક્ષ્ય અને પ્રયાસ એવો છે કે જેને પોતાના ઠંજનો જ અનોખો-અદ્ભુત કહી શકાય

૭. વિશાળ ક્ષેત્રમાં પ્રચાર પ્રસાર

મથુરા, હરિદ્વાર, એને આંબલજેડ એ ત્રણ સ્થળોના બચ્ચે આશ્રમો અંતર્ગત જે ક્રિયાકલાપ ચાલી રહ્યો છે. એની ચર્ચા પાછળના પાન ઉપર થઈ ગઈ છે. જોવામાં આ એક વ્યક્તિની હિંમત સૂઝ-બૂઝ અને પુરૂષાર્થ પસંદગીની અનુભૂતિ દેખાય છે. પરંતુ વસ્તુતઃ વાત એવી નથી. સામાન્ય કક્ષાની વ્યક્તિ આટલાં બધાં મોટાં કાર્યોની નતો યોજના ઊભી કરી શકે કે ન એને માટે વિપુલ પ્રમાણમાં સાધનોની પૂર્તિ. ભીખ ન લેવાનું મત લઈને ચાલવાથી તો વાત એથી ય મુરકેલ બની જાય છે. આ નિષ્ક્રિય એટલા માટે કરવામાં આવ્યે કે વ્યક્તિની પ્રમાણિકતા અને પ્રખરતા અગર વિશ્વાસ પાત્રતા હોયતો તેની પાસે સ્વેચ્છાપૂર્વકનો સહયોગ દોડીને આગળ આવવો જોઈએ. જો તેની માગણી કરવી પડી અને તિરસ્કાર સહન કરવાની સ્થિતિ બની રહે તો સમજવું જોઈએ કે આપણા જ પૈસા ખોટા છે. પરખ કરવાવાળાનો શું દોષ? સમુદ્રમાં નદિઓનું, નદિઓમાં ખેતરો અને નાળાનું પાણી જો દોડીને આવે છે તો કોઈ એવું કારણ નથી કે આધ્યાત્મનું ચુંબકત્વ સાધન જ નહીં, સહયોગ પણ, સહયોગ જ નહીં શ્રદ્ધા અને વિશ્વાસને પણ પોતાના તરફ ખેંચી ન લાવે? વા! કહેવા કે સાંભળવામાં અસંભવ જેવી જણાય છે પણ હાથ કંકણને આરસીથી શું? જેનું મન હોય એ આ શોધખોળ કે તપાસ કરી શકે છે કે આ બધું કેવી રીતે થયું અને આટલા ઝોછા સમયમાં ઘેર બેઠાં જ આટલી મોટી વિશાળ વ્યવસ્થા કેવી રીતે બની ગઈ! આ બીજું કશું જ નથી માત્ર અધ્યાત્મનો જ ચમત્કાર છે. ચમત્કાર એને નથી કહેવાતો જેમાં વાળમાંથી રેતી કાઢવામાં આવે છે. હવામાંથી લવીંગ અને ઇલાયચી મંગાવવામાં આવે છે. આકાશમાંથી દેવાવીને જેવાં તેવાં જગ્યા જગ્યા કાઢી શકાય છે. અને

અને આવા લોકોની અછત નથી, એ બધા ગામડે ગામડે, નગર નગરે ભ્રમ્યા પડ્યા છે અને ચિત્રવિચિત્ર ઢાંગ રચતા રહે છે.

વાસ્તવિક અધ્યાત્મ બુદ્ધ અને ગાંધીની જેમ વાતાવરણને બદલે છે. મને એવાં કામોની યોજના બનાવે છે કે જેની સાથે લોકમંગળ - લોકહિત જોડાએલું હોય આત્મ કલ્યાણનું પુણ્ય અને જનકલ્યાણનો પરમાર્થ સિદ્ધ થતો રહે. ગુરુદેવની અધ્યાત્મ સાધ નની દિવ્ય ક્ષમતાની પરિણીતી આ પ્રયોજને નિમિત્તે થઈ છે.

ઉપરોક્ત ત્રણ સ્થળોએ ચાલી રહેલી ગતિવિધિઓની જ વાત પૂરી થઈ જતી નથી પરંતુ એ પ્રકાશને વિસ્તાર ક્ષેત્રોમાં થયો છે. પ્રજામિશનની ગરિમાને સમજવાવાળા અને એમાં જોડાનારની સંખ્યા ૨૪ લાખ છે. એટલી જ સંખ્યામાં ગુરુદેવનાં મહાપુરસ્કરણ પણ સંપન્ન થયા છે.

આ એ સમુદાય છે જેણે પોતાના માર્ગદર્શકની જેમ જ પોતાના જીવનને સુધાર્યું છે તેમજ દોષ-દુર્ગુણોને એક એક કરીને છોડ્યા છે. પરમાર્થ હેતુ માટે લોકમાનસના સુધારમાં યથા સંભવ યોગદાન આપ્યું છે. એમનું સમયદાન અને અંશદાનજ પોતાના ક્ષેત્રમાં પ્રકાશ ફેલાવવામાં સમર્થ બનતું રહ્યું છે.

દેશના ખૂણેખૂણે ૨૪૦૦ પ્રજાપીઠોના નામવાળા ભગ્ય મંદિરો આ સમુદાયે જ બનાવ્યાં છે. સ્વાધ્યાય મંડળ પ્રજા સંસ્થાનના નામથી એમનાં જ ઘણું કરીને ૧૫૦૦૦ સંગઠન છે એના માધ્યમથી હાલમાં વાતાવરણ પરિશોધન પરિવર્તનને માટે દરરોજ ૨૪૦ કરોડ ગાયત્રી જપ અને ચોવીસ લાખ ગાયત્રી ચાલીસાના પાઠનો પુરસ્કરણ ક્રમ ચાલી રહ્યો છે. આટલી મોટી સંકલ્પિત સામુહિક સાધના ભાગ્યે જ આ પહેલાં કદાચ થઈ હોય ! ૨૦ વર્ષના લાંબા સમય સુધી નિયમિત રીતે ચાલી રહેવાનું ક્યાંક નહીં થયું

હોય, અને એ પ્રયત્ન સંપૂર્ણ સફળતાની સાથે અચેસર બની રહ્યો હોય એવું વર્ણન ઇતિહાસ કે પુરાણોમાં શોધ્યું ય જડે તેમ નથી.

ગાયત્રી યજ્ઞની સાથે જોડાએલાં, યુગનિર્માણ સંમેલન આજ સુધીમાં હબરોની સંખ્યામાં પૂરાં થઈ ગયાં છે, ગાયત્રીના માધ્યમથી સદ્ગુણ અને યજ્ઞના માધ્યમથી સતકર્મની દાર્શનિકતા હૃદયંગમ કરાવવામાં આવતી રહી. યુગ નિર્માણ સંમેલન એ આત્મનિર્માણ પરિવાર—નિર્માણ અને સમાજ નિર્માણમાં વિવિધ દિશાધારાએ સ્વીકારવા માટે કરોડો માનવીઓને પ્રેરણા આપી ઊભા કર્યાં. સાથે સાથે નૈતિક, ઔદિક અને સામાજિક ક્રાંતિના નામ ઉપર અવાંછનીયતાઓ, અનૈકતિકતાઓ, સુઠ માન્યતાઓ, અને કુરિ-માલ્લેની વિરુદ્ધ સંઘર્ષ કરવા માટે જન-જનને ઉત્સાહિત, તત્પર અને સાવધાન કર્યાં. આ સુનિયોજિત લોકશિક્ષણની પરિણીતી હથોડાથ સામે આવતી રહી. અસંખ્ય લોકોએ યજ્ઞની સાક્ષીમાં પોતાની દુર્બલતાઓ, દુષ્પ્રવૃત્તિઓને સંકલ્પપૂર્વક છોડી દીધી. અને એ સંકલ્પને નિલાવવાનો દઢ નિશ્ચય કર્યો એટલું જ નહીં એક એક, ગે-ગે કરીને એ સદ્ગુણોને પ્રતિજ્ઞાપૂર્વક સ્વીકાર્યાં, કે જેની તેમનામાં ઉણપ હતી. એ વ્રત પણ દરેક સંકલ્પવાળાઓનું નહીં શક્યું. ભાર્યે જ કેટલાક લોકો સંદર્ભમાં ભૂલથી ભટક્યા હશે. જે ડગ્યા હતા એ પણ સમજી ગયા અને સાચા રસ્તે લાગ્યા.

આત્મનિર્માણ સિવાય બીજું આંદોલન પરિવાર નિર્માણનું આલતું રહ્યું. ઘરના વાતાવરણને એવું બનાવવાની શિખામણ આપવામાં આવી કે જેનાંથી પોતાનું ઘરઆંગણું જ સ્વર્ગ બની રહે. કુટુંબના દરેક સભ્યના સ્વભાવ અને વ્યવહારમાં શ્રમશીલતા, મિતવ્યયતા, સુચ્યવસ્થા, શિષ્ટતા, સહકારિતા જેવાં પરિવારિક

પંચશીલોનો ઊંડાણપૂર્વક સમાવેશ થતો રહે. સુસંસ્કૃત પરિવાર જ નરરત્નોની ખાણ સિધ્ધ થતા રહ્યા છે. પરિવાર જ વ્યક્તિ અને સમાજ વચ્ચેની કડી સમાન છે. એને સમુન્નત અને સુસંસ્કૃત બનાવવા માટે કોઈ વ્યાપક અને વ્યવહારિક આંદોલન ચાલ્યું નહીં. આ યુગનિર્માણ યોજનાની જ સમજ રહી જેણે એક નવું ક્ષેત્ર સ્વીકાર્યું અને એમાં સુયોગ્ય નાગરિકોની નવી ફસલને ઉગાડી બતાવી છે.

સામાજિક સંગઠન અને સુધારાની વાતો ઘણા લોકો કરે ભાષણો. પ્રસ્તાવો અને લેખોનું પણ ખૂબ જોર હતું છે. પરંતુ એવું કશું જ થઈ શક્યું નહીં, જેનાથી એનું પરિણામ બદલ્યું કક્ષાનું જણાઈ આવે. ખયાળ લગ્નો આપણને ગરીબ અને ખેંદમાન બનાવે છે, એવી ખૂબો જોરશોરથી લગાવવામાં આવી અને દહેજ, ધૂમધામ અને જાનના લાંબા મોટા સ્વરૂપને બધી બાબતોથી દબાવીને સીમાબંધ કરવામાં આવ્યું. આદર્શ, સાદાઈપૂર્વક, સામુહિક વિવાહ યોજનાઓ સંપન્ન કરવામાં આવી. આવાં લગ્નો માટે સ્થનિક દબાણોથી બચાવવા માટે શાંતિકુંજમાં આદર્શલગ્નો કોઈપણ જાતનું ખર્ચ કર્યા વિના દર વર્ષે મોટી સંખ્યામાં થતાં રહ્યાં. હવે નવા કાયદાનુસાર દહેજ લેવાવાળાને કાયદાના સાણસામાં જકડવા અને સીધા પર સાસરી પક્ષને સહમત કરવામાં આવી રહ્યા છે. આજ રીતે જાતીગત ઉંચ-નીચની ભાવના વિરુદ્ધ યોગ્ય નક્કર સંઘર્ષ પણ શરૂ કરવામાં આવ્યો છે. જનજાતિઓ સાથે ધનિબંધતા સ્થાપિત કરીને તેમને સમાજની મુખ્ય ધારણામાં - પ્રવાહમાં જોડવા માટે સહમત કરવામાં આવેલ છે

ખારમાં, ભિક્ષાવૃત્તિનો ધંધો, બાળલગ્ન, કબ્રોડાં, દાગીના-જણુશો, ફેશન, નશાખાણ વગેરેની વિરુદ્ધ લોકમત ઊભો કરી

તેને ચેકવામાં આવી રહ્યાં છે. બે બાળકોથી વધારે કોઇ પણ દંપતિ કુટુંબ ન વધારે તે માટે લાભ અને નુકસાન એવી રીતે દર્શાવવામાં આવ્યું છે કે જેથી એ પરામર્શને દરેક વિચારશીલ દ્વારા સ્વીકારી શકાય.

પ્રૌઢશિક્ષણ અને વ્યાયામશાળા સંસ્થાઓ માટે કેટલાય લોકસેવાવાળા પ્રશિક્ષકો તૈયાર કર્યાં છે. વૃક્ષારોપણ, આંગણ શાકવાટિકા, જડીબુટ્ટી ઉછાન તૈયાર કરવા માટે લોકોને ઉત્સાહિત, સહમત અને મજબૂર કરવામાં આવ્યાં છે. આ રીતે સમાજની નવરચના માટે 'કંઈ જ કરવાનું' બાકી રાખેલ નથી.

સને ૧૯૮૬નું વર્ષ ગુરુદેવની હીરક જયંતીનું વર્ષ છે. એમાં બે નવાં કામોની શરૂઆત કરવામાં આવેલી છે. પ્રજાપ્રશિક્ષણ એ ખુલ્લા વિશ્વવિદ્યાલયની યોજનાના સ્તરનું છે. એમાં એક વર્ષનો પાઠ્યક્રમ હશે. જીવનનિર્માણ, પરિવાર નિર્માણ અને સમાજ નિર્માણનો સુનિયોજિત અભ્યાસક્રમ રહેશે સાથે જ સુખમ સંગીતનો અભ્યાસ અને લાભજીવકલાનો અનુભવ કરાવવાનું શિક્ષણ પણ સંકળાયેલું હશે. આનો ઉદ્દેશ માત્ર એટલો જ છે કે સ્થાનીય કક્ષાએ ચરિત્રનિષ્ઠા અને સમાજ સેવકોની બહુમતી દર વર્ષે વધતી રહે.

બીજું કામ છે વીડિયો ફિલ્મોના માધ્યમ વડે રચનાત્મક અને સુધારાત્મક કાર્યક્રમોનું સ્વરૂપ-અને સત્પરિણામ લોકોને બતાવવું. એને માટે આશ્રમભૂતી ત્રીસ જીપગાડીઓ હાંમેશાં દેશભરમાં ફરતી રહેશે. બધી જ જાતનાં લાપાણેત્રો માટે આ યોજના તૈયાર કરવામાં આવી છે, અને એનો પ્રકાશ આજ સુધી પ્રાપ્ત કરીને અશિક્ષિત ગ્રામજનો સુધી પહોંચાડવાની તૈયારી છે. તે જીપોમાં મંડળીઓ તથા પ્રવચનકર્તાઓને જ મોકલવાની

યોજના ચાલતી રહી છે, જે ખૂબ જ લોકપ્રિય બની છે. આશા રાખવામાં આવે છે કે વિડિયો પ્રચાર યોજના આથીય વધુ આકર્ષક અને પ્રભાવશાળી સિદ્ધ થશે.

પ્રવાસી ભારતીયો દ્વારા આજ સુધી એવી કોઈ યોજના કાર્યાન્વિત થઈ નથી, જેવી કે યુરોપ, અમેરિકામાં ઇસાઈ મિશન પોતાની વિચારધારાને પછાત ક્ષેત્રોમાં પહોંચાડવાનો પ્રયત્ન કરે છે. ભારતના સાધુઓ, ધર્મપ્રચારકોમાંથી મોટાભાગના કોઈકને કોઈક બહાને કૃષ્ણ એકઠો કરવા અથવા 'યોગ'ના નામ ઉપર લોકોને ખેંચાવી માત્ર હુંટતા રહે છે. આ પ્રવાહથી તદ્દન અલગ રહીને પ્રજ્ઞામિશનને પ્રવાસી ભારતીયોમાં એવી પ્રેરણા ભરવાનો પ્રયત્ન કર્યો છે, જેના અંતર્ગત તેઓ પોતાની સાંસ્કૃતિક પરંપરાને તેમ જ દેવભાષાને ભૂલી ન જાય. ઘણું કરીને ૭૪ દેશોમાં આવાં પ્રચારકેન્દ્રોની સ્થાપના કરવામાં આવેલી છે અને એમને આ માટે સંગઠિત થવા તથા યોજનાબદ્ધ રીતે રચનાત્મક કામોની સ્થાપના માટે કહેવામાં આવે છે.

આ પ્રકારના પ્રવાસોને પ્રોત્સાહન આપવા માટે દેશ-વિદેશમાં મિશનના અનેક કાર્યકર્તાઓ કટિબદ્ધ છે. વાનપ્રસ્થનો વિવાજ એક રીતે ખેવાઈ જાય હોતો. ગૃહસ્થ, બ્રાહ્મણ પોતાના નજીકના વિસ્તારમાં અને વિરક્ત વાનપ્રસ્થ વિશાળ ક્ષેત્રમાં જનજાગરણનું કામ કરતા હતા. એનાથી દરેક જગ્યાએ ચરિત્રનિષ્ઠા અને લોક-સેવાનું વાતાવરણ બનાવે રહેતું હતું. હવે આ પ્રથા એક રીતે બંધ થઈ ગઈ છે. બ્રાહ્મણ, વંશ અને સાધુ વેશના ઓડા નીચે લખો લોકો હજી પણ ધન અને મિલકત ભેગી કરતા જોવામાં આવે છે, પરંતુ એમનું જે કર્તાવ્ય અને જવાબદારી હતાં એને એક રીતે ભૂલી જવામાં આવ્યાં છે. એટલા માટે પ્રજ્ઞાઅભિયાને

નવી જ રીતના લોકસેવકો દરેક વર્ષ અને વિસ્તારમાંથી લેગા થયેલાને પ્રશિક્ષિત કર્યા છે. વિચારશીલ, પ્રતિભાવાન, લોકોનો એક મોટો સમુદાય, લોકસેવકોના રૂપમાં કાર્યક્ષેત્રમાં ઉતર્યો છે એને ગુના વળતનો સાધુપ્રાણી પરંપરાનું પુનર્જીવન કહી શકાય તેમ છે.

૮. વાવો અને લણોનો સુનિશ્ચિત સિદ્ધાંત

અધ્યાત્મ વિજ્ઞાનનો એક સુનિશ્ચિત સિદ્ધાંત છે—

“ વાવો અને લણો ” આ બધા જ મહત્વપૂર્ણ વિષયો પર સરખી રીતે લાગુ પડે છે. ખેડૂત કિંમતી બિચારણુ વાવે છે, ખેડ, ખાતરતે પાણી કરે છે અને મૂલ્યવાન પાક મેળવે છે, વિદ્યાર્થી પણ પોતાનો સમય, મહેનત અને ધન લાંબી અવધી સુધી લણવામાં વાપરે છે અને સમયાનુસાર વિદ્વાન કે પદાધિકારી બને છે. વેપારી પૂંજ વાપરે છે—રોકે છે, વેપારની આખી યોજના ઝીલી કરે છે, અને વ્યવસ્થિત શરૂ થઈ જવાથી મળતા લાભ વડે સમૃદ્ધ બને છે. આજ પદ્ધતિ આધ્યાત્મિક પ્રગતિની બાબતમાં પણ લાગુ પડે છે. સાધનાથી સિદ્ધનો સિદ્ધાંત સત્ય છે, પરંતુ તેની સાથે આ તથ્ય પણ અદૃશ્ય રીતે જોડાયેલું છે, કે આત્મ-સંયમ અને પરમાર્થનાં પૂરેપૂરાં અનુદાન પણ આ હેતુ માટે માટે સમર્પિત કરવાં પડે છે. જીવનક્રમને આદર્શોથી ઓતપ્રોત કર્યા વિના, અંદર અને બહાર ઉત્કૃષ્ટતાનો સમાવેશ કર્યા વિના, કોઈ પણ વ્યક્તિ આવી સિદ્ધિ-સફળતા મેળવી શકતી નથી, જેને ચમત્કારો, પ્રેરણાદાયી અને અભિનંદનાયી કહી શકાય.

ગુરુદેવે આ તથ્યને શરૂઆતથી જ હૃદયંગમ કરી લીધું હતું. અને એને માટે યોજનાબદ્ધ રૂપે ક્રમે ક્રમે વિકાસ કરતા રહેવાની તૈયારી પણ ! ખીજા લોકો આ સંદર્ભમાં કોઈક

નક્કર પ્રયાસ કરવામાં ડરે છે અને સહેલી-સસ્તી વસ્તુઓને સહારે ગૈતરણી પાર કરતાં કરતાં સ્વર્ગલોક જેવો આનંદ આજ જીવનમાં મેળવવા ઇચ્છે છે. આધાર વગરનાં દિવાસ્વપ્નો બોતા રહે છે. સુદૃઢ આધાર સ્વીકાર્યા વિના કોઈ પણ જાતની ઉચ્ચસ્તરીય સફળતા ક્યાંથી મળે ? મોટા ભાગના લોકો અસફળતાનાં શાલ્કાં રડતા રહે છે, નિરાશ થઈ જાય છે કે પછી અથોચ્ય સંપ્રદાયની જેમ ઢોંગ કરીને જુઠેજુઠી સિધ્ધીનો દેખાવ કરવાનું આજ કારણ છે.

ગુરૂદેવને અધ્યાત્મ વિજ્ઞાનની ઊંડાઈ સુધી પહોંચવું હતું, એટલા માટે તેમણે રાજયોગ, હઠયોગ, મંત્રયોગ, લયયોગ, કુંડલિની યોગ, જ્ઞાનયોગ, કર્મયોગ, ભક્તિયોગ વગેરે બધી જ ભારતીય અને વિદેશી સાધનાઓનું ગંભીર અધ્યયન, શોધખોળ વગેરે કર્યું અને મેળવ્યું કે આ બધાજ રસ્તા સાધકને પ્રથમ ચરણમાં આત્મ-પરિષ્કારના રૂપમાં ઉઠાવવાનું જ માર્ગદર્શન આપે છે. ઉપચાર વિધાન તો તે પછીજ થઈ શકે છે. જે લોકો પોતાનું ચિંતન ચરિત્ર અને વ્યવહારનું સ્તર નીચું રાખે છે પરંતુ આગળ વધીને કુંડલિની જાગરણ, ઈશ્વર દર્શન, શક્તિપાત વગેરે શાસ્ત્રસાધના ધરાવે છે, તેમની એ બાળચેષ્ટા એવી રીતે નિરૂપણ બને છે કે જેમ કોઈ અખોધ બાળક ખારાખડી શિખવાની અવગણના કરી ને એમ. એનો અભ્યાસક્રમ જલદી-જલદી પૂરા કરી લેવાની હઠ કરે અને પોતાનીજ વાત ઉપર આંડી રહીને મસ્ત બની રહે. આટલાથીયે એની ઈચ્છાનુસાર વાત બનતી નથી.

ગુરૂદેવે પોતાના માર્ગદર્શકનો આદેશ માથે ચઢાવતાં એવો નિશ્ચય કર્યો કે પોતાનું તમામ સંધરેલું સાધન બીજા રૂપે પરમાર્થ કાર્યો માટે વાવી દેવું, જેથી તે હજારોલું થઈને પરત આવી

શકે, મકાઈ, બાજરી જુવારનાં ખેતરોમાં આવું જ અને છે. એક બીજા પોતાના છોડ પર હળર નવા દાણુ પેદા કરે છે. આંબો, બાંબુડો વગેરે વૃક્ષોમાં પણ આજ પ્રક્રિયા ઉત્પન્ન થાય છે કે, એ એક બીજામાંથી વૃક્ષ અને છે પરંતુ દર વર્ષે તે પોતાનાં ફળોમાં હળરો નવાં બીજા ઉત્પન્ન કરતાં રહે છે. સુદામાના તાંદુલ, શબરીનાં એઠાં ખેર, શરૂ આતમાં તે અનુદાનની રીતે ભેટ અપાયાં હતાં, પરંતુ કાળક્રમે તે ભેટો અનેક ગણી પાછી ફરી અને દાતાએને ધન્ય બનાવતી રહી.

ગુરૂદેવે પણ આજ નીતિ અપનાવી. એમણે તપશ્ચર્યાઓ, યોગ સાધનાઓ પણ એછી નથી કરી. પરંતુ એમાં હાથ નાખવાની સાથે સાથે “વાવો અને લણો” વાળી નીતિને પકડી રાખી. ખંનેને અલગ પાડીને, એક પૈડાની ગાડી ચલાવવાની, એક હાથે તાડી પાડવાની જેમ તેમણે હવાઈ ગણગણાની મૂર્ખતા ન કરી.

દરેકની પાસે કંઈકતો પોતાનું કમાએલું હોય છે અને કંઈક ભગવાનનું આપેલું. ઈશ્વરનાં આપેલાં સાધનોની દાષ્ટએ સર્વને સ્વરખું મળેલું છે. પોતાની પેદા કરેલી મૂડીમાંજ વધારે ઓછું જણાઈ આવે છે. સમય, મહેતન, પ્રતિભા, વિવેક આ બધું ઈશ્વરદત્ત છે, અને ધન, સાધન પોતાની મહેતનનું ફળ. આ તમામ ગૈભવને વિશ્વમાનવ માટે તેની સર્વશ્રેષ્ઠ સેવા, વિચાર પરિષ્કારને માટે નિયોજીત કર્યો. સાથે સાથે એય ધ્યાન રાખ્યું કે, પછાત વર્ગને ઉઠાવવામાં, આગળ વધતા લોકોને સહારો આપવામાં તથા દુઃખીને પ્રત્યક્ષ મદદ આપી તેમનાં આંસુ લુછવામાં કંઈજ ખાકી રાખવામાં ન આવે.

જપ-તપ તે ક્યારે અને કયા પ્રકારે કરે છે? એનું પૂરું વિવરણ-વિસ્તાર એમને પોતાને ખબર છે. ઘણું કરીને એની

ચર્ચા એ નથી કરતા, કારણ કે પહેલવાન જે સખત કસરત કરે છે તે સર્વસાધારણને માટે ઉપયોગી થઈ પડતી નથી, એટલા માટે બાળકોથી ન થઈ શકે તેની ચર્ચા કરી, લાભ બતાવી, લલચાવવાથી મતિબ્રમ ઉત્પન્ન થાય છે. પરંતુ ગુરૂદેવ જે સેવા સાધના છે, તે પ્રત્યક્ષ છે. સહાયતા મેળવેલાઓએ આપવીતીને અબ્જુએ જ એક જીભથી સો કાનોને પરિચિત કરી દીધા છે. અને એ વિવરણ પ્રકરણ હવે જે ઘણું કરીને સર્વવિદિત બની ગયું છે. અગર આવી સેવા, સાધનાથી, ત્યાગ પરમાર્થથી વિરક્ત રહ્યા હોત અને માળા ફેરવીને સરતી કિંમતમાં સ્વર્ગ મુક્તિ, સિદ્ધિ-શાંતિ, સમૃદ્ધિ મેળવવાનું પાખંડ રાખ્યું હોત તો એમને પણ કહેવાતા સાધકોની જેમજ તદ્દન ખાલી હાથે રહી અને હાસ્યાસ્પદ બનવું પડ્યું હોત. તપ સાધનાના પોતાના પ્રયાસો સિવાય પ્રાચીન સાધુ-પ્રાહ્મણની પરંપરા સ્વીકારી અને સાધના જેમજ લોકસેવામાં પણ તત્પરતા-પૂર્વક સંલગ્ન રહ્યા. તેઓ રાત્રે જ પોતાની નિયત સાધના પૂરી કરી લેતા અને સૂર્યોદયથી શરૂ કરીને સૂર્યાસ્ત સુધી સેવા સાધના માંજ લાગેલા રહેતા. આજ કંમ શરૂઆતથી લઈને અત્યાર સુધીનાં ૪૦ વર્ષોમાં આદ્યો છે.

કલમ અને વાણી દ્વારા લેખન અને કથન સિવાય પ્રત્યક્ષ અનુદાનની નીતિ પણ તેમણે સ્વીકારી અને તેનાં પ્રત્યક્ષ પરિણામે પણ 'નગદ ધર્મ'ની જેમ હાથે હાથ મળતાં બેયાં.

તેઓ બાતે તો કંઈજ કમાયા નથી. ૧૫ વર્ષની ઉંમરથીજ બ્યારે સાધનામય બની ગયા તો કમાય ક્યાંથી? પણ પૂર્વજોએ વારસામાં છોડેલી સંપત્તિ એટલી બધી હતી કે, એતું સમર્પણ પણ મહત્વપૂર્ણ પ્રતિકૂલ ઉત્પન્ન કરી શક્યું.

પોતાની જમીન વેચીને આંખરૂ ખેડાનું વિદ્યાલય બન્યું. જમીનદારી કાઢી નાખવાથી મળેલી રકમને ગાયત્રી તપોબ્રહ્મિમાં રોકી બાળકોના લઘુત્તર વગેરેમાં જે ખર્ચ થયે હતો તેને પાછો મેળવી માતાજીએ શાંતકુંજ હરિદ્વારની જમીન ખીરીદી. માતાજીનાં ઘરેણાં પણ આજ હેતુ માટે વેચાયાં અને રોકાણ થઈ ગયું. હવે આ દંપતિની પાસે પોતાની સંપત્તિના રૂપમાં એક કાણી કોઠી પણ નથી. પેટ ભરવાની અને શરીર ઠાંકવાની સુવિધાજ માત્ર મિશન પાસેથી મેળવે છે. આ અપરિચહે-સર્વમેધેજ એમને લોભ-લાલચથી છૂટકારો અપાવ્યો. મોહ પોતાના કુટુંબ પ્રત્યેથી એછે થયો, તોજ ગાયત્રી પરિવારનું વિશાળ ક્ષેત્ર વિસ્તૃત થઈ શક્યું, અને લાખો વ્યક્તિઓને સઘન એવા સ્નેહપાશમાં આ રીતે બાંધી શકાયાં, કે જેનું બંધન ઈચ્છા હોવા છતાંય તોડી શકાતું નથી. એને સંકુચિતતાની વ્યાપકતામાં પરિણતી જ કહી શકાય! પૂર્વજો દ્વારા મળેલી સંપત્તિ પણ એમના પૂર્વજન્મોની કમાણીજ હતી. ગીતાની તે વાત પ્રત્યક્ષ સાબિત થઈ કે, જેમાં કહેવામાં આવ્યું છે કે, યોગ માર્ગની અપૂર્ણતામાં શરીર છોડી દેવાથી આગળનો જન્મ સાધન-સંપન્ન પરિવારમાં થાય છે. એ પ્રમાણેનું વાતાવરણ અને ગૈલવ એમને જન્મથી જ પ્રાપ્ત થયેલ હતો. યજ્ઞોપવિત અને ગાયત્રી મંત્રની દીક્ષા તેમને મહામના મળવીયજી દ્વારા પ્રાપ્ત થઈ. પિતાજી સંસ્કૃતના પ્રખર વિદ્વાન અને અનેક રાજદરબારોમાં તેમને રાજગુરુનું માનભર્યું સ્થાન મળેલું હતું. એમણે પોતાની ભાવના અને સંસ્કૃતિ આ હોનહાર બાળકને શરૂઆતથીજ આપી, જેને એમણે પૂરેપૂરી રીતે લોકમંગલનાં કાર્યોમાં સમર્પિત કરીને સાચું એવું પિતૃશ્રાદ્ધ કરી દીધું.

પોતાના જ અનુદાનથી શરૂ થયેલી ઉદારતાનું જ એ પ્રતિ-
ફળ હતું કે, ભાવનાશીલોનો અવરિત સ્વેચ્છા સહયોગ એમની

પર વરસતો રહ્યો અને ત્રણ સ્થળોની છ ઈમારતો તથા ૨૪૦૦ પ્રજ્ઞાપીઠોના બાંધકામમાં લાગેલી કરોડો રૂપિયાની રકમ આપ મેળે જ પ્રાપ્ત થતી રહી. જે ઘરમાં એ જન્મ્યા હતા અને લગ્ન થયું હતું તેમાં હવે માત્ર પાંચ વૃક્ષો રોપી દીધાં છે, જેથી વ્યક્તિગત હકક જેવી કોઈ વાત ક્યાંય દેખાઈ આવે નહિં.

હવે શ્રમ અને સમયની વાત આવે છે. બંધાય સમય સ્વતંત્રતા આંદોલનમાં જેલ જવામાં, સાહિત્ય સર્જનમાં વ્યસ્ત રહેવામાં તથા મિશનની આટલી મોટી વિશાળ યોજના - રૂપ-બનાવવામાં લાગી ગયો, જેના આધારે કરોડો મનુષ્યોને પોતાના જીવનમાં સંયમશીલતા અને ઉદારતા રાખવાનો અવસર મળતો રહ્યો. યુગનિર્માણનું વાતાવરણ બની રહ્યું. વિચારકાન્તિ વિશ્વવ્યાપી થવા જઈ રહી છે અને અસંખ્ય રચનાત્મક ક્રિયા કરાવોનું સવિસ્તૃત તારતમ્ય વિનિર્મિત થતું રહ્યું છે. એને સૂત્રરૂપે ચાલકના સમયદાનની પ્રતિક્રિયા કહેવામાં આવે તો કંઈ જ અતિશયોક્તિ નહિં કહેવાય.

ગુરુદેવ અને માતાજીએ પ્રેમ ફેલાવ્યો અને શ્રદ્ધા એકઠી કરી. એમના સંસર્ગમાં માત્ર જ્ઞાન પ્રાપ્તિ માટે જ લોકો નહોતા આવતા, સેવા સાધનાનું માર્ગદર્શન પ્રાપ્ત કરવાનો જ ફક્ત ઉદ્દેશ્ય નહોતો પરંતુ તે પોતાની અંગત અશક્તિઓ, કઠણાઈઓ, અને મહત્વાકાંક્ષાઓમાં તેમનું પ્રત્યક્ષ અનુદાન પણ ઈચ્છતા હતા. એમાં લેવાનો તો કોઈ અવકાશ જ નહોતો ! ભક્તિયોગની સાધના બીજાનાં આંસુ લુછવા અને રડતાને હસતાં હસતાં પાછો મોકલવાના રૂપમાં જ યોગ સધાય છે. નવધા ભક્તિના નામ ઉપર ચંદન, અક્ષત, પુષ્પ, ધૂપ ચઠાવનારા લોકો બીજા હોય છે.

ગુરુદેવની કૃપાથી, જેટલા લોકોએ પોતાના પ્રત્યક્ષ જીવનમાં

જે મદદો મેળવી છે અને જે રજૂ કરવામાં આવેતો એક મહાપુ-
રાશ્રવણ જ બની જાય. આજથી ૩૦ વર્ષ પહેલાં આ રીતના ઉલ્લે-
ખવાળું એક ‘ગાયત્રીના પ્રત્યક્ષ ચમત્કાર’ નામનું પુસ્તક છપાયું
હતું, પણ જાણી જોઈને કેટલાય વર્ષોથી એનું પ્રકાશન બંધ કરી
દેવાયું છે. કેમ કે, આ રીતે અનુદાનો પ્રાપ્ત કરનારની ભીડ
વધતી રહે તો એકદુનું કરેલ તપ અને સાધનાનો ભંડાર એમાંજ
ખલાસ થઈ જાય. જે આવક કરતાં ખર્ચ વધી જાય તે તેની
પૂર્તિમાં કેન્સર જેવા રોગોની પીડા સહેવી પડતી હોય છે. કેટલાક
વરદાન આપનારાઓને આવી ક્ષતિપૂર્તિથી બરેલી પીડા સહન
કરવી પડી છે.

સદ્જ્ઞાનનું, સન્માર્ગનું પ્રશિક્ષણ મળવા માત્રથી કર્તોડો
માનવોની શ્રદ્ધા મળી શકતી નથી, પરંતુ અરેખર તેનો પરોક્ષ
આધાર તો એ છે કે, જે કોઈ યોગ્ય આકાંક્ષા લઈને એમના
બારણે આવ્યો તે કદીય ખાલી હાથે પાછો નથી ગયો. પરખ
ઉપરથી કોઈ તરસ્યો પાછો ફરતો નથી. દવાખાનામાં કોઈપણ
કારણથી દુઃખથી પીડીતનો નિરસ્કાર કરવામાં આવતો નથી. પ્રકાશ-
કેન્દ્રે પણ પોતે જાતે લૂંટાઈને બીજાને ખવડાવવામાં કમી રહેવા
દીધી નથી. પ્રજ્ઞાપરિવારના આટલા વિસ્તાર અને સહયોગમાં આને
લઈને પણ અઆધારણ અભિવૃદ્ધિ થઈ છે.

ધન, સમૃદ્ધ, મહેનત, જ્ઞાન, પ્રભાવ અને ચિંતન જેવી
પોતાની સંપાત્તનો પૂરેપૂરો ઉપયોગ જનતા જનાર્દનને માટે
થતો રહેવાનું પ્રતિક્ષણ એ હતું કે વ્યક્તિઓના ઉત્કર્ષ, સમાજની
પ્રગતિ અને વાતાવરણમાં આશાનો સંચાર થયો છે. અંગત રીતે
પણ જે મેળવ્યું છે તે કંઈ ઓછું કિંમતી નથી. ૭૫ વર્ષની
ઉંમરમાં પણ તે નવયુવાન જેવી તત્પરતાથી પોતાની સાધના

અને લોક-સેવામાં એમ બંને પ્રયત્નોમા સંતુલીત રૂપે પહેલાંની જેમજ ૧૮ કલાક દરરોજ આપે જ છે. જે શરીર અધ્યાત્મ વિજ્ઞાનની પ્રયોગશાળા બન્યું છે એમાં હારવા, તૂટવા જેવી કોઈ વિકૃતિ પેદા થઈ નથી. કોઈપણ વસ્તુ અમને વિચલીત કરી શકી નથી,

સમયદાનનું પરિણામ એ આવ્યું કે એમણે એટલાથી જ જીવનમાં ૭૫૦ વર્ષ જેટલું કામ કરી બતાવ્યું. પાંચ વ્યક્તિ જેટલું કામ કરી શકે એટલું એમણે એકલા જ કર્યું શ્રમદાન અને સમયદાને સંસારને એટલી બધી વસ્તુઓ આપી છે કે, જેને સાખો વર્ષ સુધી ભૂલી શકાય તેમ નથી.

લાવના અને આકાંક્ષાઓને તેમ જ ગાંતવિધિઓને સર્વ ભાવે જનતા જનાર્દન માટે સમર્પિત કરી દેવાનું પ્રતિક્ષણ ત્રણ રૂપે પ્રાપ્ત થયું. એક, અંતરાત્મામાં મર્મસ્થળમાં અસાધારણ એવો સંતોષ અને ઉલ્લાસ. બીજું, કરોડો માનવીઓ દ્વારા સન્માન અને સહયોગનું દાન, અને ત્રીજું, દૈવી અનુગ્રહની અજસ્ર વર્ષા. જો આમ ન બન્યું હોત તો વિદ્યન, વ્યતિરેક, આક્રમણ અને અસમજસ જ એ ગતિવિધિઓમાં અવરોધ ઉત્પન્ન કરત અને જે થયું છે એ અસભવ થાત. ખાસ કરીને તો દૈવી કૃપા જ તેની પાછળ છે. જેની સહાયતાથી તે પોતાના ઈષ્ટદેવને શરીર રક્ષા તથા માર્ગદર્શકની જેમ સહાયતા પ્રદાન કરવાવાળા ઈન્દ્ર, કુબેરની જેમ હરથડી પોતાની અગત્ય પાછળ અને ચારે બાજુ વિવ્રમાન ગુચ્છે છે.

૬. પરિવર્તનશીલ પ્રચંડ મહાકાળીનું અવતરણ

પાછલાં બે વર્ષોથી ગુરુદેવ પોતાની એકાંત સાધનામાં છે. ઉચ્ચસ્તરીય સાધના માટે જેટલી એકાગ્રતા અને એકાંત સુવિધા જરૂરી છે એટલી આ ઉપાયને સ્વીકારવાથી મળી શકે છે. એને પલાયનવાદ સમજવો જોઈએ નહીં. પરંતુ એવા ચરમ પુરુષાર્થની ભૂમિકા કહેવી જોઈએ કે, જેવી આજ દિન સુધી સંભવ થઈ શકી નથી.

હાલમાં ત્રમયની બે માગણીઓ ખૂબ જ પ્રબળ બની ગઈ છે. જે પૌકી એક છે મહાવિનાશનાં છવાયેલાં વાદળોને દૂર કરવાં અને બીજું છે યુગપરિવર્તન—યુગસૃજનની આશાને સમર્થ, સાર્થક અને પ્રત્યક્ષ કરી બતાવવું. આ કાર્યો લંકાદહન અને રામરાવ્યની સ્થાપનાની સમકક્ષ કહેવાય તો તેમાં કોઈ અતિશયોક્તિ નથી.

આ દિવસોમાં મહાપ્રલય જેવી કેટલીય દુર્ગમ પરિસ્થિતિઓ પ્રબળ બની ઊઠી છે, જેમાંથી એક છે પરમાણુ યુદ્ધની, રટારવોરની શક્યતા કે જે ક્યારેક કાર્યાન્વિત બની તો આ પૃથ્વી પરથી જીવનનો અંત એકલોજ નહીં થાય પણ પૃથ્વી જીવધારીઓને રહેવા યોગ્ય પણ નહીં રહી શકે. એટલું જ નહીં એ પણ બની શકે છે કે તમામ ગ્રહ નક્ષત્રોમાં અદ્ભુત ગણાતી આ પૃથ્વી ચૂર....ચૂર બનીને એવી રીતે ટુકડે ટુકડા થઈ જશે જેમ કે મંગળ અને બૃહસ્પતિની વચ્ચે કોઈ દૂટેલા ગ્રહનું કયું બર નાના નાના ટુકડાના રૂપે ફરતું રહે છે. આણુયુદ્ધનો રાક્ષસ પૌરાણિક રાક્ષસોની સરખામણીમાં, બધા રાક્ષસોના સમન્વય જેટલો ભયંકર છે. આ વિભિષિકાથી વિચારશીલોમાંના દરેકનું હૃદય કંપી ઊઠ્યું છે. મહાપ્રલયની તરવાર કાચા તાંતણે બંધાઈને લટકી રહી છે. શંકા છે કે તે ન જાણે ક્યારે તૂટી પડે અને પૃથ્વીને ધુમાડામાં બદલી નાખે.

બીજી વિભવિકા છે-પર્યાવરણ પ્રદૂષણ. ઔદ્યોગિક સભ્યતાએ ઝેરી ધૂમાણથી આકાશ ભરી દીધું છે અને શ્વાસ લેવાનું પણ ખતરનાક થઈ થઈ ગયું છે. નદી, સરોવરથી લઈને સમુદ્ર સુધી મિલ-ઠાકરખાનામાંથી ઉત્પન્ન થયેલું પ્રદૂષણ ભરાઈ ગયું છે. અને પીવાનું શુદ્ધ પાણી મળવું દુર્લભ થઈ ગયું છે. રાસાયણિક ખાતરો, કૃમિનાશક રસાયણોનો ઉપયોગ ખૂબજ વધી ગયો છે, જેનાથી ખેતરો ઝેરી બનતો ચાલ્યો છે. ભૂગર્ભનાં વધારે પડતાં ખનીજોના દોહનથી સંગ્રહિત ધાતુલંકાર અને ખનિજ તેલોની મિલકત સમાપ્ત થવા આવી રહી છે. કૃષ્ણસ્વરૂપ ભૂકંપ જેવી દુર્ઘટનાઓનો ક્રમ પહેલાંની અપેક્ષાએ ઘણો આગળ વધી ગયો છે.

ત્રીજી સંકટ છે-વિકિરણનું, યુદ્ધ માટે તેમજ વિદ્યુત ઉત્પાદન હેતુ માટે અણુશક્તિનો વિસ્તાર વિસ્તૃત બની રહ્યો છે. એના પ્રયોગ પરીક્ષણ અને કાર્ય અમલમાં મૂકાયાથી રેડિયો વિકિરણમાં અસાધારણ રીતે વધારો થઈ રહ્યો છે.

અત્યાર સુધી જે દિશામાં થઈ ગયું છે અને ભવિષ્યમાં થવાનું છે એ બધાનું પરિણામ અંતરિક્ષને એવી રેડિયો ધાર્મિક-ક્રતાથી ભરી દેશે કે જેમાં જીવિત મનુષ્ય કેન્સર જેવા ચિત્ર-વિચિત્ર રોગોથી સપડાએલો હોય, અને નથી પેઠીઓ અપંગ અને અવિકસિત સ્તરની પેઠા થશે! આવી સ્થિતિમાં સંપન્ન-તાનું સુખ પ્રાપ્ત થવાની વાત તો દૂર, પણ પીડા, વ્યથા, શિથિલતા, અપંગતા, પ્રકૃતિની પ્રતિકૂળતા જેવાં અનેક જાતનાં સંકટોથી પૃથ્વી ઘેરાઈ જવાનો ભય છે.

ચોથું સંકટ છે-જન સંખ્યાનો તોફાની વધારો. બે હજાર વર્ષ પહેલાં આ પૃથ્વી પર માત્ર ૬૫ કરોડની વસ્તી હતી. ચક્રવૃદ્ધિ દરે વધતી વધતી તે ૫૦૦ કરોડની થઈ ગઈ. હવે પછીનાં વર્ષોમાં તે

બમણી એટલી કે ૧૦૦૦ કરોડ થઈ જવાની શક્યતા છે. આટલા બધાં માટે અન્ન, જળ, વસ્ત્ર, શિક્ષણ, નિવાસ, વાહન જેવી આવશ્યક ચીજોનું ભેગું થવું કોઈ પણ રીતે સંભવિત નહીં અને. પ્રગતિ માટે કરવામાં આવેલા પ્રયાસ એટલી ઝડપે દોડી નહીં શકે. જેનાથી વધતી જતી માનવ વસ્તીની જરૂરિયાતો પૂરી થઈ શકે જ્યારે લોકોને સડકો પર ચાલવા સુધીની મગેટી સુવિધાઓને વધતી જતી ભંડ છીનવી લેશે, તો એ તીક ડ્યોની વિપત્તિ સામે ધીમી આત્મહત્યા માટે મજબૂર બનવું પડશે. એનું અનુમાન લગાવવું કોઈપણ બુદ્ધિમાન માટે સહેલું છે. મુશ્કેલી એ છે કે, અટકાવવાનો ઉપાય સરળ નથી બનતો અને પૂર ઘેરિકર જાનીને વધતું રહ્યું છે.

પાંચમું સંકટ છે—માનવી ગરિમાનું અસાધારણ એવું અધઃપતન. દષ્ટિ કોણ, ચિંતન—ચરિત્ર અને વ્યહવારમાં પિશાચ કે પશુકક્ષાની નિકૂળતાનો વધારો. મર્યાદાઓ તૂટી રહી છે, અપરાધોની સંખ્યા વધી રહી છે. પરસ્પરતા સદ્ભાવ, સહયોગ અને વિશ્વાસનો દિવસે દિવસે લોપ થઈ રહ્યો છે. લાગે છે કે, આપણે, સુવિધા અને સહયતાનાં વિપુલ પ્રમાણમાં જીવેનો હોવા છતાંય સ્તરની દૈનિકે આદિમયુગ તરફ પાછા ફરી રહ્યા છીએ, ઝગડા વધી રહ્યા છે. સહયોગનાં સૂત્રો ઢીલાં પડી રહ્યાં છે આવી દશામાં નક્કી પ્રગતિનો માળો હોવા છતાંય તેની અંદરનું યોગ્યતાપણું ભવિષ્યને અંધકારમય બનાવીને જ રહેશે.

આ પાંચેય વિલિપિકાઓ એવી છે, જે ટૂંકી એકઠ્ઠ વિલિપિકા સર્વનારા કરવા માટે પૂરતી છે. તો પાંચેય એક સાથેનું સંયુક્ત આક્રમણ કરે તો ભવિષ્યની સ્થિતિ કેટલી બિહામાણી બની શકે છે, એનું અનુમાન લગાવવામાં ભેમત નજ હોઈ શકે.

આ પાંચેય મોરચા પર એક સાથે ઝબૂમવા અને એને

હરાવવા-કાઠી નાખવા-માટે કેટલી બધી પ્રયત્ન શક્તિની જરૂર પડશે સમજવું મુશ્કેલ નથી. આ પ્રયાસમાં ભૌતિક પ્રયત્ન સફળ થઈ શકતા નથી. આધ્યાત્મિક કોઈ પ્રયત્ન ક્ષમતા એવી અવતરિત થવી જોઈએ જેને મહાકાળીની ઉપમા આપી શકાય. સંકટને દૂર કરવા માટે ઇન્દ્રવજ્ર જેવું અતિમાનવી શસ્ત્ર જોઈએ, જેને માટે દધિચિના તપશ્ચર્યાથી તપેલાં હાડકાંની સાધન સામગ્રીથી ઓછું કંઈન ચાલે. આને કોણ પ્રસ્તુત કરે? આજ પ્રયોજનની પૂર્તિ માટે આ દિવસોમાં ગુરૂદેવની પ્રયત્ન સાધના ચાલી રહી છે. એને માટે જ એમને આવું કંઈક કરવું પડે છે, જેની રૂપરેખા સમજવાનું સમજાવવાનું સરળ નથી.

પ્રાચીનકાળમાં વિશ્વામિત્રે રામ લક્ષ્મણને યજ્ઞરક્ષણ માટે પોતાના આશ્રમમાં ખેલાવીને બે વિદ્યાઓ શિખવાડી હતી. એક બલા અને બીજી અતિબલા. એમાંથી એક ભૌતિક છે. બીજી આત્મિક. એકને સાવિત્રી કહે છે, બીજીને ગાયત્રી, એકની મદદથી અસુરતા દૂર કરાઈ હતી અને બીજીના માધ્યમ વડે. સમરાજની સ્થાપના એક ધ્વંસાત્મક છે બીજી સર્જનાત્મક.

ગુરૂદેવે અત્યાર સુધી સર્જનપક્ષવાળી શક્તિનું જ ઉત્પાદન, ઉપાર્જન કર્યું છે. અને એના જ માધ્યમ વડે પ્રજ્ઞાપ્રસારની યોજનાને આશ્ચર્યનજરૂર સફળતાના સ્તર સુધી પહોંચાડી છે. ભવિષ્યના સર્જનમાં પણ એનાથી જ કામ ચાલશે પણ તાત્કાલિક પાંચ મુશ્કેલીઓ સાથે ટકરાવા માટે મહાકાળી સ્તરની સાવિત્રી શક્તિની જરૂરિયાત પડી રહી છે. એ ઉત્પન્ન કરવાનું જ આ દિવસોની એકાંત સાધનામાં ચાલી રહ્યું છે. એનાં પરિણામોને જ આશા અને આશ્ચર્યભરી પ્રતિક્ષા સાથે આપણે જોવા જોઈએ. કાર્યવિધિ બાણવાળી ઇચ્છા નક્કી છે. અદાન-પ્રદાન હિમાલયવાસી સૂક્ષ્મ શરીરધારી દિવ્યપુરુષ અને ગુરૂદેવની વચ્ચે જ ચાલી રહ્યું છે. અને સિદ્ધાંત બહાર કરી શકાય છે. પણ વિધાન નહીં. એ

ખાનગી રાખવું જ યોગ્ય છે. પ્રગટી અને કરણથી કોઈક ભયંકર મુશ્કેલી પણ આવી શકે છે. અને એવું પણ બની શકે કે કોઈ અનાદી ઉતાવળમાં એનું અનુકરણ કરવા લાગે. પોતાને માટે મુશ્કેલી ઉત્પન્ન કરે અને ખીજાને બહેકાવે કે સંકટમાં નાખે. જેનામાં યોગ્યતા પાત્રતા હશે, એનામાં યોગ્ય સમય આવ્યે. વિધાન બતાવવાવાળી દિવ્ય સામર્થ્યશક્તિ જીવતી રહેશે. શરીર નષ્ટ થવા છતાંય આત્મસત્તા એવી ને એવી જ બની રહે છે અને ધાર્યા કરતાં વધારે કામ કરી શકે છે. સારાં પાત્રાને ઉચ્ચસ્તરિય માર્ગ-દર્શન આપી શકે છે. પણ સાવિત્રીવિધાનું લુપ્ત થઈ જવાનું સંભવ નથી. સત્પાત્રોની સામે તેનું પ્રગટીકરણ કરવાવાળા સ્રોત ક્યારેય રોકી શકાતા નથી.

પાંચ શક્તિઓ એવી છે જે સર્જનાત્મક હેતુઓમાં ઘણું બધું યોગદાન આપી શકે છે. પરંતુ આજે તો તે બધી સુસુપ્ત સ્થિતિમાં પડી છે વિરૂદ્ધ દિશામાં ચાલી રહી છે. અને ભટકાવમાં એવું કંઈક કરી રહી છે જેનાથી સર્જન કરવાને બદલે વિનાશની પ્રવૃત્તિને જ સહાય મળે. એને સુધારવાનું છે અને રસ્તા પર લાવવાનું છે. ઉલટાને ઉલટુ કરીને સીધું કરવાનું છે. એ સર્જન-શક્તિઓને આજથી જ વળાંક આપી એ દિશાધારા રીતિ-નીતિને સ્વીકારવા માટે મજબૂર કરવાની છે કે જેનાથી વિષ્વઉદ્યાનને ચંદનવન જેવી ઉપમા પ્રાપ્ત થઈ શકે. આ ધરતીને સ્વર્ગાહ-પિગરીયસી' બનવાનું શ્રેય મળી શકે. ગુરૂદેવની વર્તમાન તપશ્ચર્યાનું ખીનું પ્રયોજન એ પણ છે કે વિનાશને રોકવા ઉપરાંત, સર્જનશક્તિઓને નવસર્જનને માટે નિયોજીત કરવા માટે તેને ઝણઝણાવવાગા આવે-મજબૂર કરવામાં આવે.

શક્તિ સામર્થ્યના પાંચ સ્રોત છે : એક સાસન, ખીનું ધર્મ, ત્રીનું અર્થ, ચોથું જ્ઞાન અને પાંચમું કૌશલ. અત્યાર સુધીમાં જે કંઈ પણ સર્જન પરિવર્તન, અભિવર્ધન ઉત્પન્ન થયું છે,

એમાં આ પાંચમાંથી કોઈકને કોઈકની તો ભૂમિકા પ્રમુખ રહી છે અને આગળ પણ રહેશે.

શાસનતંત્રના સૂત્રસંચાલકોની દુર્બુદ્ધિને કારણે સર્જનમાં કામ આવવાવાળાં સાધનોનું વિનાશની વેદી પર બલિદાન આપવામાં આવે છે. યુદ્ધોન્માદ એમની પર સવાર થયો છે. વિશ્વભરની નિર્દોષ જનતાનો એથી વિરૂદ્ધ છે પણ આજ આખલા છે જે અંદરેઅંદર ટકરાય છે, અને હરી-ભરી મોખતને તોડીફાડીને નુકશાન પહોંચાડે છે. જેનું કૌશલ્ય, બુદ્ધિબળ, વિજ્ઞાનાબળ, મુનવબળ, ધનમળ યુદ્ધની તૈયારીઓમાં વપરાઈ રહ્યું છે એને જો રોકીને તેમ જ બદલીને સર્જનાત્મક હેતુમાં વાપરવામાં આવેતો સંસારમાંથી ગરીબી, બેકારી, ભૂખમરો, નિરક્ષરતા, બિમારી, અપરાધી દુષ્પ્રવૃત્તિઓ વગેરેને માત્ર એક જ વર્ષમાં દુર કરી દઈ શકાય તેમ છે. સત્યયુગનું વાતાવરણ પાછું આવી શકે છે, અને સર્વત્ર પ્રગતિ, સમૃદ્ધિ અને સ્નેહભરી સહકારિતાનું વાતાવરણ પેદા થયેલું દૃષ્ટિગોચર થઈ શકે છે.

બીજા આધાર છે ધર્મ. ધર્મનું તાર્પય એતનાનું ઉત્કૃષ્ટતા સાથેનું જોડાણ. માનવીય ગરીમાની તમામ લોકોના મનમાં પ્રતિષ્ઠા. ભ્રમ અને વિચ્છેદ તો સંકુચિત સ્વાર્થી, દુરાગ્રહી સંપ્રદાયો જ ફેલાવે છે. આજે ધર્મને દબાવી દઈને સંપ્રદાયો તેની છાતી ઉપર ચઢી બેઠા છે. આ સ્થિતિને બદલવાની છે. દરેક લોકોને સમબલવાનું છે કે, મનની ગરીમાનો પક્ષ લેનાર ઉત્કૃષ્ટતા અને આદર્શવાદિતાનો સમન્વય જ ધર્મ છે. એ કર્મકાંડો, પરંપરો, કીર્તનો સુધી સીમિત નથી પણ કલમ, વાણી, કલા અને પ્રભાવોત્પાદક સર્જન કાર્યો પણ એમાં સંકળાયેલાં છે.

સાહિત્ય, ફિલ્મ, ગાયન, અભિનય અને પ્રવચન સંમેલનનાં બધાં પ્રયોજનોથી ધાર્મિકતાનું વાતાવરણ બનાવ્યું હતું. લોક-માનસને ઉદાત્ત દૃષ્ટિકોણથી જાણકાર અને અભ્યાસ કરવાનું હતું.

પણ થઈ રહ્યું છે એ જવાબદારીથી વિપરીત. પરિણામે આજ વર્ગોએ, જનમાનસને પતનોન્મુખ બનાવ્યું છે. એની પ્રતિક્રિયા પણ અપરાધ વધારામાં થઈ રહી છે. આ ક્ષેત્રોથી સંભાળવાનું કહેવામાં આવશે. એંજીનને પાટા પર ચલાવવાની સ્થિતિ બનાવવામાં આવશે નહીં તો પછી તેના ગબડવાથી તો ભયંકર સંકટ થઈ શકે છે.

ત્રીજું સ્ત્રોત છે ધન. ધનને બદલે મહેનત ખરીદી શકાય છે. સાધનો લેવાં કરી શકાય છે. અને વિશાળ તંત્ર કે અભિયાન જિલાં કરી શકાય છે, મિલકતની વાસના, તૃષ્ણા, સંગ્રહ, અહંકાર દુર્વ્યસનોમાં પણ ખર્ચ કરી શકાય છે. વધારે ધનપતિ બનવાની ઈચ્છામાં પ્રત્યક્ષ અને અપ્રત્યક્ષ શોષણ કરી શકાય છે. અનાચરને પ્રોત્સાહન પણ અપાય છે. પરંતુ જો તેનો સદુપયોગ કરવામાં આવે તો, પૂંજીના બળ ઉપર સર્જનાત્મક પ્રયોજનોના નિમિત્તે, એકથી એક ચઢિયાતા ઉત્કર્ષ સંવર્ધનના પ્રયાસોને પ્રાણ-જીવન આપી શકાય છે. હવે પછીના સમયમાં કાંતો ધન વ્યક્તિના હાથમાંથી છીનવાઈને સમાજ, શાસનના હાથમાં. કેન્દ્રિત બની જશે અથવા જેની પાસે નિર્વાહ કરતાં વધારે મુડી છે તેણે એ મુડીને સાર્વાજનિક જીવનમાં સત્પ્રવૃત્તિ વર્ધનમાં લગાડવી પડશે જે નહીં લગાડે તેને પોતાની આવી ક્ષુદ્રતાને કારણે પસ્તાવું પડશે !

ચોથું સાધન જ્ઞાન-પ્રશિક્ષણ-આના આધાર પર વ્યક્તિઓનો સુધાર અને તેમને સમાજ નિષ્ઠ બનાવવાનું પુરેપુરું સંભવિત છે. શ્રેષ્ઠ નાગરિક અને મહાપુરુષ જે ખાણમાંથી પ્રાપ્ત થાય છે, તેને વિદ્યાલયો, પુસ્તકાલયોના પ્રવચન પરામર્શના માધ્યમથી લોકમાનસને પ્રભાવિત કરવાવાળું શિક્ષણ જ સમજવું જોઈએ. આજે આ તંત્ર ઉદ્દેશ વગર ભટકાવવામાં છે. હવે પછીના સમયમાં સરકારી શિક્ષણનો પણ કાયાકલ્પ થશે અને લોકસ્તર પર જાણકારો દ્વારા સંચાલિત સમાંતર શિક્ષણનું વિશાળ તંત્ર ઉભું થશે જે સરકારી શિક્ષ

જુમાં રહેલી ત્રુટિઓને પેતાની બાત ઉપર સામાન્ય બનાવી દેશે. એ જરૂરી નથી કે શિક્ષણને માટે સરકાર પર જ આધારિત રહેવું પડે. પ્રૌઢશિક્ષણ, નૈતિકશિક્ષણ, વ્યવહારિક કુશળતા શાલીનતા, ગૃહ-ઉદ્યોગ વ્યવસાય જેવા વિષયોનું શિક્ષણ પોતપોતાના સ્તરે આપી શકાય છે. નોકરીને માટે લેવામાં આવતા શિક્ષણમાં પરિવર્તન કરી શકાય છે. અને શિક્ષણ, સુસંસ્કારિતા, સુવ્યવસ્થા માટે નીતિયુક્ત બનાવી શકાય, છે. એને માટે સરકારી અને બિનસરકારી બંને પ્રયત્નોની ઉપયોગી ભુમિકા લજવવા માટે દરેકને સહમત અને સક્ષમ બનાવવા પડશે.

પાંચમી શક્તિ છે કૌશલ. એને વિશેષતા પણ કહી શકાય. ગૈજ્ઞાનિક, શિલ્પકાર, ચિકિત્સક, શોધક, કલાકાર વર્ગની પ્રતિભાઓથી તેમનો કૌશલ અને પ્રતિભાનો પરિચય મળે છે. પ્રતિભાઓનું શબ્દચક્રણ હોવું જોઈએ. એને પોતાની વિશિષ્ટતાથી જન્મતાને ચમત્કારિક બહુ બતાવીને પુષ્કળ પ્રમાણમાં સ્વાર્થ સાધનો મેળવી લેવાની છુટ મળતી નહોતી. મધ્યકાળમાં નગરની સર્વશેષ સૌંદર્ય વાળીઓના નાગરિકોનીકલા અને સૌંદર્ય તરસને તૃપ્ત કરતી હતી અને નગરવધુનીપદવી પ્રાપ્ત કરતીહતી. કૌશલ્યે કદી ઉચ્ચ કલ બનવું જોઈએ નહીં. એને છુટું મૂકવું ન જોઈએ. આદર્શ રૂપી દોરડાથી બાંધવું જોઈએ. એને મરણ મુજબ વર્તવા દેવું જોઈએ નહીં. જો આવું જ રહ્યું હોય તો ગૈજ્ઞાનિકોને પરમાણું શસ્ત્રોના મૃત્યુગેસો બનાવી શકવાની સગવડ કેવી રીતે મળત? ગાયકો કામવાસનાને ભટકાવવામાં મહદગાર કેમ થાત? કલાનો પર્યાય પાશવિકતા અને ઉત્તેજના કેમ બનત? સાહિત્યકારોની કલમ તેવું કેમ લખે કે જેથી લોકમાનસ ઉદ્ભવ બને. જો આ વર્ગોએ હળીમળીને શાંતિ, સમૃદ્ધિ અને શેષતાના પક્ષમાં કામ કર્યું હોય, તો સ્થિતિ આજે છે એથી તદ્દન વિપરિત હોત, તેમજ આ કલાકારોને દેવતાઓ જેવી સન્માન પ્રાપ્ત થાત.

બીજે રસ્તે ચાલવાવાળાની ભુલ દર્શાવવામાં અને સાચા માર્ગે

ચાલવાનું નિવેદન કરવાથી તે એમાં પોતાનું અપમાન જુએ છે. કે અપમાનનો અનુભવ કરે છે અને તમામ સત્તાઓનો દાવો કરે છે. તેમજ પોતાનો હઠાશ્રહ સુધારવાને જરાય તૈયાર નહીં થાય. આજે પ્રેસ, વર્તમાનપત્ર, ફિલ્મ જેવા ઉદ્યોગ લોકમાનસને દિશા આપવાનું નેતૃત્વ કરી રહ્યા છે. રાજાની જેમજ પ્રબળ બનતી હોય છે, એટલું જ નહીં, પરંતુ નેતાની જેમ તેના પ્રભાવક્ષેત્રમાં આવવાવાળા લોકો પણ પોતાની સાથે કે પાછળ ચાલવા માટે મજબુર કરે છે. પ્રભાવશાળી વક્તાઓએ જનતાને ઊંચી પણ આણી છે. અને ગભડાવી પણ છે જ. આવી પ્રતિભાઓ પર અંકુશ હોવો જોઈએ. કાયદો એને બંધનમાં રાખી ન શકે સમાજની માગણી તેને પ્રભાવિત ન કરે તો એવી સૂક્ષ્મ આધ્યાત્મ શક્તિ ઉભરાવી જોઈએ જે એના અંતરાલને જગવી દે. વાલ્મિકી અંશુલિમાલ, અશોક, આસપાલી બિલ્વમંગળ અને તુલસીની પોતાની પ્રાચીન દિશા કેઈ અજ્ઞાત પ્રેરણાથી બદલવી પડી હતી. એજ રીતે કૌશલક્ષેત્રને પ્રતિભા સંપન્ન વિશેષતાઓના માર્ગે લાવી શકાય છે.

આંધી ચઢે છે ત્યારે એની સાથે તણબલાં, પાંદડાં ધુળના રજકણો પણ જમીન છેડીને ઊંચે આકાશમાં પહોંચતા હોય છે. એવી જ આધ્યાત્મિક આંધી ઉઠે. આવાં જ ચક્રવાત તોફાનો મચે તો જડતા ને સક્રિયતામાં બદલી શકે, પરિસ્થિતિને પરબારી બનાવી દે. અગાઉ થોડાં વર્ષો પહેલાં યોગી અરવિંદ મહર્ષિ રમણ વગેરેનો આવો જ એક પ્રયોગ થઈ ચુક્યો છે. હવે તેની પુનરાવૃત્તિ ગુરુદેવની હાલની સાવિત્રી સાધનમાં થઈ રહી છે. એના દ્વારા એવો પ્રભાવ ઉત્પન્ન કરવામાં આવી રહ્યો છે, જે શિવના વીરભદ્રોની જેમ હાહાકારી-ચમત્કાર ઉત્પન્ન કરી શકે.

ગુરુદેવની હાલની સાધનાને સૂક્ષ્મીકરણ નામ આપવામાં આવ્યું છે તેનો ઉદ્દેશ્ય પોતાના સૂક્ષ્મ એવા પાંચ કેશો જેવા કે

અન્નમય, પ્રાણમય, મનોમય, વિજ્ઞાનમય આનંદમય વગેરેને પાંચ ભાગોમાં વિભક્ત કરીને પાંચ સૂક્ષ્મ વીરભદ્રો ઉત્પન્ન કરવાનો છે. જે ઉપર જણાવેલી પાંચેય વિભોષિકાઓ સામે લડીને તેમને પછાડી શકે. આજ પાંચ વીરભદ્ર પાંચ જાતની સર્જન શક્તિઓને ધારણ કરીને પ્રતિભાવાન વ્યક્તિઓના વર્ગના અંતરાલમાં એવી હલચલ પેદા કરશે કે જેના દબાણથી તેમને પોતાના ક્રિયાકલાપ પર નવી જ રીતે વિચાર કરવો પડશે અને દિશા પરિવર્તન માટે સહ-મત થવું પડશે. જ્યારે આ શક્તિઓ સંકુચિત સ્વાર્થની હદ તોડીને બહાર નીકળી, લોકકસ્થાણની વાત વિચારશે તેમજ એને અનુરૂપ પોતાની ગતિવિધિઓમાં પરિવર્તન લાવશે. આમ એનાં પરિણામ એવાં હશે કે જેનાથી નવસર્જનનો પ્રવાહ ઝડપી ગતિથી વહેતો નજરે પડશે.

સ્વ સ્વાર્થ જેવો કે સ્વર્ગપ્રાપ્તિ, મુક્તિ, સિદ્ધિ વગેરે નહીં પણ ગુરુદેવ ઉપરનાં પ્રયોજનો માટે જ હાલ આવું પ્રખર અને પ્રચંડ તપ કરી રહ્યા છે, લેખનકાર્ય માટે પણ આની વચ્ચે થોડો સમય ફાળવે છે, કારણ કે એ પણ એમની તપપ્રચર્યાનું એક અવિભાજ્ય અંગ રહ્યું છે અને રહેશે.

આત્મક્ષેત્રનો ભાવી સંકટપ

દિવસ ઢોવા છતાંય ક્યારેક ક્યારેક અહંણ થવાથી, ધુમસ છવાવાથી અંધારા જેવું જણાય છે. પરંતુ તે કાયમી નથી. એ મુશ્કેલી દુર થતાં જ સુર્યની પ્રખરતા ફરીથી પહેલાંની જેમ જ દષ્ટિ ગોચર થાય છે. આજ વાત આ સૃષ્ટિમાં સમય વિવેક-શીલતા, સદાશીલતા પર પણ વ્યતધાન છવાઈ જવા જેવાં ઉદાહરણ સામે આવતા રહે છે. છતાંય આશા જનક વાત તો એ છે કે સ્થિતિ કાયમી રહેતી નથી. અંધકારમય સ્થિતિ સાથે પનારો પડે છે પણ તે ટકાઉ હોતો નથી.

ભૂતકાળમાં સત્યયુગી વાતાવરણ હતું લવિષ્યમાં ફરીથી તે પાછું આવી રહ્યું છે ફક્ત વર્તમાન જ એવું રહ્યું છે કે જેમાં અવાંછનીયતાનું ભયંકર આક્રમણ તીડોના ટોળાની જેમ આવ્યું

અને હરીભરી ફસલને નષ્ટ કરી દીધી. હવે પુનર્નિર્માણની— પુનર્નિર્માણની વેળા નજીક છે, અને જે બગડી ગયું છે તે ફરીથી બની જશે. જીવોદ્ધારની નીતિ સ્વીકારવા છતાંય જુનાં ખંડેરોના પાયા ઉપર જ લબ્ય મકાનો બાંધી શકાયો. ઉદ્ધારસભ્યો નવ- મુગની ફરીથી પ્રાણપ્રતિષ્ઠા થઈ શકશે.

ચર્ચા અધ્યાત્મની થઈ રહી છે. એ કંઈ બહુ નથી વ્યક્તિ અને સમાજની આરંભિત, પ્રભાવિત, સુવ્યવસ્થિત. કરવાવાળી પ્રક્રિયા છે, જેમાં મુખ્યત્વે ચિંતન, ચરિત્ર અને વ્યવહારની ઉત્કૃષ્ટતાથી, તરબોળ બની રહેવાની સ્થિતિ બને છે; એટલા માટે તેને વ્યક્તિ વિજ્ઞાન, સમાજ વિજ્ઞાન, નીતિશાસ્ત્ર અને પ્રગતિ પરંપરા પણ કહી શકાય છે. એ પ્રક્રિયાને હરેક વ્યક્તિના મનમાં ઉતારવાથી કામ થઈ જાય છે ફક્ત કેટલાક જિજ્ઞાસુઓની દાર્શનિક સાબિતિનો તે વિષય નથી. કેટલાક ભાવુક માણસો તેને કથા-પુરાણ અથવા સત્સંગ પ્રવચનની જેમ સાંભળતા રહે અને એક કાનથી બીજા કાને કાઢતા રહે તો પણ કંઈ કામ થતું નથી. ધાર્મિક કર્મકાંડોના માધ્યમથી દ્રશ્યની સાથે ભાવનાનો પણ સમન્વય કરતાં કરતાં તેને હૃદયમાં ઉતારવું પડે છે.

પુણપાઠની પ્રક્રિયામાં મહાનતાના ઇષ્ટને સામે રાખી એમની સમક્ષ કે સમતુલ્ય બનવાની પાત્રતા વિકસિત કરવા માટે ધુપ- દીપ, ચોખા, ફલ વગેરેથી પુજન કરવામાં આવે છે. અને એ ઉપહારોની સાથે જોડાએલી ઉત્કૃષ્ટતાઓને જીવનનું અવિચ્છિન્ન અંગ બનાવવાનો પ્રયાસ કરવામાં આવે છે. સર્વતોમુખી ઉત્કૃષ્ટતા જ સિદ્ધિ-સિદ્ધિનું કેન્દ્ર છે, દુર્ગુણ દોષોનો ભાર દૂર થતાંજ મહાનતાની વિભૂતિઓ તથા અતીન્દ્રિય ક્ષમતાથી ઓળખાતી સિદ્ધિ- સિદ્ધિઓ આપમેળે જ ઉભરાય છે. અને ઝરણાની જેમ ફૂટીને પોતાના પ્રવાહથી અસંખ્ય લોકોનું ભલું કરે છે.

ઇશ્વરને વખાણ અથવા ભેટ-સોગાદના માધ્યમ દ્વારા બહેકાવી ફેસલાવી શકાતા નથી. અથવા તે મનોકામનાના રૂપે પણ મેળવી શકતા નથી. કે જેના પોતાનોમાં જ પાત્રતા નથી, અમારું ક્ષમ

ભગવાન પૂરું કરશે અથવા નામ લેવાથી જ દુષ્કાળોનું ક્ષણ લોગવવામાંથી છૂટકારો મળશે એ વાત સાવ ખોટી છે. એને સુધારવાનું તો પ્રાયશ્ચિત્ત દ્વારા જ થઈ શકે છે અને સમાજને નુકસાન પહોંચાડયું છે તેની ક્ષતિ કરવી પડે છે. એક હાથથી દુષ્કર્મ એને બીજા હાથથી પૂજાપાઠ કરતા રહીએ તો સ્થિતિ મશ્કરી જેવી બની જશે.

આત્મિક પ્રગતિ માટે જે મૂખ્ય સાધનો છે. એક તપ કે જેને સંયમ કહે છે જે પ્રત્યક્ષ જીવનમાં જોડાય છે પ્રયુક્ત થાય છે. બીજું સાધન છે - યોગ, જેનું તાત્પર્ય શાલીનતાની સત-પ્રવૃત્તિઓના સમુચ્ચય જેવા પરમેશ્વરની સાથે પોતાની બાતને સંપૂર્ણ રીતે જોડી દેવી. મનને કુત્સાઓથી હટાવીને મહાનતાના ઉચ્ચ આદર્શો સાથે પોતાની વિચારણા અને ભાવનાને પૂરેપૂરી જોડી દેવી. તપપ્રચર્યાથી જીવનનો બહિરંગ પક્ષ નિર્માણ બને છે. અને યોગથી અંતરંગને ઉત્કૃષ્ટતાની ચરમ સીમા સુધી ઉછાળી દેવાનો ક્રમ આજીવન હંમેશા ચલાવતા રહેવું પડે છે. દૂંકમાં ચિંતનમાં ઉત્કૃષ્ટતા, ચરિત્રમાં આદર્શવાદિતા અને વ્યવહારમાં અત્યંત પ્રગાઢ શાલીનતાનો સમાવેશ કરવાની વલ્લુઅટકી પ્રયત્ન-શીલતા જ તપ અને યોગનો આત્મા છે. એને માટે કર્મકાંડ એવાં છે જેને સ્વીકારવાથી કર્મની સાથે જ્ઞાન જોડી દેવા જેવો સુયોગ બને છે, આ તત્વજ્ઞાનનો દર્શન પક્ષ.

અધ્યાત્મ પ્રયોજનોને માટે જે કર્મ સ્વીકારવાં પડે છે, એમાં પૂજા પ્રાર્થનાના પ્રયોગાત્મક ઉપચારો સિવાય ત્રણ મૂખ્ય ધારાઓ એવી છે, જેમાં મનઃક્ષેત્રને નિયંત્રિત અને અંતઃકરણને પરમાર્જિત કરવાનું સરળ પડે છે. એ ત્રણ છે-(૧) જપ (૨) જ્ઞાન (૩) પ્રાણધ્યાન. એના માધ્યમ વડે દુષ્ટચિત્ત, દુભાવિને દૂર

કરવામાં અને દેવત્વની કૃપા વધારવામાં મદદ મળે છે. અંદરની તેમજ બહારની સ્વચ્છતા એની પૃષ્ઠભૂમિ સાથે જોડાયેલી રહે છે. આ ત્રણેયની શાખા-પ્રશાખા, સાધનાની સ્થિતિ, અભિરૂચિ અને માન્યતાઓને અનુલક્ષીને જ નિર્ધારિત કરવો પડે છે. આ નિર્ધારણમાં કોઈ અનુભવી, વિચારશીલ અને સમુન્નત કક્ષાના માર્ગદર્શકનું સલાહ-સૂચન લેવું પડે છે. આ છે અધ્યાત્મની દંકમાં રૂપરેખા. જેને ચેતાનાની સમર્થતા વિકસાવવાનો ઉપક્રમ કહી શકાય છે. આ ભૌતિક વિજ્ઞાન કરતાં કોઈ પણ રીતે ઓછું મહત્વપૂર્ણ નથી. પદાર્થ કરતાં પ્રાણની ઉત્કૃષ્ટતા સર્વમાન્ય છે. એવી જ રીતે ભૌતિક વિજ્ઞાનની સરખાણીમાં અધ્યાત્મ વિજ્ઞાન વર્ધિ છે. ભૌતિક વિજ્ઞાનના આધાર પર વસ્તુઓને અનુકૂળ બનાવવામાં આવે છે. પણ અધ્યાત્મ વિજ્ઞાન એની ચેતનાને સુયોગ્ય બનાવે છે કે, જે પદાર્થોનો ખરાબર અને શ્રેષ્ઠ ઉપયોગ કરી શકે અથવા તે ભૌતિક વિજ્ઞાનની મહેનતને સાર્થક કરી શકે. ચેતનાનું સ્તર નિકૃષ્ટ હોવાથી તે ભૌતિકી ઉપાર્જનનો દુરુપયોગ પણ થઈ શકે છે. અને તેને લીધે વ્યક્તિ અને સમાજનું ઘેર અનિષ્ટ પણ થઈ શકે છે, જેવું કે આજકાલ થઈ રહ્યું છે. આ સ્થિતિ અધ્યાત્મનું સ્વરૂપ વિકૃત અને વ્યવહાર ઉપેક્ષિત થઈ જવાને કારણે જ થઈ ગઈ હવે એ ભૂલને સુધારવાનું અનિવાર્ય અને જરૂરી બની ગયું છે. નહીં તો જણાતી મુશ્કેલીઓમાંથી એકેય દૂર થશે નહીં.

આ યુગસંધિનો સમય છે. યુગ પરિવર્તનનો સુનિશ્ચિત સમય આજ છે. જેમકે સમજવામાં આવે છે કે એકવીશમી સદી વિનાશ, પતન અને સંકટોની હશે, આ રીતની વાતો લોકો અશબર કરતા આવી રહ્યા છે. પરંતુ અધ્યાત્મ ક્ષેત્રની ઉચ્ચસ્તરીય

શક્તિઓ આ સંકટો આવ્યે ઝૂમવા અને સમૃદ્ધિ તથા પ્રગતિનું વાતાવરણ બનવા માટે એકઠી-એકત્ર-થઈ રહી છે. અને તે બેવડી ભૂમિકા ભજવશે, વિકાસના ખીબા ઉમદા અધારા ઉભા કરશે.

હવે પછીના દિવસોમાં વિશ્વની અલગતાને એકત્ર કરીને એકજ કેન્દ્ર પર લાવવામાં આવશે. વિકસિત વિજ્ઞાન કૌશલ, ઝડપી વાહનવ્યવહાર, રાજકીય અને આર્થિક ક્ષેત્રોનું એક ખીબા સાથે ગુંથાઈ જવું એ એવો આધાર છે કે જેને કારણે વિશાળ સંસાર એક ગામ કે ઘરની જેવો બની ગયો છે એની અલગ અલગ સમસ્યાઓ એક એક કરીને હલ નહીં કરી શકાય, પરંતુ એને એક સાથેજ ઉકેલવી પડશે. બળીયા રોગનો ઉપચાર ફેલ્ડીઓ ઉપર માત્ર મલમ લગાડવાથી જ નહીં પણ લોહીનો બગાડ અટકાવવાથી થાય છે. માખી, મચ્છરોના ઉપદ્રવ કે વધારાને એક એક કરીને મારવા મુશ્કેલ છે, પરંતુ નાળાની ગંદકી સાફ કરવી અને એની પર ચૂનો કે ફિનાઈલ છાંટવાથી જ યોગ્ય સમાધાન બની શકે છે. આજ રીતે વિશ્વના દરેક ક્ષેત્ર અને વર્ગમાં ફેલાયેલી અસંખ્ય સમસ્યાઓનું એકજ સમાધાન—હલ—છે કે, વિશ્વને એકતાની ધરી સાથે જોડી દેવામાં આવે અને એની સાથે માનવી ક્ષમતાનો સિદ્ધાંત અતૂટ રૂપથી જોડી દેવામાં આવે.

પૌસમી સદીના બાકી રહેલા દિવસોમાં રસાકસી, વિચાર સંઘર્ષ અને પ્રકૃતિ પ્રકોપ જેવી પ્રતિકૂળતાઓ જ હેરાન કરશે પરંતુ સાથે સાથે બીજી બાજુ એક કામ ખીજુંય ચાલશે કે સર્જનાત્મક શક્તિઓ સંગઠિત અને કુશલ કાર્યરત થતી રહેશે. આ સદીના અંત સુધીમાં એ પણ એટલું સામર્થ્ય લેગુ કરી લેશે સામર્થ્યવાન બની જશે કે જેથી વિશ્વ સાથે ટકકર લઈ શકે અને.

સર્જનની જ રચિયાતોને એકરૂપ બનીને સર્વાંગી તથા સમુન્નત બનાવી શકે. આને યથાર્થતાનો પૂર્વાભાસ પણ કહી શકાય છે અને નિષ્ઠાવાળાઓની ભવિષ્યવાણી પણ ! જે હવે પછીના દિવસોમાં જીવતા રહેશે એ આ કથનને અક્ષરશઃ વ્યવહારમાં ઉતરેલું બેશે.

‘વસુદેવ કુટુંબકમ્’ અને ‘આત્મવત સર્વભૂતેષુ’ના બંને સિદ્ધાંત હવે પછી કાર્યાન્વિત થઈને રહેશે. અલગતા એકત્ર બનીતે કેન્દ્ર-ધરી પર કેન્દ્રિત થશે. ધરતી એક છે. માનવ સમુદાય પણ એક બનીને જ ચાલશે. શાસનની દૃષ્ટિએ વિશ્વરાષ્ટ્રના રૂપમાં એક નવું માળખું દેખું થશે. દેશોનું વિભાજન ભૌગોલિક સુવિધાની દૃષ્ટિએ હશે, અને તે કેન્દ્રની અંતર્ગત રાજ્ય અને જિલ્લાની જેમજ એકજ અનુશાસનમાં રહેશે. લશ્કર, ન્યાય, નાણાં, વાહન વ્યવહાર, એકજ વિશ્વના હાથમાં રહેશે પછી યુદ્ધ જેવી કોઈ મુશ્કેલી-સમસ્યા રહેશે નહીં. મતભેદનું પંચાયત સ્તરે સમાધાન થતું રહેશે.

વિશ્વની ભાષા એક હશે. અનેક ખોલીઓ, ભાષાઓ, લિપિઓ હોવામાં નુકસાન એ થાય છે કે, એક વિસ્તારનો મનુષ્ય ખીજા ક્ષેત્રમાં જાય ત્યારે મુંઝો અને બહેરો બની જાય છે. જ્ઞાનને વિશ્વાવ્યાપી બનાવવામાં આ મોટામાં મોટી મુશ્કેલી છે.

મુદ્રણ અને પ્રકાશન પણ આવા બુદ્ધિપણને કારણે અટકે છે. ન્યારે ભાષા જ એક હશે તો એક ખીજની સાથે આદાન પ્રદાનમાં કોઈ કઠણાઈ કે મુશ્કેલી રહેશે નહીં. જ્ઞાનમર્ગમાં રહેતા આ અવરોધને હવે પછીના દિવસોમાં હટાવી દેવામાં જ આવશે.

આવી રીતે એક જ સંસ્કૃતિ હશે અને ન્યાય વ્યવસ્થા પણ એક! બધા જ ધર્મો અને સંસ્કૃતિઓનો સાર લઈને એક એવી પરંપરાનો જન્મ થશે જેના અંતર્ગત રહીને બધાને

એકામતા અને એકરૂપતાનો અનુભવ થતો રહે. કાચદો પશુ વિશ્વવ્યાપી હોય. જાતિ અને લિંગના નામ ઉપર રાખવામાં આવતો લેદલાવ નષ્ટ થઈને રહે. પૃથ્વીની જમીન આબાદીના (વસ્તીના) હિસાબે વહેંચાય. ન કોઈને ગરીબ રહેવા દેવામાં આવે અને ન કોઈને અમીર બનવાનો અવકાશ રહે. વિશ્વના નાગરિકોની રહેણીકરણી એક જ પ્રકારની રહે એમાં કોઈને બહુ ઊંચે પણ ન જવા દેવામાં આવે ન નીચા પાડવામાં આવે. દેશ, ભાષા, જાતિ, સંપ્રદાયના નામ ઉપર અલગતાની કોઈ શુંબંધન ન રહેવા પામે. ધરતી માતાનાં તમામ સંતાન પોતાની ફરજ અને હકકની દૃષ્ટિએ સમાનતાનો અનુભવ કરી શકે.

ભૂતકાળમાં કેટલીય ક્રાન્તિઓ થઈ ચૂકી છે ઔદ્યોગિક ક્રાન્તિ, શ્રમિક ક્રાન્તિ (મજૂર ક્રાન્તિ), માનવ હકકની ક્રાન્તિ, સામાજિક ક્રાન્તિનો વિકાસ પોતપોતાના સમય અને ક્ષેત્રમાં પોતાની રીતે થતો રહેયો છે, અને પહેલાં કરતાં પણ વધુ સફળતા પ્રાપ્ત કરી રહેતો છે. એકવીસમી સદી મહાન ક્રાન્તિનો સમય હશે, જેમાં વિશ્વહોને જયમૂળથી કાઢી નાખવામાં આવશે અને ભવિષ્યનું માળખું એવું ઊભું કરવામાં આવશે જેમાં વારંવાર ઊધલ-પાથલની, ફેરફારની, યુદ્ધની અને પર્યાંત્ર રચવાની કોઈ જ શુંબંધન રહેશે નહીં.

આ મહાક્રાન્તિનું સૂત્ર સંચાલન અધ્યાત્મ ક્ષેત્રની અદ્વિત્ય શક્તિઓ કરશે અને કઠપૂતળીની જેમ લાવનારીદોષો તેના નિમિત્તનું કારણ બનવું પડશે. ઇચ્છા કે અનિચ્છાપૂર્વક આ પરિવર્તનની પ્રક્રિયાને સંપન્ન કરવા માટે યુગધર્મ એમને મજબૂર કરી દેશે અને સફળતાને માટે સર્જનહારની એવીજ ઇચ્છા અસ્તિત્વ યશે, જેવી કે સૃષ્ટિની શરૂઆતમાં અગ્નિપિંડ જેવી પૃથ્વીને પ્રહ્લાંડની આટલી સુંદર કલાકૃતિના રૂપમાં બદલી નાખવામાં

આવી. વિશ્વચેતનાની એવી જ ઇચ્છા ફરીથી નવી જ રીતે અવતરિત થઈ રહી છે આ સજ્જનહેતુ માટે ઉચ્ચકક્ષાના વ્યક્તિત્વની જરૂર પડશે. અનુકૂળતા પેદા કરવા માટેનું અદૃશ્ય વાતાવરણ પણ ! આ બધું તૈયાર થઈ રહ્યું છે. અને હવે પછીના દિવસોમાં બીજાંબાંધી અંકુર અંકુરમાંથી વૃક્ષ, અને એવાં જ ઘટાદાર વૃક્ષોનો બગીચો બનશે. આપણી આજ પૃથ્વી ઉપર સ્વર્ગનું અવતરણ અને મનુષ્યોમાં સદ્ભાવનાઓરૂપી દેવત્વનો ઉદય દષ્ટિગોચર થશે.

આ સુખી ભવિષ્યના સંચાલન માટે અધ્યાત્મની ઉચ્ચ શક્તિએ કેક બાંધીને તૈયાર થઈ રહી છે, અને ક્રમિક સફળતા તરફ ઝડપથી આગળ વધી રહી છે. એની એક નાની સરખી ઝલક-ઝાંખી-યુગનિર્માણ યોજનાના સૂત્ર સંચાલન દ્વારા પોતાના વ્યક્તિત્વને કર્તાવ્યને આશ્ચર્ય-જનક રૂપે પ્રકટ થતું જોઈ શકાય છે.

અધ્યાત્મનું ઐશ્વર્યિક પ્રચંડ ક્ષમતા સંપન્ન સ્વરૂપ જોતાં પહેલાં તેની માન્યતા અને ક્રિયા પદ્ધતિને સાચી કરવી પડશે- યોગ્ય બનાવવી પડશે. જો તે યોગ્ય હશે તો તેનાથી તે ચેતના ક્ષેત્રમાં ચમત્કાર ઉત્પન્ન કરશે કે જેવા આજે પદાર્થ જગતમાં ભૌતિક વિજ્ઞાને રજુ કર્યા છે. આજે તો વિકૃતિઓ અને શંકાઓએ ઘરેક ક્ષેત્રને જકડી લીધું છે. અધ્યાત્મ ક્ષેત્રમાં જાદુગરો ભરાઈ ગયા છે, જે ચિત્ર-વિચિત્ર કરામતોથી લાવુક લોકોને ભ્રમ જનનમાં ફસાવે છે અને મૂળ વસ્તુસ્થિતિ ઉપર ઘા કરે છે. કૌતુક કુતુહલનું પ્રદર્શન કરવાનું નથી, પરંતુ સંપર્કમાં આવવાવાળાને દેવ માનવ બનાવવા અને પોતાના પ્રયત્નોથી લોક પ્રવાહથી બનેલા વાતાવરણને બદલી નાખવાનું કાર્યજ સિદ્ધ પુરુષોત્તું છે. આવું જ પહેલાંના સમયમાં હતું અને એજ ભવિષ્યમાં પણ રહેશે. અધ્યાત્મના આ શાશ્વત સિદ્ધાંત “સાધનાથી સિદ્ધિ” વાળા સિદ્ધાંતની યોગ્ય રૂપમાં

રજુઆત આજ સમયની સૌથી મોટી જરૂરિયાત છે. લોક માનસનું
 જે 'પ્રેન વેશીંગ' કરી શકાય તે કૃત્રીથી એ આદર્શોની સ્થાપના
 સંભવિત છે કે જેના માધ્યમથી ક્યારેક અધ્યાત્મને ઉચ્ચ અને
 પ્રતિષ્ઠિત માનવામાં આવતું હતું. ધર્મ-સંપ્રદાયગત માન્યતા-
 પરંપરાના સ્વરૂપની, અધ્યાત્મના વ્યક્તિત્વના સર્વાંગ સુધરેલા
 સ્વરૂપ સાથે થઈ ગયેલી લેગસેજ જ આ જ્ઞાન્તિઓનું મૂળ કારણ
 છે. ધર્મ કઠીય હિંસા શીખવતો નથી. ધર્મ પર વિવેકનો મજબૂત
 અંકુશ છે. તેથી વિચારસીલોએ, માન્યતાઓને પરિસ્થિતિઓને
 અનુરૂપ બદલતા રહેવું જોઈએ એ તથ્ય લોકોના ગળે લલિત્યમાં
 ઉતરશે તો ધર્મ સંબંધી ફેલાએલી જ્ઞાન્તિઓને દૂર થતાં વાર
 લાગશે નહીં. અધ્યાત્મના વિજ્ઞાન સમ્મત સ્વરૂપને ભાવી પેઠી
 જ્યારે પોતાની તર્કસંમત ભાષામાં સાબિત થયેલી જોશે તો અંદ-
 રથી અધ્યાત્મ અનુશાસનને હૃદયગમ કરવાની લાલચ પેદા થશે.

પ્રજ્ઞા અભિયાનનાં બધાં નિર્ધારણ દૈવી સત્તા દ્વારા આજ
 શિક્ષણ રીતિથી સંચાલિત થઈ રહ્યાં છે જેને જોવાવાળા આપ્રચર્ય-
 ચક્રિત બની ગયા છે. આ સંમોહન નહોતું, વાસ્તવિક હતું. અધ્યા-
 ત્મ શું હતું? શું થઈ ગયું? અને શું હોવું જોઈએ? તથ્યનું
 પ્રકટીકરણ અને જન સાધારણનું માર્ગદર્શન કરવા માટે એક
 જવલંત ઉદ્ઘાટકરણની, પ્રકાશ સ્તંભની જરૂરિયાત હતી. પૂજ્ય
 ગુરૂદેવના રૂપમાં તેને પ્રત્યક્ષ નજરે જોઈ શકાય છે. જે કંઈ ગતિ
 વિધિયો આ વિસટ પ્રજ્ઞા પરિવારની દૃષ્ટિગોચર થઈ રહી છે. અથવા
 જેની ભાવિ ફલશ્રુતિઓનું વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે. એ બધી એ
 આશ્વસન આપી રહી છે કે “સાચું અધ્યાત્મ” અને તેનું
 અવલંબન-સહારો-કોઈપણ દૃષ્ટિએ તુકસાનરકાક નથી જ. એને હવે
 અસંખ્ય વ્યક્તિઓના કાયાકલ્પના માધ્યમથી જોઈ શકાય છે કે જેમણે

દેવીતંત્ર સાથે જોડાઈ અને પોતાની બાતને અંગુલિમાલ તેમ જ આમ્રપાલીની જેમ બદલી નાખીને, જીવનને ધન્ય બનાવી લીધું છે

ગુરૂદેવના પોતાના જ જીવનની જેટલી ગતિવિધિઓ પ્રકટ-રૂપે બાહ્યમાં છે એ પણ અધ્યાત્મ અવલંબનની ગરિમાને જ સિદ્ધ કરે છે. એ સિવાય અદૃશ્ય અને અજ્ઞાત ન બાણે કેટલુંય એવું છે જેની ઉપર બાણી જોઈને પડદો નાખવામાં આવી રહ્યો છે. એ તેમનો આદેશ છે. એ બધાની બહારાત-પ્રગટીકરણ ત્યારે જ થશે જ્યારે તેમણે સ્વૂળ શરીર હયાત નહીં રહે આ આશા જ નહીં સંપૂર્ણ વિશ્વાસ છે કે ભોડો અધ્યાત્મના ગૌરવને સમજશે, સ્વીકારવાતું સાહસ લેશે અને ખીજા કેટલાયને એ દિશામાં આગળ વધવા માટે પ્રેરણાહિત કરશે.

મુદ્રક : પુત્ર નિર્માણ યોજના પ્રેસ, મથુરા.